۱۱۰ هو علی ۱۱

۱۲۱

هذا کتاب مستطاب

مجموعهٔ ذکر

معراج الذاکرین

مشتمل بر
خواص اسماء مبارکهٔ الله
و ختم نامهای رَبِّ العالمین

تألیف:

حضرتِ حاج سیّد عزیزالله امامت کاشانی

متن اجازهٔ شیخ الفقهاء و المجتهدین آیت الله العظمی آقای حاج شیخ محمد صالح مازندرانی الشهیر بالعلامة السمنانی متع الله المسلمین بطول بقائه الشریف برای مؤلف کتاب

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله الذی عظم شأن اولی العلم و الفقاهة و فضل مدادهم علی دماء الشهداء مع ذالک المقام الشامخ و تلک الوجاهة و الصلوة و السلام علی افضل المرسلین و خاتمهم محمد و علی آله الطیبین افضل اولی الایدی و الابصار و الطهارة و النزاهة و النباهة و لعنة الله علی من عاداهم و ساواهم بمن ناواهم اولی الشقاوة و الجهل و السفاهة.

اما بعد فقد استجازنی السید السند و الحبر المعتمد العالم الفاضل الثقة المروج لمعالم الدین و الناشر لجواهر الکلام من احکام شرایع سید المرسلین صلی الله علیه و آله و سلم، حجة الاسلام السید عزیز الله الکاشانی المدعو ب امامت، اسبغ الله علیه نعمه الظاهرة و الباطنة ان یروی عنی

متن اجازهٔ علامهٔ مازندرانی

ما حق لی روایته من الکتب المعتمده عند الامامیة سیما صحاحهم الثمانیة للمحدثین السبعة الکافی والفقیه والاستبصار والتهذیب والوافی وبحار الانوار والوسائل ومستدرکات الوسائل فاجزته ان یروی عنی عن شیخی الافقه الحاج میرزا حسین النجفی الطهرانی نجل المیرزا خلیل الطهرانی عن شیخه الشیخ محمد حسن صاحب الجواهر ونجاة العباد عن شیخه الاکبر الشیخ جعفر کاشف الغطاء عن الامام الهمام السید محمد مهدی بحر العلوم عن المولی محمد باقر المؤسس البهبهانی عن والده محمد اکمل عن العلامة المولی محمد باقر المجلسی عن والده المولی محمد تقی عن الشیخ بهاء الدین محمد العاملی عن والده الشیخ حسین بن عبد الصمد عن الشیخ زین الدین الشهید الثانی رضوان الله علیهم ، ح وعن المولی محمد باقر المجلسی عن صاحب الوسائل بسنة تساندهما فی الاجازة عن مشایخه المذکورین فی آخر الوسائل باسانیدهم الی الشهید الثانی وایضا عن المجلسی المذکور عن المولی محسن الکاشانی

متن اجازهٔ علامهٔ مازندرانی

عن مشایخه المذکورین فی اول الوافی الی الشهید الثانی وایضاً عن صاحب المستدرکات عن مشایخه المذکورین فی آخر المستدرکات الی الشهید الثانی «ره» . وعن والدنا العلامه شیخ الطایفه الأفقه الأعظم الشیخ فضل الله الحائری المازندرانی «قدس سره» ، عن السید مهدی القزوینی عن عمه السید محمد باقر عن خاله بحر العلوم المذکور عن الشیخ یوسف صاحب الحدائق عن مشایخه المذکورین فی لؤلؤة البحرین باسانیدهم الی الشهید الثانی وایضاً عن والدی عن الشیخ مرتضی الأنصاری عن المولی احمد النراقی عن مشایخه المذکورین فی آخر المستدرکات باسنادهم المعنعن عن الشهید الثانی عن المحقق الشیخ علی بن عبد العالی المیسی عن الشیخ محمد بن المؤذن الجزینی عن الشیخ ضیاء الدین علی عن والده السعید الشهید الأول محمد بن مکی «ره» ، وعن العلامه المولی محمد تقی المجلسی عن السید الأعظم المیر محمد باقر الداماد عن الشیخ عبد العالی عن

متن اجازهٔ علّامهٔ مازندرانی

والده المحقق الکرکی الشیخ علی بن عبد العالی عن علی بن هلال الجزایری عن الشیخ احمد بن فهد عن الشیخ علی بن الخازن الحائری عن الشهید الأوّل محمّد بن مکّی عن فخر المحققین محمّد عن والده آیة الله العلّامة علی الأطلاق الحسن الحلّی عن والده سدید الدّین ابی یعقوب یوسف بن المطهّر الحلّی عن الشیخ ابی القاسم المحقق علی الأطلاق جعفر بن الحسن بن یحیی بن سعید صاحب الشرایع و المعتبر و المعارج عن السیّد فخار بن معد الموسوی عن الفضل بن شاذان القمّی عن الشیخ عماد الدّین الطبری عن ابی علی الحسن عن والده ابی جعفر محمّد بن الحسن الطوسی عن شیخه محمّد بن محمّد بن النعمان المفید عن الشیخ ابی القاسم جعفر بن محمّد بن قولویه عن الشیخ الأمام الهمام الشیخ ابی جعفر محمّد بن یعقوب الکلینی و ایضا عن الشیخ المفید عن الصدوق عن ابن قولویه عن الکلینی و ایضا عن الصدوق عن جمیع مشایخه المذکورین فی آخر المستدرکات

متن اجازهٔ علامهٔ مازندرانی

باسانیدهم المتصلة الی الائمة المعصومین عن سید المرسلین صلی الله علیه وآله وسلم، عن جبرئیل الأمین عن اللوح عن القلم عن الله تعالی رب العالمین واعلم أیها السید الجلیل العزیز النبیل ان الأجازة واتصال السند باهل البیت سلام الله علیهم، لیست فقط من باب التیمن والتبرک فان جماعة من الأساطین ومشایخ الأجازات قد اوجبوها لیصدق علیه الراوی ولذا کان الأحوط فی حق المقلدین الرجوع الی فتاوی المجتهد المجاز وان لم یجب علیهم المحض وبالجملة فأمر الأجازه من اهم المهمات وارجو لسیدنا المستجیز سلمه الله تعالی ان لا ینسانی من الدعاء، وان یطلب من اولیاء الله تعالی من اهل کاشان ان یسئلوا الله تعالی عافیتی مما اقاسیه من الأوجاع وان یغفرلی وان یوزعنی شکر نعمه وان یوفقنی لأن اعمل صالحا یرضیه ان ولیی الله نزل الکتاب و

متن اجازۀ علامۀ مازندرانی

و هو يتولى الصالحين.

وقد كتب ذلك بخطه و يده الأقل محمد صالح بن فضل الله الحائري

المازندراني الشهير بالعلامة نزيل سمنان في ۲۸، ربيع المولود ۱۳۷۹

متن تقریظ مرجع عالیقدر شیعه حضرت آیت الله العظمی

آقای حاج سید محمد هادی میلانی مدظله العالی

بسم الله الرحمن الرحیم

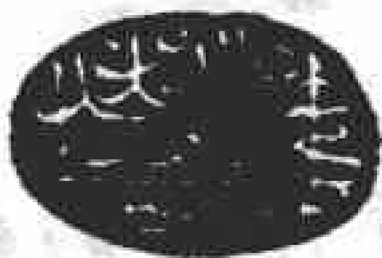
الحمد لله وسلام على عباده الذين اصطفى و بعد فنظر به اینجانب به تصنیفات جناب مستطاب علاء الافاضل

حجة الاسلام والمسلمین آقای حاج سید عزیز الله امامت دام بقاءه بالخیر و وجود شریفشان را قاطبه

اهل ایمان بالخصوص اهالی محترم کاشان مغتنم بدانند و تألیفات و تصنیفاتشان را مورد

استفاده قرار دهند و در طبع و نشر آنها بکوشند و التوفیق منه سبحانه و تعالی محمد هادی الحسینی المیلانی

ع ۲ ۱۳۸۲

متن تقریظ سید العلماء والمجتهدین حضرت آیت الله العظمی

آقای سید شهاب الدین مرعشی نجفی

متع الله المسلمین بطول بقائه الشریف

بسمه تعالی

الحمد لله الذی له الاسماء الحسنی والامثال العلیاء تعزز
وتعالی تبارک وتقدس وتمجد قد ساعدتنی
السواعد الالهیة وعاضدتنی المواهب الربانیة باجالة
البصر فی کراریس من کتاب « معراج الذاکرین »
الذی سمح بتألیفه وتنسیقه یراع العالم الجلیل و
الشریف الجلیل النبیل ذی المناقب والمفاخر وارث
المجد والسیادة کابراً عن کابر حجة الاسلام والمسلمین
الحاج السید عزیز الله نجل العلامة ذی الورع والتقی و
السداد ملحق الاحفاد بالاجداد برکة العصر ویمن
الزمان آیة الله الحاج السید فخر الدین الحسینی الکاشانی
المشتهر بامامت ادام الباری سبحانه ایامهما واسعد
اعلامهما فالفیته من احسن کتاب الف فی خیر موضوع
اختار المؤلف الهمام اصح الاقوال فی تعداد تلک الاسماء

المقدسة وابين المعاني واوضح الدلائل في مفاهيمها
مصوناً عن الايجاز المخل والاطناب الممل الاد
جزاه المولى الكريم اوفر الجزاء وحباه باحسن الحباء
بحق اتم مظاهر تلك السمات والصفات واجلى
مجاليها امين امين حرره ببنانه وفاه بفيه ولسانه
خادم علوم اهل بيت الوحي والرسالة المنيخ مطيته
بابوابهم اللائذ العائذ باعتابهم المعرض عن كل
وليجة دونهم وكل مطاع سواهم ابو المعالي شهاب
الدين الحسيني المرعشي النجفي كان الله له في
كل حال اين وانى كان ببلدة قم
المشرفة حرم الائمة وعش
آل محمد في منسلخ
المحرم ١٣٩٠ سنة

یا علی مدد

یا مَنِ اسْمُہُ دَوَآءٌ وَ ذِکْرُہُ شِفَآءٌ

اللہ محمد علی فاطمہ حسن حسین

علی ابن الحسین محمد بن علی جعفر بن محمد موسیٰ بن جعفر علی ابن موسیٰ محمد ابن علی علی ابن محمد

کتاب

الحسن بن علی — الحجۃ القائم المہدی صلوات اللہ علیہم

مِعْراجُ الذاکرین

یا

رہنمای داعین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

و بہ نستعین،

اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ الْعَلِیِّ الْاَعْلٰی وَ الصَّلٰوۃُ وَ السَّلَامُ عَلٰی مَظَاہِرِ اَسْمَآءِ اللہِ الْحُسْنٰی مُحَمَّدٍ وَ آلِہِ النُّقَبَآءِ النُّجَبَآءِ وَ اللَّعْنُ الدَّائِمُ عَلٰی اَعْدَآئِہِمْ مِنَ الْآنِ اِلٰی یَوْمِ الْجَزَاءِ

اَمّا بَعْد : چنین گوید ذرۂ بیمقدار، تراب اقدام سالکین الحاج السید عزیز اللہ بن العلامۃ الفقیہ، السید فخر الدین الحسینی القاشانی الملقب بہ اِمامت کہ این مختصر رسالہ ئیست در ذکر اسماء الحسنی و پارۂ

از معانی و خواص آنها منقول از کتب معتبرهٔ معتمدهٔ علماء امامیه رضوان الله علیهم، با انضمام بعضی از اوراد و ادعیهٔ مأثوره از مصادر عالیه از باب تیمن و تبرک نگاشته میشود تا کافهٔ انام از خواص و عوام را سرمایهٔ نیل مرادات دنیوی و اخروی بوده باشد

شك و شبهه نیست که بمقتضای آیات و اخبار، ذکر و دعا و تلاوت قرآن از اعظم عبادات و اشرف قربات است و در قرآن مجید امر بآن رسیده:

قال الله تبارك و تعالی یا أَیُّهَا الَّذِینَ آمَنُوا اذْکُرُوا اللَّهَ ذِکْراً کَثِیراً وَ سَبِّحُوهُ بُکْرَةً وَ أَصِیلاً. دامر میفرماید مؤمنین را که ذکر کنید و یاد نمائید خدا را ذکر بسیار و تسبیح گوئید او را در هر صبح و شام، و در جای دیگر: و قال رَبُّکُمُ ادْعُونِی أَسْتَجِبْ لَکُمْ إِنَّ الَّذِینَ یَسْتَکْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِی سَیَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِینَ، دیعنی

وگفت پروردگار شما که بخوانید مرا تا اجابت کنم شمارا ، بدرستیکه کسانیکه تکبّر میکنند از عبادت من زود باشد که داخل شوند در دوزخ ذلیل وخوار ».

پس گردانیده خداوند دعارا عبادت وکسانیکه از عبادت او تکبّر کنند بمنزلهٔ کفار در دخول نار .

از وسائل الشیعه از مجالس شیخ طوسی (ره) روایتشده

که مؤمن همیشه در نماز است مادامیکه در ذکر خدا باشد . ایستاده باشد یا نشسته باشد یا بر پهلو . خداوند فرموده : اَلَّذِینَ یَذکرونَ اللهَ قِیاماً وَقُعُوداً وَعَلیٰ جُنُوبِهِم یَتَفَکَّرُونَ .

از حضرت مَولَی المُوَحِّدِینَ علی (علیه السلام) منقولست که فرمود : دعا کلید ظفر ونجاح و مفتاح فیروزی و فلاح است وبهترین دعاها آنستکه از قلب پاکیزه واقع شود و در مناجات سبب نجاتست و

باخلاص وخلوص نیت رهائی از عذابست پس هرگاه شما را فزع وترسی روی دهد پناه بخدا برید.

وقال (ع): اَحَبُّ الاَعمالِ اِلَی اللهِ فِي الاَرضِ، الدُّعاءُ. وقال (ع): الدُّعاءُ سِلاحُ المُؤمِنِ وعَمودُ الدّینِ ونُورُ السَّمواتِ وَالاَرضِ. بالجمله: آیات قرآنیه واخبار متکاثره وارداست در فضیلت واهمیت ذکر ودعا، وکفایتست آیهٔ شریفهٔ: فَاذکُرونی اَذکُرکُم، ودر روایتی است: اَنَا جَلیسُ مَن ذَکَرَنی.

من که باشم که بر آن خاطر عاطر گذرم / لطفها میکنی ای خاک درت تاج سرم

در بیان آداب دعاء

بدانکه علماء اعلام برای استجابت دعا آدابی از لحاظ زمان و مکان واحوال داعی مقرر فرموده اند که سزاوار است برای داعی مراعات آنها. از آنجمله، اوقات سحر وشب وروز جمعه

هنگام زوال ظهر میان اذان و اقامه پیش از طلوع آفتاب وقبل از غروب موقع باریدن باران بعد از قرائت قرآن وقت وزیدن باد و پس از گزاردن نماز موقع هجوم دشمن بحوزهٔ اسلام موقع ابتلاء بمرض وتب و در وقت رقت دل وجریان آب چشم.

روایتکرده ابوبصیر از حضرت ابوعبدالله علیه السلام، که هرگاه رقت نمود دل یکی از شما، پس باید دعا کند، بدرستیکه دل رقیق نمیشود تا خالص نشود.

کَلْبَاسی در انیس اللیل فرماید: آداب دعا منقسم میشود به سه قسم اول: اموری است که پیش از خواندن، آنها را باید بجا آورد و آن نُه چیز است:

۱- باطهارت بودن ۲- استعمال بوهای خوش ۳- بمسجد رفتن ۴- تصدق نمودن ۵- رو بقبله نشستن ۶- حُسن ظن بخداوند

در اجابت دعوات ۷- اقبال بدل نمودن بخداوند ۸- پاکیزه ساختن شکم از چیزهای حرام بواسطهٔ روزه داشتن و گرسنگی خوردن ۹- تجدید توبه نمودن از گناهان .

قسم دوم : اموریستکه باید مقارن دعا بجا آورد ، ۱- متعجل در دعا نباشد ۲- حاجت خود را نام برد ۳- تعمیم دادن در دعا برخود و جمیع مؤمنین و مؤمنات ۴- گریه نمودن یا خود را بگریه داشتن ۵- اعتراف بگناهان ۶- حمد و ثنای الهی نمودن و صلوات بر پیغمبر و آلش فرستادن ۷- برداشتن دستها بدعا برانیوجه که باطن کفهای خود را بسوی آسمان کند مگر انکه مقصود او نفرین و هلاکت ظالمی باشد ، در اینصورت پشت دستها را بجانب آسمان نماید .

قسم سوم : از آداب دعا آنچه که بعد از خواندن دعاست باید

استدامت نماید بر آن. مثل: الحاح و مبالغه نمودن در دعا و-
معاودت نمودن مرّةً بعد اخری و گفتنِ: ما شآءَ اللهُ لا حَولَ
وَ لا قوّةَ اِلّا بِاللهِ. و دست بر روی و سر مالیدن و بر دامن دست
بر روی سینه مالیدن هر گاه. با اجتماع شرایط باشد البته اجابت
خواهد شد و ختم کردن دعا بصلوات بر مُحمّد و آل او.
عارفِ جلیلْ ابن فهد حلّی در کتاب عدّة الدّاعی فرماید: روایتکرده
ابو بصیر از حضرت ابو عبدالله علیه السّلام، که پیغمبر فرمود:
هر که من نزد او مذکور شوم پس فراموش کند که صلوات فرستد بر
من خدا یتعالی دور گرداند او را از راه بهشت.
و روایتکرده است ابن القدّاح از آنحضرت علیه السّلام، که پدر
من شنید از مردی که در آویخته بود بخانهٔ کعبه و میگفت: اللّهُمَّ
صَلِّ عَلی مُحمّد، پس آنحضرت گفت قطع مکن پیش از اتمام و ستم مکن بر ما

بحق ما و بگو : اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلیٰ مُحَمَّدٍ وَ اَهْلِ بَیْتِه .

وَ فِی لَئآلِی الْأَخْبارِ قال ابو عبد الله «علیه السلام» : مَنْ کانَتْ لَهُ اِلَی اللّٰهِ حاجَةٌ فَلْیَبْدَءْ بِالصَّلٰوةِ عَلیٰ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ ثُمَّ یَسْئَلُ حاجَتَهُ ثُمَّ یَخْتِمُ بِالصَّلٰوةِ عَلیٰ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ فَاِنَّ اللّٰهَ اَکْرَمُ مِنْ اَنْ یَقْبَلَ الطَّرَفَیْنِ وَ یَدَعَ الْوَسَطَ .

فرمود : کسی که حاجتی داشته باشد بسوی خدا ، ابتدا کند بصلوات بر محمد و آل محمد ، پس سؤال کند حاجت خود را ، آنگاه ختم کند بصلوات بر محمد و آل محمد(ص) ، پس بدرستیکه خداوند کریمتر است از اینکه قبول فرماید طرفین دعا را و واگذارد وسط را .

عارف محقق احمد بن محمد بن فهد حلی در عدة الداعی فرماید : از آداب دعا نام بردن حاجاتست .

از حضرت امام جعفر صادق «علیه السلام» ، روایتست : بدرستیکه

خدا یتعالی میداند آنچه مُدعای بنده است از دعا کردن لیکن دوست میدارد که عرض کنند باو حاجات خود را.

در عُدّة الدّاعی است: از آداب دُعا، آهسته دُعا کردن بواسطهٔ دوری آن از ریا و بواسطهٔ قول خدا یتعالی که: اُدْعُوا رَبَّکُمْ تَضَرُّعاً وَ خُفْیَةً،

در روایت اسمعیل بن همام است از امام رضا علیه السّلام، که فرمود: دعای یکنوبت بنده به پنهانی در آهستگی برابری میکند با هفتاد نوبت که باشکارا باشد.

از جملهٔ آداب دُعا، اجتماع است، زیرا: خدا یتعالی به پیغمبر پیش امر فرمود اجتماع در مباهله را.

روایت کرده ابوخالد از حضرت ابوعبدالله علیه السّلام، که نباشند هیچ گروهی که چهل مرد باشند و جمع شوند بجهت دعا کردن

در امری اولاً آنکه اجابت شود از برای ایشان واگر چهل کس نباشد

چهار کس که خدایتعالی را دعا بخوانند حقسبحانه اجابت میکند ایشانرا

واگر چهار کس نباشد، یکی که بخواند خدای را چهل نوبت دعای او

مستجاب میشود.

فَصْلٌ: آمین گوینده، شریک در دعاست، خدا در قرآن

فرموده: قَدْ اُجِيبَتْ دَعْوَتُكُمَا یعنی: بتحقیق که اجابت شد دعای شما

هر دو، موسی ع دعا میکرد و هرون ع آمین میگفت پس نسبت

داده است خدایتعالی دعا را بهر دو.

روایتکرده سکونی از حضرت صادق ع که دعاکننده و آمین گوینده

هر دو شریکند.

از جمله اموریکه سبب استجابت دعاست ملاحظه مکان دعاست

مانند عرفات و مشعرالحرام.

در خبر وارد است که خدای سبحانه در آنروز بملائکه میگوید: ای فرشتگان من آیا نمی بینید بندگان و کنیزان مرا که آمده اند از اطراف عالم گرد آلوده موی. آیا میدانید چه طلب میکنند پس ملائکه گویند: بارخدایا ایشان طلب میکنند از تو آمرزش را، پس خدای سبحانه گوید: گواه میگیرم شما را که آمرزیدم ایشان را.

دیگر مکان استجابت دعا حرم مکه و خانه کعبه است، از حضرت امام رضا علیه السلام منقولست که توقف نکرد در این کوهها یعنی مکه، الا که مستجاب شد دعای او.

وَاَمّا مؤمنان، پس مستجاب میشود دعای ایشان که بجهت آخرت میکنند وَاَمّا کافران، پس مستجاب میشود دعائیکه برای دنیا میکنند

دیگر: مسجد الحرام، پس بتحقیق که آن خانهٔ خداست و قصد کننده بجانب آن قصد نماینده است بسوی خدا و زیارت کننده او است

دیگر: مساجد است که محل استجابت دعاست.

روایت کرده سعدان بن مسلم از معاویة بن عمار از حضرت ابی عبدالله علیه السلام، که هر گاه حاجتی داشت نزد زوال آفتاب طلب میکرد و هر گاه ارادهٔ طلب حاجت داشت پیش از طلب حاجت تصدق میفرمود بچیزی و میبوئید چیزی را از روائح طیبه و میرفت بمسجد. پس دعا میکرد در حاجات خود بآنچه میخواست.

دیگر از اماکن استجابت دعا مشاهد مشرفهٔ ائمهٔ معصومین علیهم الصلوة و السلام، است مخصوصاً حضرت امام حسین علیه السلام، چنانچه محمد بن مسلم از حضرت باقر و حضرت صادق (ع)، روایت کرده که حقسبحانه چهار فضیلت در عوض شهادت بامام حسین علیه السلام، عطا فرمود: ۱- قرار داد امامت را در ذریهٔ او ۲- قرار داد شفا را در تربت او ۳- قرار داد اجابت دعا را در تحت قبهٔ او

۴- اینکه شمرده نشود ایام زیارت کنندگان در رفتن و برگشتن از عمرشان

فایدهٔ جلیلهٔ

بدان ایطالب حقیقت که غرض و مقصد از کلیهٔ طاعات و عبادات و ادعیه و اوراد، تصفیه و تزکیهٔ نفس و صفای باطن و روشنی دلست بنور حق، پس هر عملی از آنها که تأثیرش در صفای نفس و نورانیت قلب بیشتر است فضیلت و اهمیتش نیز بیشتر است و شک و شبهه ئی نیست که ادامه دادن باذکار و اوراد و عبادات و مداومت بر یاد خدا و تفکر در عجایب صنع و غرایب ملک حضرت احدیت و همچنین تفکر در صفات کمالیه و نعوت جمالیه و جلالیه و آنچه آماده فرموده از نعمتهای غیر متناهیه در دنیا و آخرت و مناجات با او در خلوت بشرطیکه اینها از روی اخلاص و بعد از کم کردن علایق دنیویه بوده باشد دارای اثریست بس عجیب در تصفیه و نورانیت قلب

تا آنکه صفات بشریت مضمحل در انوار و آثار ربوبیت گشته که: العبودیة جوهرة کنهها الربوبیة. و بالنتیجه چنین کسی مستغرق معرفت و محبت حضرت حق گشته بجائی رسد که خودی در میان نبیند و حجاب انانیت برطرف ساخته از روی خود. آنچه ببیند معشوق نگرد و آنچه شنود از دوست شنود و آنچه گوید بزبان محبوب گوید و در حقیقت زبانش زبان دوست و چشمش چشم دوست و دستش دست دوست و همچنین جمیع اعضاء و جوارحش را از دوست پندارد.

چنان با عشق همرنگم که خود را عشق می بینم
چنان با یار دمسازم که خود را یار میدانم

و از اینجا ظاهر میشود سرّ حدیثیکه عالم عارف ربانی ملا محسن فیض کاشانی در کتاب حقائق مرسلاً نقل فرموده: عن امیر المؤمنین ؑ اِنَّ لِلّهِ تعالی شراباً لِاَولیائه اِذا شَرِبُوا سَکِروا واِذا سَکِروا طَرِبُوا واِذا طَرِبُوا طابُوا واِذا طابُوا ذابُوا واِذا ذابُوا خَلَصُوا واِذا خَلَصُوا طَلَبُوا

وَ اِذا طَلَبُوا وَجَدُوا وَ اِذا وَجَدُوا وَصَلُوا وَ اِذا وَصَلُوا اتَّصَلُوا وَ اِذا اتَّصَلُوا
لا فَرقَ بَینَهُم وَ بَینَ حَبیبِهِم . که مراد از شراب ، شراب طهور محبت
و سکر مستی محبت وصال رسیدن باعلی مدارج معرفت و مراد با اینکه
در اینحال جدائی برطرف میشود یعنی ، خداوند ایشان را بمنزلهٔ
خود قرار میدهد که : عَبدی اَطِعنی حَتّیٰ اَجعَلَکَ مِثلی ، پس اطاعت
ایشان اطاعت خداست . دوستی با ایشان دوستی با خداست
و غیر ذالک .

پس ایطالب معرفت مواظب نفس خود باش و مقامات تخلیه و
وتحلیه وتجلیه را مراعات کن . سگ نفس را از دریچهٔ دل بدرنما
تا یار بدر آید و اهل اخلاص باش تا چشمه های حکمت از قلبت
برزبانت جاری شود .

کما فِی الخَبَر مَن اَخلَصَ لِلّهِ اَربَعینَ صَباحاً ظَهَرَت یَنابیعُ الحِکمَةِ مِن

قَلْبِهِ عَلیٰ لِسانِهِ.

خداوند در قرآن میفرماید: فَمَنْ کانَ یَرْجُو لِقاءَ رَبِّهِ فَلْیَعْمَلْ عَمَلاً صالِحاً وَ لا یُشْرِکْ بِعِبادَةِ رَبِّهِ أَحَداً:

«کسی که آرزوی ملاقات پروردگار خود را داشته باشد، پس باید عمل صالح بجا آورد و در عبادت پروردگار خود احدی را شریک نسازد».

باید دانست که تا مرتبهٔ اخلاص حاصل نشود خلاصی از شر شیطان نباشد. زیرا: آنلعین قسم یاد نموده که همهٔ بندگان را گمراه نماید مگر اهل اخلاص را: فَبِعِزَّتِکَ لَأُغْوِیَنَّهُمْ أَجْمَعینَ إِلّا عِبادَکَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصینَ.

دَر بَعضِ اَز اَخبارِ قدسیه وارد است که اخلاص سریست از اسرار من. بودیعت میگذارم آنرا در دل هر یک از بندگان خود که

آنرا دوست داشته باشم : جَذبَةٌ مِن جَذَباتِ الحَقِّ تُوازِي عَمَلَ الثَّقَلَين
پس، ذاکر باید مطلوب خویش را در نظر گرفته و در مقدّمات آن
کوشد تا ذوقی حاصل کرده و از شراب طهور عشق لذّتی چشیده و
از صفای دل نوری به بیند.

بچشم عشق توان دید روی شاهد غیب
که نور دیدهٔ عاشق ز قاف تا قاف است

فصل

قالَ اللهُ تَبارَکَ وَ تعالیٰ قُلِ ادْعُوا اللهَ اَوِ ادْعُوا الرَّحمٰنَ اَیّاً مّا تَدعُوا
فَلَهُ الأَسماءُ الحُسنیٰ.

و قال عزّ و جلّ ،، وَ لِلّٰهِ الاَسماءُ الحُسنیٰ فَادْعُوهُ بِها یعنی : مر خدای
راست اسماء الحسنی، پس بخوانید او را بدان اسماء ،،.

« اسامی » و « اسماء » جمع اسم مأخوذ از « سمه » بمعنی علامت و نشان

و بدین سبب اسماء حقتعالی احسن اسماء است که مشتمل بر معانی حسنه از تمجید و تعظیم و تقدیس است و دلالت دارد بر صفات جلال و جمال واکرام و افضال وانعام وسایر صفات افعال و صفات ذات الهیه جل مجده .

و برای خدا میباشد اسماء لفظیه و اسماء تکوینیه ، ۱- اسماء لفظیه : بالنسبة بذات مقدس حضرت باری بطوریکه طریحی ره در مجمع البحرین از بعض بزرگان اهل تحقیق نقلکرده منقسم بر سه قسمت

۱- اسمهائیکه ممنوعست اطلاق و استعمال آنها بر حضرت احدیت زیرا : دلالت مینمایند بر معانیکه عقلاً محال است نسبت آن بحضرت باریتعالی ، مانند اسمائیکه دلالت دارد بر جسمانیت یا دلالت دارد بر چیزیکه مستلزم نقص و حاجت حضرتش باشد .

۲- اسمهائیکه عقلا جائز است اطلاق آن بر خداوند متعال و

در کتاب و سنت نیز وارد شده است نامیدن پروردگار با آنها،
پس اطلاق و استعمال آن اسماء بر ذات مقدسش ممدوح و رایج
بلکه گاهی واجب و گاهی مستحب است: فَلِلهِ الأَسْماءُ الحُسنیٰ فادعُوهُ بها
۳- اسمهائیست که جائز است عقلاً اطلاق آن ولکن در کتاب و
سنت وارد نشده مانند جوهر که یکی از معانی آن بودن چیزی
است قائم بذات و غیر محتاج بغیر و این معنی ثابتست از برای
حضرت احدیت او و بدین لحاظ جائز است اطلاق بر آنحضرت
لکن دور است از شرط ادب چه اینکه در کتاب و سنت نرسیده
و ممکن است ممنوع باشد از جهتی بجهت واقع که عقل ما قاصر است از
احاطهٔ بجمیع محسنات و جهات مقبحه، زیرا بسیاری از اشیاء را
عقول ما ادراک نمیکند نه اجمالاً و نه تفصیلاً و هرگاه جائز و محتمل شد
عقلا عدم مناسبت و ضرورتی هم اقتضا نکرد تسمیه بآن اسم را

پس واجبست احتراز و امتناع از جمیع آنچه نصّ شرعی نرسیده و اینست قول علماء که فرموده اند: انّ اسماء اللّه تعالی توقیفیّة یعنی: موقوفست بر اذن شارع مقدّس.

وَ امّا اسماء تکوینیه حضرت باریتعالی، همهٔ موجودات عالم نشانه ها و اسامی مقدّسهٔ الهیه اند غیر از اسم اسمی نیست؛ وَ بِاَسْمائِکَ الَّتی مَلَأَتْ اَرْکانَ کُلِّ شَیْئٍ. آثار و نشانه های حضرت حق پر نموده وجودات امکانیه را.

قال مولانا امیرالمؤمنین ع: ما رأیت شیئاً اِلّا و قد رأیت اللّه قبله و بعده و معه.

وَ فی کُلِّ شَیْئٍ لَهُ آیَةٌ تَدُلُّ عَلی اَنَّهُ واحِدٌ

اَیْنَما تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللّه.

دلی کز معرفت نور و صفا دید بهر چه بنگرد اوّل خدا دید

بدریا بنگرم دریا تو بینم بصحرا بنگرم صحرا تو بینم
بهر جا بنگرم کوه و در و دشت نشان از روی زیبای تو بینم

روی این اصل است که از حضرات اهلبیت عصمت علیهم السلام مأثور است که: نحن اسماء الله الحسنی و کلماته العلیا و مثله الاعلی؛ یعنی: مائیم اسماء الحسنی که بوجود ما ظاهر میشود صفات کمالیه او جل مجده. وچنانکه اسم دلیل بر مسمی است ما ادل دلیلیم بر ذات حق جل و علا و ما اهل البیت کلمات علیای رفیعه خداوندیم چنانکه وارد است حقتعالی تکلم فرمود بکلمه ای. پس گردید نوری و تکلم فرمود بکلمهٔ دیگر، پس گردید روحی و قرار داد این نور را در روح و مستقر گردانید این روح را در ابدان ما. پس مائیم کلمات علیه رفیعهٔ حقتعالی و مائیم مثل اعلای الهی، چنانچه فرمود: وَ لِلّٰهِ الْمَثَلُ الْاَعْلیٰ ..

در خبر دیگر است عن مولانا الصادق ع: نَحنُ وَاللهِ الاَسماءُ الحُسنیٰ
الّتی لایَقبَلُ اللهُ مِنَ العِبادِ عَمَلاً اِلّا بمَعرِفَتِنا . زیرا : این انوار
مقدسه وسایل معرفت الهی و وسائط ظهور صفات حضرت کبریائی
و ارباب انواع مخلوقات بتربیتهای روحانی و جسمانی میباشند
و در نفس الأمر حقیقت محمدیه علویه و نور محمدی ص اسم اعظم اکبر
حضرت حق میباشد . زیرا : در اسماء تکوینیهٔ وجودیهٔ الهیه هر
اسمیکه مظهریت او اکمل و اقوا است اکبریت و اعظمیت او نیز اتم و
اعلا است . از اینجاست که خاتم انبیا فرمود : مَن رَآنی فَقَد رَأَی
الحَقّ . و مولی الموحدین امیر المؤمنین ع فرمود : ما لِلّهِ آیةٌ اَکبَرُ
مِنّی وَ اَنا اسمٌ مِنْ اَسماءِ اللهِ وَ هوَ الاِسمُ الاَعظَم .

خلاصه : ایشان اسباب و وسایط وجود خلایقند بلکه همه موجودات
و ارباب انواعند و خلایق با آنها خلق شده اند و با آنها برپا هستند

و بآنها روزی داده میشوند و در حقیقت همین اسامی مقدسه بود که خداوند
تعلیم آدم فرمود که: «وَعَلَّمَ آدَمَ الأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلائِكَةِ»
چگونه میشود که مراد منحصر باسماء لفظیه باشد و بس. زیرا: راجع
میشود بتعلیم لغت و علم لغت علمی نیست که سبب افتخار بر ملائکهٔ مقربین
گردد و باعث بر فضیلت شود و ضمیر «هُم» در «ثُمَّ عَرَضَهُمْ»، ضمیر
جمع برای ذوی العقول است یعنی: عرضکرد اشباح حضرات
محمد و علی و ائمه علیهم السلام را بر ملائکه، پس اسماء حقیقی ایشانند
زیرا: دلالت دارند بر الوهیت حضرت حقّ باعتبار مظهریت تامه
مانند دلالت کردن اسم بر مسمّی، زیرا: دلالت چنانچه بالفاظ
میباشد بذوات نیز میباشد بدون فرق در اصل دلالت بر مقصود
پس مراد از اسماء در آیهٔ مقدسه اسماء وجودیه است چنانچه در
تفسیر صافی نیز متعرض است و منافات ندارد با سایر تفاسیر

زیرا: اثبات شیئ نفی ما عدا نمیکند، پس ای طالب حق معرفت، مواظب نفس خود باش در هنگام ذکر و بر حسب دستور شرع اقدس این اسامی ملفوظه را بخوان و متوسل شو بانوار مقدسه محمد و آل محمد که: اسماء الحسنی و اسامی وجودیه حقیقیه حضرت حقند و دلت را از تعلقات غیریه مصفا ساز و یکسره متوجه معشوق حقیقی نما و با خلوص و شوق، بخوان، زیرا: سالک چندانکه در سلوک ترقی بیشتر کند باید که شوق و اشتیاقش زیاده گردد تا آنجا که هستی خود را حجاب بیند بین خود و محبوبش که:

حجاب چهره جان میشود غبار تنم خوشا دمیکه از این چهره پرده برفکنم

بَیْنی وَ بَیْنَکَ اِنّی یُنازِعُنی فَارْفَعْ بِلُطْفِکَ اِنّی مِنَ الْبَیْنِ

لا تَدْعُ مَعَ اللهِ اِلٰهاً آخَرَ لا اِلٰهَ اِلّا هُوَ.

مجنون تو کوه را ز صحرا نشناخت — دیوانه عشق تو سر از پا نشناخت
هر کس بتو ره یافت ز خود گم گردید — آنکس که ترا شناخت خود را نشناخت

فصل

در بیان ذکر عدد اسماء الحسنی و بیان پاره ئی از معانی و خواص آنها

فی الجملة عن توحید الصدوق (ره)، عن الهمدانی عن علی عن ابیه عن الهروی عن علی بن موسی الرضا عن ابیه عن آبائه عن علی ؑ قال قال رسول الله ص، اِنَّ لِلّهِ عَزَّ وَجَلَّ تسعةً وتسعینَ اسماً مَن دَعا اللهَ بها استجابَ له ومَن اَحصاها دَخَلَ الجنّة.

روایت میکنم باجازه جمعی از مشایخ بزرگوار خود از عالم جلیل مولینا محمد باقر مجلسی ره از شیخ اجل محمد بن علی بن حسین بن موسی بن بابویه قمی مکنی بابیجعفر ملقب بصدوق از احمد بن زیاد بن جعفر همدانی ره از علی بن ابراهیم بن هاشم از پدرش از ابو الصلت عبد السلام

بن صالح هروی از حضرت علی بن موسی الرضا ع، از پدران بزرگوارش از علی (علیهم السلام)، که فرمود: رسول خدا ص، فرمود که خدای عزّ و جلّ را (۹۹)، نام است و هر که با آنها دعا کند و خدا را بخواند. خدا او را جواب دهد و دعایش را مستجاب کند و هر که آنها را احصاء نماید داخل بهشت شود.

قال الصدوق (ره)، معنی قول النبیّ لله تبارک و تعالیٰ تسعة و تسعون اسماً مَن أحصاها دَخَلَ الجنّة احصائها هو الاحاطة بها والوقوف علی معانیها و لیس معنی الاحصآء عدّها و بالله التوفیق.

فرموده صدوق احصای آنها همان احاطه ی بآنها و اطلاع بر معانی آنهاست و معنی احصاء، شمردن آنها نیست.

مؤلف گوید: شاید مراد از احصاء، که باعث دخول بهشت است متخلق شدن بآنها و شناختن حقتعالیٰ بدلیل آنهاست، زیرا، شماره کردن

عدد آنها و همچنین فراگرفتن معنای تحت اللفظی آنها منحصراً سبب دخول بهشت نمیشود.

امّا: اسماء شریفهٔ اسماء الحسنی بچند ترتیب نقل شده و ما اکتفا میکنیم بطریق مشهور آن:

صدوق در کتاب توحید، جمال الدین احمد بن محمّد بن فهد حلّی در عدة الداعی، شیخ ابراهیم کفعمی در بلد الأمین، علامهٔ مجلسی در مجلد ثانی بحار الانوار، مولانا محمّد باقر سبزواری در کتاب مفاتیح النجاة عباسی، جد امجد مرحوم ملا حبیب الله شریف کاشانی در رساله ی أسماء الحسنی و بسیاری از علماء و دانشمندان دیگر در کتب خود ذکر فرموده اند.

وَفي البحار عن الصادق جعفر بن محمّد عن ابیه محمّد بن علی عن ابیه علی بن الحسین عن ابیه حسین بن علی عن ابیه علی بن ابیطالب ؑ قال قال رسول الله صلّی الله علیه و آله: ان لله تبارک و تعالی تسعة و تسعین اسماً

مِائَةً اِلّا واحِدَةً مَنْ اَحْصاها دَخَلَ الجَنّة.

رسولخدا فرمود: بدرستیکه برای خدای تبارک و تعالی ۹۹ نام است که عبارتست از صدنام مگر یکی. هرکه آنها را احصاء کند داخل بهشت شود و آنها از اینقرار است:

۱- اَللّه ۲- الواحِدُ ۳- الاَحَد ۴- الصَمَد ۵- الاَوَّل ۶- الآخِرُ
۷- السَمیع ۸- البَصیر ۹- القَدیر ۱۰- القاهِر ۱۱- العَلِیّ ۱۲- الاَعلی
۱۳- الباقی ۱۴- البَدیع ۱۵- البارِی ۱۶- الاکرم ۱۷- الظّاهِرُ
۱۸- الباطن ۱۹- الحیّ ۲۰- الحکیم ۲۱- العلیم ۲۲- الحلیم
۲۳- الحفیظ ۲۴- الحقّ ۲۵- الحسیب ۲۶- الحمید ۲۷- الحفیّ
۲۸- الرّب ۲۹- الرّحمن ۳۰- الرّحیم ۳۱- الذّارِئ ۳۲- الرّازِق
۳۳- الرّقیب ۳۴- الرّؤف ۳۵- الرّائی ۳۶- السّلام ۳۷- المؤمن
۳۸- المُهَیمِن ۳۹- العزیز ۴۰- الجبّار ۴۱- المتکبّر ۴۲- السیّد

۴۳۔ السُبّوح ۴۴۔ الشّہید ۴۵۔ الصّادق ۴۶۔ الصّانع ۴۷۔ الطّاہر

۴۸۔ العدل ۴۹۔ العفو ۵۰۔ العفور ۵۱۔ الغنی ۵۲۔ الغیاث

۵۳۔ الفاطر ۵۴۔ الفرد ۵۵۔ الفتّاح ۵۶۔ الفالق ۵۷۔ القدیم

۵۸۔ الملک ۵۹۔ القدّوس ۶۰۔ القوی ۶۱۔ القریب ۶۲۔ القیّوم

۶۳۔ القابض ۶۴۔ الباسط ۶۵۔ قاضی الحاجات ۶۶۔ المجید

۶۷۔ الولی ۶۸۔ المنّان ۶۹۔ المحیط ۷۰۔ المبین ۷۱۔ المقیت

۷۲۔ المصوّر ۷۳۔ الکریم ۷۴۔ الکبیر ۷۵۔ الکافی ۷۶۔ کاشف

الضّر ۷۷۔ الوتر ۷۸۔ النّور ۷۹۔ الوھّاب ۸۰۔ النّاصر ۸۱۔ الواسع

۸۲۔ الودود ۸۳۔ الھادی ۸۴۔ الوفی ۸۵۔ الوکیل ۸۶۔ الوارث

۸۷۔ البرّ ۸۸۔ الباعث ۸۹۔ التّوّاب ۹۰۔ الجواد ۹۱۔ الجلیل

۹۲۔ الخبیر ۹۳۔ الخالق ۹۴۔ خیر النّاصرین ۹۵۔ الدیّان ۹۶۔ الشکور

۹۷۔ العظیم ۹۸۔ اللطیف ۹۹۔ الشافی ۔

أمّا: اسم مبارک الله اصلش «إله» علی وزن کتاب بمعانی مفعول لانّه مألوه ای معبود کالکتاب بمعنی المکتوب ثمّ حُذِفَت الهمزه و عُوِّضَ عنها حرفُ التعریف:

اختلاف بسیاری بین دانشمندان است که آیا لفظ «الله» سریانی است یا عربی، مشتق است یا جامد و در صورت اشتقاق مبدء اشتقاق او چیست؟ اسم است برای حقتعالی یا صفت و درصورتیکه اسم باشد آیا بوضع است یا بکثرت استعمال بعبارت دیگر آیا بوضع تخصیصی است یا بوضع تخصّصی.

کفعمی در بلدالأمین فرماید: اَلله اسم علم مفرد موضوع علی ذات واجب الوجود تعالی وقال الغزالی الله اسم للموجود الحق الجامع لصفات الالهیة المنعوت بنعوت الربوبیّة المتفرّد بالوجود الحقیقی، الخ،

غزالی گفته: الله اسمست برای موجود حق که جامع صفات الهیت و

متصف بصفات ربوبیت و متفرد بوجود حقیقی باشد، زیرا: هر موجودیکه غیر از آن جل و علاست در وجود خود محتاج بآنوجود حقیقی است. مشهور آنست «الله» اسم ذات یگانه ایست که مستجمع جمیع صفات جمالیه و جلالیه است علی وجه العینیه که من حیث الاستحقاق سزاوار پرستش و حمد باشد.

کفعمی در کتب خود امتیازاتی برای این اسم مبارک در بین اسماء الحسنی بیان نموده میفرماید «بدانکه: این اسم مبارک یعنی «الله» از باقی اسماء امتیاز یافته بده چیز:

۱- مشهورترین اسماء الله است ۲- بالاترین اسماء است از حیث محل در قرآن ۳- در دعا نیز بالاترین همهٔ اسماء است ۴- قرار داده شده جلو تمامی اسماء ۵- کلمهٔ اخلاص یعنی «لا اِلهَ اِلّا الله» باو اختصاص یافته ۶- شهادت باو تحقق مییابد.

۷- علم و اسم ذات مقدس است و جایز نیست اطلاق شود بر غیر او نه حقیقةً و نه مجازاً ۸ - این اسم شریف دلالت دارد بر ذات مقدسی که موصوفست بجمیع کمالات ولی باقی اسماء هر یک دلالت دارد بر یکی از معانی، مثل: قادِرٌ که دال بر قدرت است و عالِمٌ دال بر علم است یا دلالت میکند بر فعل منسوب بذات مثل: رَحْمٰن که اسم ذاتست باعتبار رحمت و همچنین رَحیمٌ ، علیم ، خالِق اسم ذاتست باعتبار وصف وجودی ، یعنی : ذاتیکه متصف است به خالقیّت ، عالمیّت ، رحمانیّت یا رحیمیّت و قُدّوسٌ اسم ذاتست باعتبار وصف سلبی یعنی : پاکیزه بودن از نقائص ، اَلْباقی اسم ذاتست باعتبار استمرار وجود در زمان مستقبل (ازلی و ابدی) ، در تمام ازمنه محققّه یا مقدره یعنی : استمرار دائمی . ۹- اَللّٰه اسم است بخلاف باقی اسماء الله

که واقع میشود صفات، یعنی: اطلاق بر غیر حقتعالی میتوان کرد مثلاً، گوئی فلانی عالم است یا قادر است و غیر اینها، امّا: نمیتوانی بگوئی فلانی «الله» است.

دهم: آنکه تمام اسماء الحُسنیٰ نام برده میشود باسم «اَلله» مثل اینکه گوئی: شکور یا صبور اسمی است از اسماء الله و نمیگوئی «اَلله» اسمیست از اسماء شکور یا صبور یا غیر اینها.

کفعمی (ره) در بلد الأمین گوید: فاعلم انّه قد قیل انّ هذا الاسم المقدّس هو الاسم الأعظم. بعضی گویند: اسم مبارک اَلله اسم اعظم است جَلّ المجد مرحوم آیة الله آقای ملا حبیب الله شریف کاشانی در رسالهٔ خواص الاسماء فرموده: بعضی ذکر کرده که در مواضعی از قرآن که ابتداء به الله و ختم به هو شده در آنجا اسم اعظم است و این در پنج موضع از مواضع قرآن است یکی در اوّل آیة الکرسی دوّم: سوره آل عمران

سوم : در سورهٔ نساء ، اَللّٰهُ لا اِلٰهَ اِلّا هُوَ لَیَجْمَعَنَّکُمْ اِلیٰ یَوْمِ الْقِیٰامَةِ

چهارم : در سورهٔ طه ، اَللّٰهُ لا اِلٰهَ اِلّا هُوَ لَهُ الْأَسْمٰاءُ الْحُسْنیٰ .

پنجم : در سورهٔ تغابن ، اَللّٰهُ لا اِلٰهَ اِلّا هُوَ وَعَلَی اللّٰهِ فَلْیَتَوَکَّلِ الْمُؤْمِنُونَ .

پس هر که بر خواندن این آیات مداومت نماید حاجات او برآورده شود انشاء الله و برای وسعت وحصول غنی خواندن این دعا که از رسول خدا صلی الله علیه وآله ، روایت شده روزی سه مرتبه مجربست :

یا اَللّٰهُ یا اَللّٰهُ یا اَللّٰهُ یا رَبِّ یا رَبِّ یا رَبِّ یا ذَا الْجَلالِ وَالْاِکْرامِ یا اَرْحَمَ الرّاحِمینَ یا حَیُّ یا قَیُّومُ اَسْئَلُکَ بِاسْمِکَ الْعَظیمِ الْأَعْظَمِ اَنْ تَرْزُقَنی رِزْقاً واسِعاً حَلالاً طَیِّباً اِیّاکَ نَعْبُدُ وَاِیّاکَ نَسْتَعینُ وَاُفَوِّضُ اَمْری اِلَی اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ بَصیرٌ بِالْعِبادِ بِرَحْمَتِکَ

یا اَرحَمَ الرّاحِمین.

ونیز کفعمی (ره)، از کتاب مشارق الانوار وحقایق الاسرار تألیف شیخ رجب بن محمد بن رَجَب الحافِظ (رحمة الله علیه، نقل میکند: اِنَّ هذا الاسمَ المقدّس اربعةُ اَحرُفٍ فاذا وَقَفتَ عَلَی الأشیاءِ عَرَفتَ اَنَّها منه وبه والیه وعنه، الخ:

در اسم مبارک «الله» چهار حرفست واگر واقف شوی بحقیقت اشیاء، میشناسی که آنها ازاو و باو وبسوی او وصادر ازاو میباشند پس هرگاه همزه راانداختی، باقی میماند «لله» اشاره در وَ لِلّهِ کُلُّشیئٍ) یعنی: ازاوست هرچیزی، واگو لام راانداختی و الف راگذاردی «اِلَه» میشود، اشاره (وَهُوَ الهُ کُلِّشیئٍ) یعنی: هرچیزی باو موجود است واگو لام والف راانداختی «له» میشود (وله کلّشیئٍ) یعنی: بسوی اوست بازگشت هرچیزی

واگر لام از کلمهٔ «له» انداخته شد باقی میماند «هو» «وَهُوَ وَحدَهُ لاشریك له» ، «وهو» لفظی است که دلالت دارد بر ینبوع عزت حضرت احدیت ، ولفظ هُو مرکبت از دو حرف «هاء» و «واو» لفظ «ها» اصلست نسبت به «واو» چون «واو» از اشباع ضمهٔ «ها» پیدا شده ، پس در واقع «هو» یکحرفست و دلالت دارد بر وحدت حضرت احدیت ، «متخفیف اشارتست ببساطت مسمای باین اسم وتجرد او ازهمهٔ اعتبارات واضافات ، «ها» اول مخارج حروفست و«واو» آخرین آنها اشارتست به «هُوَ الأَوَّلُ وَالآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالبَاطِنُ» ، انتهی کلامه .

بعضی برآنند که سر تقدیم هو بر الله والله بر احد در «قل هو الله احد» آنستکه هو خص اسماء است وموضوعست برای هویت و الله بعد از او اخص میباشد بلکه تمام اسماء الحسنی است ، یعنی جامع

خواص همهٔ آنهاست و هُو جامع همه است حتی الله را وگفته میشود:
که هُو تمام اسمآء الحُسنیٰ است، یعنی: کامل کنندهٔ عدد آنها که
نود و نه باشد بصد وبعبارةٍ اُخریٰ همهٔ اسمآء الحُسنیٰ دال بر صفتند
و هُو بر ذات وبس، پس مجموع صد اسم میشود.
از بعض اهل باطن نقلشده که هرکس روزی صد مرتبه بگوید: هُوَ اللّٰهُ
الَّذِی لَا اِلٰهَ اِلَّا هو، خدا او را از اهل یقین گرداند و بمقام اهل
تحقیق و درجات ارباب توحیدش رساند.
فرمودند: چون بنده ای ۱۰ دفعه «یا اَللّٰه» گوید دعایش رد نمیشود
و عدد کبیر این اسم شریف «۶۶» است و ذکر آن در هریک
از چاشت و عصر و ثلث آخر از شب باین عدد برای برآمدن
مطالب دنیویه و اخرویه بسیار مجرّبست و مداومت بر ذکر
این نام مبارک در خلوت موجب مشاهدهٔ امور عجیبه است

در عدۃ الداعی از امیر المؤمنینؑ منقولست کہ : ہر کہ قرائت کند صد آیہ از آیات قرآن از ہر جا کہ خواہد بعد از آن ہفت نوبت بگوید یا اللہ پس اگر دعا کند بر سنگی ہر آئینہ بشگافد آنرا خدا یتعالی۔

فائدۃ وفی شمس المعارف ان السر المصون والعلم المکنون فی الذکر بالأسماء، ان تأخذ عدد حروف الأسماء وعدد صورہا الرقمیۃ التی تذکر بہا مثال ذالک ان اسم اللہ اربعۃ احرف ولہ من العدد ستۃ وستون فیکون مجموع ذالک (۷۰) فتستغیث بہ سبعین مرۃ ثم تسأل حاجتک ثم تعود فتقول ایضاً کذالک بعد داسم الاجابۃ فی موضع خال تجمیع ہمۃ وحضور قلبہ فانہ تستجاب لک فی الحین والوقت فتدبر فہو من الأسرار المخزونۃ والجواہر المصونۃ باذن اللہ تعالیٰ۔

طبرسی (رح) در مجمع البیان روایت کردہ از مولیٰ امیر المؤمنینؑ

که فرمود: یکشب قبل از جنگ بدر خضر ؑ را در خواب دیدم. گفتم چیزی بمن تعلیم نما که بر اعدا ظفر یابم. پس گفت بگو: یا هُو یا مَن لا هُوَ اِلّا هُوَ. پس چون صبح کردم خواب خود را خدمت رسولخدا نقل نمودم رسولخدا فرمود: یا علی تعلیم داده شدی اسم اعظم را.

حکما گویند: نسبت اسم «هو» با اسم «الله» مانند نسبت وجود است بماهیت در ممکنات الا اینکه حضرت واجب الوجود تعالی شأنه وجود بحت است و ماهیتش انیتش میباشد.

در مقاصد المسترشدین است: واما اسم «هو» فلاحدّ له ولا اشارة الیه فیکون اجلّ مقاما واعلی مرتبة ولهذا اختص بمداومة هذا الذکر الشریف الکُمّل الواصلون.

خلاصه: بعضی از اهل تحقیق برآنند که اسم اعظم حقتعالی کلمهٔ «هو» میباشد.

بدانکه: در مورد اسم اعظم واینکه کدامیک از اسماء الهیه اسم اعظم است

و در چه سوره از قرآن است و آیا آنکه اسم خاصی از اسماء الله اعظم است یا نه، اختلاف است.

در مهج الدعوات از حضرت امام جعفر صادق منقول است که فرمود برای بعض اصحاب خود، آیا تعلیم نکنم ترا اسم اعظم اکبر خدا را؟ گفت: بلی، فرمود: قرائت کن سوره الحمد، و قل هو الله احد، و آیة الکرسی، و انا انزلناه، را و روی بقبله نما پس دعا کن بآنچه میخواهی.

ایضا فی مهج الدعوات عن الرضا ع. قال اسم الله الاکبر یا حی یا قیوم.

خبر ایضا عن ابیهاشم الجعفری قال سمعت ابا محمد ع. یقول بسم الله الرحمن الرحیم اقرب الی اسم الله الاعظم من سواد العین الی بیاضها

حضرت رضا ع. فرمود، بسم الله نزدیکتر است بسوی اسم اعظم پروردگار از سیاهی چشم بسفیدی آن، شاه نعمت الله گوید:

اسم اعظم نزد ما باشد قدیم — یعنی بسم الله الرحمن الرحیم
اسم اعظم کارساز ذات اوست — عقل کل یکنقطه از آیات اوست

میبدی گوید: اسم اعظم در غایت خفاست و اطلاع بر آن موقوف بر صفاست.

محیی الدین گوید: اسم اعظم مدلول مبین اجمع است و در اوست حی و قیوم. بعضی گویند اسم اعظم «الله» است بعضی گویند تمامی اسماء الهی اعظمند.

ابن فهد حلی ره. سؤال کردند از اسم اعظم؛ فرمود: هر اسمی از اسماء الهی اعظمست و عمده صفای دلست از ماسوی الله پس از فراغت قلب [illegible] دعا کن و خدا را به هر اسمی از اسماء که خواهی بخوان و در حقیقت اسمی از اسم دیگر اعظم نیست بلکه حقتعالی واحدی است قهار

در خبر دیگر از کافی از حضرت ابیجعفر علیه السلام، که فرمود: اسم

اعظم حقتعالی «۷۳» حرفست و نزد آصف بن برخیا وزیر حضرت سلیمان یکحرف بود که با آن خدا را خواند و تخت بلقیس را در طرفة العین نزد سلیمان آورد و نزد ما اهلبیت «۷۲» حرفست از اسم اعظم و یکحرف را اختیار فرمود خدای متعال در علم غیب خود در نزد خود .

اما اسم شریف «الواحد» واحد از وحدت و آن بر دو قسم است ۱- عرضی مجازی ۲- جوهری حقیقی . واحد عرضی بر دو قسم شود ، یکی « آنکه ظاهر التکثر است ، مانند جنس واحد و نوع واحد که جامع جمله انواع کثیره است و اشخاص کثیره و چون شخص واحد که مرکب از اجزاء کثیره است .

دیگر « آنکه مقول بر شخص واحد شود که غیر متکثر است در ظاهر و لکن فی ذاته متکثر است از جهت تألیف از ماده و صورت

واحد حقیقی نیز دو قسم شود ، ۱- واحد وهمی که عبارت از واحد عددیست که

اصل و مبدء، عدد است. ۲- واحد حقیقی که موجود بالفعل است و آن عبارت از معنائی است که متغیّر و متکثّر نشود و متصف بصفتی از صفات اجسام نیست و در معرض کون و فساد هم نشود و شبیه بچیزی نیست. و او ذات حضرت حق جلّ و علاست، یعنی: یگانه یکه منفرد بالذاتست و اورا همتا و انبازی نیست و در وجود حقیقی خود شریک ندارد. واوست موجودٌ فی ذاته بذاته وبس و وجود در دیگران بعاریت و مجاز است. اقرار بتوحید امریست فطری چنانچه از حضرت صادق سؤال شد از تفسیر: فِطْرَةَ اللّهِ الَّتِی فَطَرَ النّاسَ عَلَیْها، فرمود: فطرة الله، اسلام است. فَطَرَهُمُ اللّهُ حینَ اَخَذَ میثاقَهُمْ عَلَی التَّوحیدِ قالَ اَلَسْتُ بِرَبِّکُمْ وَفیهِ الْمُؤمِنُ وَالْکافِرُ. یعنی، مردم را خدا در آنوقت که میثاق از ایشان گرفت خلق فرمود بر خلقت توحید و در آنوقت مؤمن و کافر بود،

یعنی همه اقرار باین مطلب داشتند در روایت ذراره است که فطرهم جمیعاً علی التوحید.

ازامام محمد باقر علیه السّلام، روایتست که فرمود رسولخدا فرمود: کُلُّ مولودٍ یولَدُ عَلَی الفِطرةِ یعنی، عَلَی المَعرِفةِ بِاَنَّ اللهَ خالِقُهُ کذالک قوله تعالیٰ، وَلَئِنْ سَئَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰواتِ وَالأَرضَ لَیَقولُنَّ اللهُ ونیز فرمود: فَطَرَهُمْ عَلَی المَعرِفَةِ بِه.

جدامجد فرموده: واین اخبارظاهر درآنست که در هر مخلوقی چه مؤمن وچه کافرآیات معرفة الله ظاهراست که هرگاه شخص بنظر بصیرت در وجود خود تأمل کند اورا در تصدیق بوجود خدا و وحدت او شبهه ئی باقی نماند.

فرموده اند: کسیکه مداومت براین اسم نماید اُنس والفت و عزّت یابد وچنانچه این اسم را برطعامی خواند وازآن تناول نماید

دلش نورانی گردد و جهت مرض صعب روزی یکصد مرتبه این اسرا
قرائت نماید شفا یابد و صاحب خوف و وحشت «۱۰۰۱» بار خواند
ایمن گردد انشاءالله تعالی.

د	ح	ا	و
ا	و	د	ح
و	ا	ح	د
ح	د	و	ا

همراه داشتن این شکل جهت
خواص مذکوره اسم واحد فرموده اند نافعست

ألأحَدُ : احد و واحد دلالت دارد بر منفرد بودن
ذات حضرت احدیت لکنْ واحد : دلالت دارد بر نفی شریک
احد : دلالت دارد بر نفی اجزاء. یعنی : یگانه آنچنانیکه
ذاتش مجرّد است از ابعاض و اجزاء و اعضاء و نیست برای
او مانندی «لیس کمثله شیئ» یعنی : دارای وَحدت مطلقه است
که بهیچوجه تصور تعدد و کثرت در آن نشود نه در خارج و نه در ذهن
نه بالفعل و نه بالقوه که در حقیقت وحدت حقیقیه و وحدت کامله است

قال مولانا السبزواری، ره، فی منظومته: کلّما فرضته ثانیاً له فهو هو، یعنی: هرگاه بخواهی دومی برای ذات مقدس احدیت فرض نمائی آن همان اوّلی است، یعنی: فرض دوئیّت در آنجا محالست.

موجود بحق واحد اوّل باشد — جز او همه موهوم و مخیّل باشد
هر نقش که غیر او ست اندر نظرت — نقش دومین چشم احول باشد

بدانکه: اهل معرفت برای توحید مراتبی مقرّر داشته اند. ۱- توحید ایمانی ۲- توحید علمی ۳- توحید حالی ۴- توحید الهی، و باعتبار دیگر نیز تقسیم نموده اند بمراتب اربعه:

مرتبهٔ اولی توحید ذات پاک بحت حضرت احدیّت جلّت عظمته که کلمهٔ هو، در سورهٔ (قل هو الله احد) اشاره بآنست و قوله تعالی: هو الله الذی لا اله الا هو، نیز اشاره بآن است.

مرتبهٔ ثانیه توحید صفاتست، یعنی: منحصر است جمیع صفات کمالیه

واسماء حسنای الهیه در یک ذات پاک چنانکه در ذات پاک خود متفرد است در صفات کمالیه واسماء حسنای الهیهٔ خود نیز متفرد است وشریکی بالحقیقة در صفات خود ندارد چنانکه در ذات خود شریک ندارد واین مرتبهٔ ثانیه را مرتبهٔ واحدیت نامند که اسم «الله» تعبیر از آنست، زیراکه «الله» موضوعست از برای ذات مستجمعه بجمیع صفات کمالیه وکلمهٔ طیبهٔ «لا اِلٰهَ اِلّا الله» اشاره باین مرتبه توحید صفاتست.

مرتبهٔ ثالثه: توحید افعال است، یعنی «فعل در عالم وجود وتصرف در عالم کون منحصر ومختص بذات مقدس اوست جل مجده»، که: لا فاعل فی الوجود الا الله، واز سورهٔ اخلاص «الله الصمد» اشاره باین توحید است، زیراکه فعل وصنع در عالم ایجاد منحصر بذات پاک حضرت صمد است. بقوله تعالی: اِنّما اَمْرُهُ اِذا اَرادَ شَیئاً

أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ، پس ، فاعل و صانع و آمر علی الاطلاق حضرت صمداست که خداوند عالمیان میباشد .

مرتبهٔ رابعه از مراتب توحید : توحید آثار ، است که : لا مؤثر فی الوجود الا الله ، و قوله تعالی : فَانْظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ

شرح و بیان هریک ازاین مراتب درمحل خود مبین است .

یارب زجهان روی دلم برگردان حالی که مراهست نکوتر گردان
راهم بسراپردهٔ توحید نما تا چند بهر طرف دوم سرگردان

ایطالب حق معرفت صفحهٔ دلرا ازهمهٔ قیود و تعلقات غیریه پاک نما و توجهت را بسوی قبلهٔ جمال حق یگانه نما که : التوحید اسقاط الاضافات ، و با خدا یگانه باش و مداومت نما بذکر مبارک «الاحد» ، که فرموده اند ذکر اهل الله و اصحاب فناست که بر آن مواظبت نمایند و از آن امور عجیبه مشاهده فرمایند .

جَدِّ اَمجَدْ درخواص الاسماء فرموده : مداومت براین اسم برای انقطاع از خلق ورهائی از کثرت مجربست وچون کسی هزار (۱۰۰۰) دفعه درخلوت بخواند چنان بیند که ملائکه با او همراهی میکنند بلکه ملائکه رامشاهده مینماید وهرکس درهنگام خوابیدن دست راست بر گونهٔ راست گذارد وسه مرتبه بگوید : لا اِلٰهَ اِلّا اللهُ اَحَداً اَحَداً صَمَداً وَ لاقُوَّةَ اِلّا بِاللهِ ، ازعذاب قبر ایمن گردد وازصراط باسانی بگذرد وَبَعضی اسم اعظم را در « الواحد الاحد » تعیین نموده وگفته که مداومت براین دواسم موجب کشف اسرارالهیه وحقایق توحید است

امّا : اسم مبارک « اَلصَّمَدْ » بمعانی متعدده آمده ، بمعنی « سیّد مطاع وبزرگ ومقصود درجمیع حوائج پناه دهنده ازجمیع بلیّات وآفات ، ذاتیکه منزه ومبرّا میباشد ازصفات ممکنات ومخلوقات ، مثل جسمیت وجوهریت واجتماع بمکان وزمان وغیرآنها

از خواص اجسام .

وَ فِي البحار، قال الباقر(ع)، حدثني ابي زين العابدين عن ابيه الحسين بن علي(ع) انه قال الصَّمَد الذي لاجوف له وَالصَّمَد الذي قد انتهى سودده ،،

وَالصَّمَد الذي لا يأكل ولايشرب وَالصَّمَد الذي لا ينام وَالصَّمَد الدائم الذي لم يزل ولايزال .

قال الباقر(ع) : كان محمد بن الحنفية «رضي الله عنه» يقول الصَّمَد القائم بنفسه الغني عن غيره وقال غيره الصَّمَد المتعالي عن الكون والفساد ،

وَالصَّمَد الذي لا يوصف بالتغاير .

قال الباقر(ع) : الصمد ،، السيد المطاع الذي ليس فوقه آمرو ناهٍ قال وسئل علي بن الحسين زين العابدين(ع) عن الصمد ،، فقال الصَّمَد الذي لاشريك له ولايؤده حفظ شيئ ولايعزب عنه شيئ .

در بحار الأنوار مجلسی(ره) روايت ميكند از حضرت باقر(ع)، كه فرمود :

حدیث کرد مرا پدرم از حضرت زین العابدین از پدرش حضرت حسین بن علی(ع) که فرمود: «صمد» آنستکه او را اندرونی نیست و «صمد» آنستکه بزرگواریش بنهایت رسیده و «صمد» آنستکه نمیخورد و نمیآشامد و «صمد» آنستکه نمیخوابد و «صمد» آنستکه دائمی است، همیشه بوده و همیشه میباشد.

حضرت باقر فرمود که: محمد بن حنفیه میگفت که «صمد» آنستکه بخودی خود برپا و از غیرش بی نیاز است و غیر او گفته است که «صمد» آنستکه از کون و فساد برتری دارد و «صمد» آنستکه بتغایر وصف نمیشود.

حضرت باقر فرمود که: «صمد» سید مطاعی است که فوق او امر کننده و نهی نماینده ئی نیست.

حضرت باقر فرمود: از حضرت علی بن الحسین(ع) سؤال شد از معنی «صمد» فرمود «صمد» آنستکه او را شریکی نیست و نگاهداشتن چیزی او را عاجز نکند و

چیزی از او دور و پنهان نشود .

صدوق «رحمة الله علیه» در کتاب توحید از وهب بن وهب قرشی روایتکرده که حدیث کرد بمن حضرت صادق(ع) از پدرش حضرت باقر(ع) از پدرش(ع) که اهل بصره عریضه ئی بحضرت حسین بن علی «علیهما السلام» نوشتند و سؤال کردند از معنی «صمد» ، پس حضرت بسوی ایشان نوشت که : بسم الله الرحمن الرحیم ، «اما بعد» پس در قرآن فرو مروید و در آن مجادله و گفتگو نکنید و بدون علم در آن سخن مگوئید ، زیرا : از جدم رسولخدا(ص) شنیدم که میفرمود : هر که در قرآن بدون علم چیزی بگوید جای خود را مهیا گرداند در آتش دوزخ و از آن جای بگیرد و منزل گزیند و بداند که از اهل جهنم است و بدرستیکه خدای سبحانه صمد را تفسیر فرموده بعد از «الله الصمد» و فرموده : «لَمْ یَلِدْ وَلَمْ یُولَدْ وَلَمْ یَکُنْ لَهُ کُفُواً اَحَدٌ» الخ .

در ضمن روایتی حضرت امام محمد باقر علیه السلام، فرمود: اگر از برای علمیکه خدای متعال بمن عطا نموده حمله ئی میافتم (یعنی کسیکه بتواند بفهمد وتحمل کند) هر آینه منتشر میسنمودم تمام حقایق توحید و اسلام و ایمان و دین و شرایع را از اسم «الصمد».

قال الشیخ الرئیس عند تفسیر الصمد: بالذی لاجوف له و هو الاشارة الی نفی الماهیة.

در حرز یمانی است که: لم تعلم لک انیة ولا ماهیة.

در کتب حکمت مقرر است که: وقتی ما در موجودات عالم هستی مطالعه میکنیم هر یک از آنها را مرکب از دو چیز می بینیم، ۱: ماهیت ۲: وجود.

قال السبزواری ره، اعلم ان کل ممکن زوج ترکیبی له ماهیة و وجود مثلاً وقتیکه گفتیم انسان هست یا حیوان هست یا سنگ هست یا گیاه هست

در جمیع این قضایا هستی را بر آنها حمل نمودیم در حین حال نام یکی را سنگ و یکی را حیوان و یکی را انسان یا گیاه گذاردیم . پس چیزیکه سبب شد یکی را انسان ، یکی را حیوان یا سنگ یا گیاه گفتیم همان ماهیت است والّا همهٔ موجودات در اصل وجود که هستی باشد مساوی میباشند مگر ذات مقدّس حضرت حق که بهیچوجه ترکیب در آن تصوّر نشود بلکه وجودش عین ماهیت و ماهیت وی عین وجود اوست ، و تعریف «صمد» با اینکه مجوّف و تو خالی نباشد و نیز از چیزی مرکّب نشده باشد اشاره بوجود بسیط است و وجود بسیط که بهیچوجه ترکیب در آن راه نداشته باشد منحصر بواجب الوجود بحت بسیط است و چنین ذاتی دارای تمام مراتب کمال و منزّه از نقائص ممکنات و مخصوص ذات یکتای الهی است که وجودش صرف نامتناهی و فوق نامتناهی است .

قال مولانا السبزواری :

وَالحقُّ ماهیّتُهُ انیّتُهُ إذ مُقتضی العُروضِ مَعلولیّتُهُ

فَسابقٌ مَعَ لاحقٍ قد اتّحد أو لَم تَصِل سِلسِلةُ الکونِ بحدّ

وجود حق جل و علا وجود بحت و ماهیتش انیتش میباشد و مراد از ماهیت

در اینجا ذات مقدس است و «انیت» از ان بمعنای تحقق است

و اینمطلب مورد اتفاق میان بزرگان حکمت و عرفان است .

عطار گوید :

آنخداوندیکه هستی ذات اوست جمله اشیا مصحف آیات اوست

مراد شن هستی، حقیقت هستی است و باشیا شیئیت ماهیتی که همه دفتر

و منظر اسماء و صفات و ذات اویند » مولوی گوید :

ما عدمهائیم و هستیها نما تو وجود مطلق و هستی ما

یعنی ، ما ماهیات امکانیه ایم و هستی نما هائیم و تو حقیقت وجودی

هستی ما بتو باشد که: یا مَن کُلُّ شَیءٍ قائمٌ به و یا مَن کُلُّ شَیءٍ موجودٌ به.

در خواص الأسماء است که بسیار گفتن این اسم برای دفع گرسنگی نافعست و مداومت برآن موجب غنا و رجوع خلایق است با ودر حوائج و نقش کردن این اسم را بر صفحهٔ رصاص و همراه خود داشتن موجب ایمنی از احتلام است و اگر کسی این اسم را در کاغذی بنویسد و بر روغن زیت آنرا محو نماید و آن روغن را بمار گزیده یا عقرب گزیده بیاشامد از الم زهر عافیت یابد و هرکس بصداع مبتلا شود «۹۰» صاد این اسم را بنویسد و بر دستمالی نهد و بر سر بندد فوراً عافیت یابد انشاء الله و هرکس این اسم را بسیار گوید او را از هیچکس خوفی و بیمی نباشد و هرکس در سحرگاهی وضو ساخته روی بر زمین گذارد و «۱۱۱» مرتبه این اسم را بخواند از اهل یقین گردد و خواندن این اسم بعدد کبیرش که «یکصد و سی و چهار» است موجب زیادتی رزق است

اما اسم مبارک الأوّل

الأوّل قال السبزواری ره هو تعالی اول السلسلة الطولیة النزولیة و مَبْدَءُ المبادی کان الله ولم یکن معه شیئ و آخر السلسلة الطولیة الصعودیة و غایة الغایات ان الی ربک الرجعی ؛

یعنی ، کسی که بر جمیع موجودات پیشی و سبقت دارد و اوّل بلا ابتداء است و این مخصوص حضرت واجب الوجود است ، زیرا ، ممکنات مسبوق بعدم است ، وجوده قبل القبل فی ازل الآزال ، یعنی ، دارای اولیت مطلقه است .

در صافی از کافی از حضرت مولی الموحدین امیرالمؤمنین علی ، علیه السلام مرویست که در خطبه ای فرمود : اوست آنچنانکیکه نیست از برای اولیت او نهایتی و نه از برای آخریت او حد و غایتی و فرمود آنکیکه باطن و پنهان است در خفیات امور و ظاهر است در عقول بسبب آنچه دیده

میشود در خلق او از علامات تدبیر اوست بهر چیزی دانا که مساوی
است نزد او هر ظاهر و مخفی و فرموده اند خواندن این اسم مبارک
پیش از شروع در هر کاری باعث یمن و برکتست و اگر کسی غایب
باشد در چهل شب جمعه هر شبی «یکهزار» مرتبه این اسم را بخواند آن
غایب حاضر شود و عدد کبیرش «۳۷» وسطش «۱۰» صغیرش «۱» است
در خواص الأسماء مسطور است اگر کسی انگشت سبابه خود را بر شکم حامل
بگذارد و اسم مبدء را که بمعنای یا اوّل است بخواند سقط نکند و مداومت
بر ذکر «یا مُبدِئَ البرایا و مُعیدَها بعدَ فنائها بقدرته» برای استوار شدن
کارهای دنیا و آخرت و انقیاد و اطاعت خلق بسیار مفید است و
خواندن این اسم را «۴۳» مرتبه برای اضمحلال دشمن مجربست.

اما اسم مبارک «الآخر»

الآخر: بکسر اخا، یعنی آخر بلا انتها، و فی المجمع و الاخر فی اسمائه

وهو الباقی بعد فناء خلقه یعنی «باقی بعد از فناء موجودات .

مرحوم صدوق ره حضرت امام صادق ع در تفسیر الآخر فرمود:

که هیچ چیز نیست مگر آنکه هلاک میشود یا متغیّر میگردد یا یک نحو تغیّر و

زوال در آن داخل میشود و راه می یابد یا از رنگ برنگی و

از هیأت بهیأتی و از صفت بصفتی میگردد و از زیادتی بسوی نقصان

و از نقصان بسوی زیادتی انتقال مییابد مگر پروردگار عالمیان

که او همیشه یکی بوده و خواهد بود و اوست اوّل پیش از هر چیزی

و اوست آخر بر آن نحویکه در اوّل بوده بدون تغیّر و صفات

و نامها بر او مختلف نمیشود چنانکه بر غیر او مختلف میشود مانند انسان

که یکبار خاک میباشد و یکبار گوشت و یکبار خون و یکبار خرد شده و

درهم شکسته و پوسیده و از هم پاشیده میشود و مانند خرمائی که

یکمرتبه غوره و یکمرتبه خرمای نیم رس و یکمرتبه خرمای تر و یکمرتبه خرمای

خشک میباشد، پس نامها و صفات بر آن متبدل میشود و خدای عزّ و جل
بخلاف آنست.

خلاصه فرموده اند: مداومت بر این اسم شریف برای غلبه بر خصم
و دوام در کارها و عزت و هیبت و حُسن عاقبت و ختم کارها بسعادت
و صفای باطن و فرح و خوشدلی مُفید است و عدد کبیرش «۱۸۰»،
وسطش «۸۱»، صغیرش «۹» است.

امّا اسمِ مُبارکِ السَّمیع

اَلسَّمیع «یعنی» شنونده «حقتعالی بذات مقدس خود عالم
است بآنچه شنیدنی است بدون اینکه از برای او آلت شنیدنی
باشد از گوش و غیر آن و شنوندهٔ سخنان خلایق است از نهانی
و آشکار که: «هُوَ السَّمیعُ الْبَصیر».

از پی انگشت حق خود را سمیع   تا ببندی لب ز گفتار شنیع

عالم براز های خلایق واجابت کننده دعوات با حکمت ومصلحت خویش ، انه سمیع الدعاء ، یعنی : مجیب الدعاء ، فرمودند مداومت براین اسم شریف موجب استجابت دعاست .

در خواص الاسماء است : نوشتن این اسم را برظرف چینی بمشک و زعفران وشستن آنزا بروغن گل وچکانیدن آنزا درگوش کر موجب شفاست انشاء الله تعالی ، عدد کبیرش (۱۸۰) وسطش (۱۸) وصغیرش (۹) است .

اما اسم شریف «البصیر»

البصیر ، یعنی : بینا ومطلع بر جمیع اشیاء ظاهره و باطنه بدون آلت بینائی ، الذی لا یعزب عنه ما تحت الثری .

حاجت موری بعلم غیب بداند در بن چاهی بزیر صخره صما

فرمودند : مداومت براین اسم در هر روز جمعه موجب اختصاص یافتن

بعنایت و رعایت حقتعالی میگردد.

در خواص الاسماء از شیخ برسی (ره) منقولست که خواندن این اسم برای رفع شبکوری و درد چشم و سایر امراض آن و دفع قساوت قلب و مبهوتی نافعست انشاء الله و بجهت بینا شدن در امور دنیا و آخرت نیز مفید است و اگر کسی در روز جمعه (۱۰۱) نوبت بخواند از اهل یقین گردد و اگر بعد از هر نمازی (۳۰۲) نوبت بخواند مقاصد او بی سعی حاصل گردد و اهل حقیقت از این اسم فواید عجیبه یافته اند و بسبب آن بر اسرار غریبه واقف گشته اند، عدد کبیرش (۳۰۲) است

امّا اسم مبارک «القاهر»

در بعضی نسخ «القهار» بصیغه مبالغه (یعنی: ذات مقدسیکه غلبه و تسلط دارد بر تمامی موجودات و همه کائنات ذلیل و منقاد و مسخر فرمان او یند و هیچ آفریده را طاقت امتناع او نیست، تمام گردنکشان

ازفرمان

عالم مقهور مشیت و اقتدار او هستند » .

در خواص الاسماء مسطوراست ، مداومت بر این اسم موجب بیرون رفتن دوستی دنیاست از دل و برای غلبه و قوت بر اعداء بسیار نافعست واگر کسی بعد از هر نمازی (۳۰۶) ، بار بگوید در غلبه بر دشمنان مجربست واگر کسی بعد از نماز روز جمعه (۱۰۰) مرتبه این اسم را بخواند دشمنش مقهور و باطنش مصفا و مطالبش برآورده شود وگفتن این اسم برای رفع هم وغم والم ومحنت و رستن از زحمت دنیا وغلبه بر نفس اماره مجربست و هرکس که در محاق ماه در آخر شب بگوید : یا قاهِرُ یا ذَا الْبَطْشِ الشَّدیدِ اَنْتَ الَّذی لا یُطاقُ انْتِقامُهُ

پس اگر بر دشمن نفرین کند بزودی آن دشمن مقهور شود و از شر او ایمن گردد واگر کسی این اسم را بمشک و زعفران بر کاسه چینی نویسد وآنرا بشوید و از آن آب بنوشد اگر او را بسته باشند گشاده گردد واگر

این ذکر را برای پیدا شدن گمشده «۲۰۰» مرتبه بخواند پیدا شود و اگر امانتی بکسی داده باشد و نتواند از او بگیرد «۲۰۰» دفعه بنام او بخواند امانت باور دمیشود انشاء الله و اگر کسی «۹۵» صاد بنویسد بر کاسه بمشک و زعفران و هنگام نوشتن بگوید: یا قاهر یا قریب و در حمام رود و از آن کاسه آب بر سر خود ریزد، اگر او را سحر کرده باشند باطل گردد و اگر این نوشته را میان مُصحف گذارد دشمنش هلاک گردد و اگر میان دو لشکر اندازد جنگ آنها بصلح مبدّل گردد و مداومت بر این شعر:

یا قاهِرَ العَدُوّ و یا والی الوَلیّ — یا مُظهِرَ العَجائِب یا مُرتضیٰ علی

برای مطالب عظیمه تجربه شده است و خواندن این اسم را «۱۰۰» مرتبه برای دفع دشمن مجربست و حامل مکسر اسم قهار غلبه بر دشمن نماید و همچنین است همراه داشتن مکسر قهار.

ق	ه	ا	ر
ا	ر	ق	ه
ر	ا	ه	ق
ه	ق	ر	ا

اما اسم شریف «اَلْقَدِیْرُ»

اَلْقَدِیْرُ: فعیل بمعنی الفاعل، یعنی: ذات مقدسیکه تواناست بر هر امریکه مشیت و اراده او تعلق بآن گیرد که: اِنَّ اللّٰهَ عَلٰی کُلِّ شَیْئٍ قَدِیْرٌ، و او را عجز در ایجاد هیچ ممکن نیست و بیرون رفتن از تحت تصرف او محالست: ماشاء الله کان و مالم یشألم یکن وجوب ذاتی او من جمیع الجهات و الحیثیات است، پس حقتعالی صرف همه کمالاتست و هیچ کمالی دراو محدود نیست بلکه غیر متناهی است اِلٰهی قَدْ تَلَاطَمَتْ اَمْوَاجُ قَامُوْسِ قُدْرَتِكَ، اقرار باین مطلب امری است فطری همچنانکه اقرار باصل وجود صانع عالم از فطریات کافه مصنوعاتست و همه اشیاء بآن مفطورند از ذوی العقول و غیر ذوی العقول از علویات و سفلیات و از مجردات و مادیات همچنین همه آنها معترفند بمقتضای فطرت اصلیه و جبلیت ذاتیه خود

بانیکه اوست قادر متعال .

وفی البحار قال دخل للصادق شخصی بحضرت صادق عرضکرد : یابن رسول الله راهنمائی کن مرا بسوی خدای متعال که چه چیز است ؛ زیرا ، جدل کنندگان با من بسیار جدل میکنند و مرا سرگردان ساخته اند پس حضرت فرمود : ای بندهٔ خدا ، هل رکبت سفینة قط ، آیا هرگز سوار کشتی گردیده ای ؛ عرضکرد ، بلی ، فرمود ؛ آیا کشتی تو شکسته در وقتیکه کشتی دیگر نبود ترا نجات دهد و شناوری نبود که بفریاد تو رسید ؛ عرضکرد بلی ، فرمود ؛ در آنوقت آیا قلب تو تعلق گرفت بانیکه چیزی هست که قادر است برانیکه ترا نجات دهد از ورطهٔ هلاکت ؛ عرضکرد بلی ، فرمود ؛ آنکسیکه قادر است برانیکه نجات دهد ترا در چنین وقتی که هیچ فریادرسی از برای تو نیست غیر او همان است خداوند قادر متعال .

بن نعلی نقل کرده که مردی خدمت حضرت رضا رسید و عرض کرد که آیا قادر است پروردگار تو اینکه قرار بدهد همهٔ آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست در بیضه ئی؛ حضرت فرمودند: بلی در کوچکتر از بیضه هم تحقیق قرار داده است خداوند همهٔ آنها را در چشم تو و حال آنکه چشم تو کوچکتر از بیضه است و اگر آنرا بگشائی آسمان و زمین و مابین آنها را می بینی و اگر بخواهد خداوند هر آینه کور میکند ترا از همهٔ آنها.

مؤلف گوید: قدرت حضرت حق، ازلی و قدیم و عین ذات مقدس است بلکه ثبوت ذات عین ثبوت قدرتست امّا سایر قدرتها و قوتها همه حادث و مخلوق و از آثار قدرت حق است و چون تحصیل علم تفصیلی بقدرت خداوند محال است لذا گفتگو در آن روا نباشد و اکتفا بعلم اجمالی کافی است.

فرمودند: هرگاه این اسم را با اسم «قادر» در وقت وضو بسیار گویند

برخصم غالب شوند وبجهت قوت قلب وتسلط برامور واندازهٔ قرار دادن هرچیزی مجربست وفرمودند که حضرت ادریسؑ ببرکت اسم «قادر» نبوت یافت ومداومت برخواندن اسم «مقتدر» برای رسیدن بجاه ومنزلت ومنصب درنزد اکابر وشکست اعدا مجربست.

اما اسم مبارک «اَلْعَلِیّ»

اَلْعَلِیّ «معناه القاهر فانه العلی ذوالعلا والتعالی ای ذوالقدرة والقهر والاقتدار کما فی البحار.

در بلد الأمین است «العلی الذی لارتبة فوق رتبته» یعنی، ذات مقدسیکه برتر ازمقام ورتبهٔ او مقامی تصور نشود ومنزه از صفات مخلوقین وتفوق دارنده وغلبه کننده است برهرچیز بطوریکه هیچ آفریدهٔ را طاقت امتناع از فرمان او نیست.

قال مولانا السبزواری ره، فی شرح الاسماء «هذا الاسم من اسمائه العظام

مطابق لاسم الاعظم اعنی لااله الا هو فی العدد للخ". وفی بعض الکتب : من الاسرار التی تکون من خواص اسم علی انه فی کل اسم من الاسماء وذالک دلیل علی قیمومیته علی کل شیء وظهوره فی کل شیء وطریقة استخراجه من کل اسم ان تضاعف عدد الاسم ست مرات ثم زد واحداً علی الحاصل واضرب الحاصل بعد الزیادة فی العشرة واجمع الحاصل ثم اطرح عشرین عشرین فاضرب الباقی فی احد عشر یطابق لاسم علی هکذا الیستفاد من بعض اهل الحروف . شیخ الرئیس ابوعلی سینا فرماید :

برصفحهٔ چهره ها خط لم یزلی — معکوس نوشته است نام دو علی
یک لام ودو عین با دو یای معکوس — از حاجب وعین وانف با خط جلی

ونیز فرماید

تا بادهٔ عشق در قدح ریخته اند — واندر پی عشق عاشق انگیخته اند
در جان روان بوعلی مهر علی — چون شیر وشکر بهم درآمیخته اند

قال مولانا الفیض الکاشانی (ره)، فی بعض تالیفاته انما اختص کل مخلوق باسم بسبب غلبة ظهور صفة التی دل علیها ذالک الاسم فیه کما اشیر الیه فی الحدیث القدسی یا آدم هذا محمدٌ وانا الحمید المحمود فی فعالی شققت له اسما من اسمی وهذا علیٌ وانا العلی العظیم شققت له اسما من اسمی الحدیث

قال الحافظ الشیرازی

سایه معشوق اگر افتاد بر عاشق چه شد

ما باو محتاج بودیم او بما مشتاق بود

و چون حضرت مولی الموحدین علی بن ابیطالبؑ، بعد از حضرت ختمی مرتبتؐ افضل و اشرف خلایق است خدای متعال نام او را از اسم خود مشتق و جدا فرمود و همچنانکه اشیاء باسماء الله مستقر شده همچنین باسم مقدس علی مستقر شده؛

کما فی بعض الخطب المنسوبة الیهؑ قالؑ اَنَا الَّذِی کُتِبَ اِسْمِی عَلَی الْعَرْشِ فَاسْتَقَرَّ

وَعَلَی السَّمٰواتِ فَقامَتْ وَعَلَی الارْضِ فَاسْتَقَرَّتْ وَعَلَی الجِبالِ فَرَسَتْ.

«منم آنچنانکسیکه نوشته شده است اسم من بر عرش پس قرار گرفت عرش الهی بر آن اسم و نوشته شده است بر آسمانها، پس برپا شده است آسمانها از برکت آن اسم و نوشته شد بر زمین، پس قرار گرفت و نوشته شد بر کوهها پس ثابت ماند. قال مولانا بابا افضل:

در صحن علی هو العلی الاعلی — در نام علی سرّ الهی پیداست
دریای علی سورهٔ حی قیوم — برخوان و ببین که اسم اعظم آنجاست

حضرت آیت الله والد در کتاب «راه نجات» چنین فرموده:

در بارگاه صنع که طرح از عدم زدند
اول با اسم حیدر صفدر رقم زدند
خواندند اسم او بزمین برقرار شد
بر جملهٔ جبال سکون اختیار شد
این نُه فلک مقرّ ملک جمله استوار
آمد ز اسم حیدر کرّار برقرار

بر کوه و دشت و وادی و صحرا و بر بحر
خواندند نام نامیش آرام شد ز قهر

لوح و قلم سما و سمک جمله کائنات
آمد ز اسم او همه ذرات را ثبات

این اسم، اسم اعظم و حق ساختی عیان
حق میکند مرا بتو اینگونه رهنمان

علی بن ابیطالب ع آئینۀ اسماء، و صفات الٰهی مظهر ولایت کلیۀ الٰهیه سرّ و باطن انبیاء حقیقت کلیه ولایت و متجلی در مظاهر خلایق است و عوالم وجودی مسخر اراده حضرت ولایتمدار اوست و جمیع فیوضات که از پیغمبر ص بخلایق میرسد واسطۀ ایصال آن علی است. لذا، وارد شده: اَنَا مدینة العلم و علیٌ بابها.

در روایت دیگر فرمود، اَنتَ حاملُ لوآئی یومَ القیامة.

در روایت مرویست که: اِنّ الله تعالیٰ یوم القیامة یُعطی محمّداً لواءً آدم یحمل مِن یدیه ظِلّه مسیرة خمسمأة عام یستظل بظلاله جمیع الخلایق وکلّهم یلوذون به.

حقیقت این لواء که خلایق در قیامت در زیر آن استظلال می‌نمایند همان رحمت عامّه امتنانیّه حقیقت خاتمیّه محمّدیّه علویّه است که از مشکوة ولایت مطلقه علی «علیه السّلام» شامل حال خلایق میشود لواء حمد که حامل آن علیؑ است جامع جمیع محامد است و حضرت آدم ابوالبشر و انبیاء بعد از او در زیر این لواء قرار دارند و چون مرتبه کلیّه لواء معنوی آنحضرت جامع جمیع مراتب کمال است مرتبه‌ئی اعظم و اکمل از این مقام مرتبه نیست و گفتگو در این مقام زیاده از آنست که ذکر شد خلاصه بمعنای علی است عالی و متعالی.

از شیخ بو سعید نقل شده که هر کس این اسم شریف را بسیار گوید و با خود همراه داشته باشد

در میان مردم صاحب آبرو و منزلت میشود .

بعضی دیگر گفته‌اند که هرکس در هر روزی صد مرتبه این اسم را بگوید دولت او زیاد میشود و با خود داشتن این اسم برای خلاصی و رفع فقر و قضای دین مجرب است عدد کبیر آن «۱۱۰» که مطابق است با کلمهٔ «حق» ، و فرمودند اگر کسی گرفتار وسواس شده باشد دست بر سینهٔ خود گذارد و بکشد و بگوید بسم الله و بالله محمد رسول الله ولا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم اللهم امح عنی ما اجد . پس دست بر شکم خود بمالد و سه مرتبه بخواند برطرف گردد انشاءالله و مکسر علی بدین نحو خواص بسیار دارد .

ی	ل	ع
ل	ع	ی
ع	ی	ل

اما اسم مبارک «الأعلیٰ» ،

الأعلیٰ فمعناه العلی القاهر کما فی البحار : اعلیٰ ، اسم تفضیل یعنی : بلندتر و بمعنای «علی» و «قاهر» آمده چنانچه در بحار است

وبمعنی غالب کقوله تعالیٰ لا تخف انک انت الاعلی ای الغالب .

فرموده اند بهترین تفاسیر این اسماء ، علی ، اعلیٰ ، متعالی وعالی ، منزه بودن حق است از صفات مخلوقین و بلند بودن اوست از جمیع ادراکات عقول امکانیه .

بعضی از اهل معرفت گویند ، مراد از اسم مبارک اَعلیٰ مقام غیب الغیوب وکنز مخفی و مرتبهٔ احدیت است که : لا اسم لها ولا رسم .

فرمودند : خواص این اسم شریف با اسم علی متحد است بلکه ابلغ واتم است و عددش سه مرتبهٔ متساویه را از آحاد و عشرات و مآت که یکصد و یازده ، باشد جامعست و نوشتن و با خود داشتن این اسم موجب مقبول شدن در طبایع است و خواندنش فایدهٔ عظیم دارد عدد کبیرش (۱۱۱) وسطش (۱۲) صغیرش (۳) است .

کفعمی (ره) در بلد الامین فرماید : بخط حضرت امام رضا (ع) یافته شده که

بجهت تب بر سه قطعه کاغذ بنویسید و تبدار هر روز یکقطعه آنرا بلع نماید بعد از آنکه سه نوبت سورهٔ توحید بر آن خوانده باشد.

اول: بسم الله الرحمن الرحیم لَاتَخَفْ اِنَّکَ اَنْتَ الْاَعْلٰی. دوم: بسمله لَاتَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِیْنَ. سوم: بعد البسمله الا له الخلق والامر تَبَارَکَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِیْنَ.

اما اسم مبارک «اَلْبَاقِی»

اَلْبَاقِی: کما فِی الْبِحَارِ مَعْنَاهُ الْکَائِنُ بِغَیْرِ حُدُوثٍ وَلَا فَنَاءٍ وَالْبَقَاءُ ضِدُّ الْفَنَاءِ یعنی: همیشه و پاینده و برقرار که مسبوق بعدم نبوده و فنا، و زوال در او راه ندارد:

که همه فانیند و باقی یار   لَیْسَ فِی الدَّارِ غَیْرُهُ دَیَّار

یعنی: واجب الوجودیکه لذاته ازلی است نه مانند بقای بهشت و دوزخ که بقای آنها ابدی است اما ازلی نیست.

فرق بین اَزَل و اَبَد اینکه : ازل پاینده و دائم بالذّات است بعنوان وجوب و «اَبَد» پاینده و دائم بالعرض اعم از وجود امکانی یا وجود وجوبی فرمودند ؛ جهت طول عمر و استحکام امور و بقای اولاد و دوام ابنیه و عمارات ، مُداومتش نفع عظیم دارد .

عدد کبیرش «۱۱۳» ، و عدد وسطش «۱٤» ، و عدد صغیرش «۵» است

اَمّا اسم مُبارکِ «اَلبَدِیع» ،

اَلبَدِیع : بمعنی اَلمُبدِع و فی المجمع البدیع من اسمائه تعالیٰ وهو الّذی فطر الخلق مبتدعا لا علیٰ مثال سبق .

یعنی : ذاتیکه خلق فرمود کائنات را از پیش خود بدون ملاحظه مثالی بلکه ایجاد فرموده تمامی موجودات را از روی حکمت بالغه و قدرت کاملهٔ خود .

از شیخ برسی «ره» نقلست که هر کس این اسم شریف را بسیار گوید در روزی فرمائید

خدا او را معرفت.

صاحب جنات الخلود گوید: این اسم شریف جهت درست آمدن کارها واکثر امور خواندنش نافعست.

جَدّاجد فرموده: اگر کسی غسل کند و دو رکعت نماز بجای آورد پس هفتاد هزار بار بگوید: یا بَدیعَ السَّمواتِ والأرض، واز وجه حلال صدقه بدهد وبعد از آن هزار بار نیز بگوید برای هر امر مشکلی که در آن فرد مانده باشد مجربست. وهرکس «۷۰۰» «ز» بنویسد روز شنبه نزدیک غروب و در قبرستان دفن نماید و درحال نوشتن بگوید: یا مُبدِعُ یا علام. علوم غریبه براو منکشف گردد و بدولت برسد.

اما اسم مُبارکِ «اَلبارِی»

البارئ معناه انه بارئ البرايا اى خالق الخلايق كما فى البحار. یعنی: آفریننده خلایق، زیرا: بَرَءَ، بمعنی خلق است وخلایق را بریه گویند.

قال الطریحی فی المجمع: والباری من اسمائه تعالی وفسر بالذی خلق الخلق من غیر مثال.

در جنات الخلود است که: جهت خلاص از بهتان و پیدا شدن فرزند و نتاج حیوانات مداومت بر این اسم فایدهٔ عظیم دارد و هر کس این اسم را بسیار گوید جسدش در قبر تازه ماند.

عدد کبیرش (۲۱۳)، وسطش (۲۴)، وصغیرش (۹)، است.

اما اسم مبارک «الاکرم»

الاکرم کما فی البحار معناه الکریم وقد یجیئ افعل فی معنی الفعیل مثل قوله عزوجل وهو اهون علیه ای هین،

گاهی افعل بمعنای فعیل، میآید. مانند «اکرم» در اسماء الله، یعنی: ذات مقدسیکه صاحب کرم است کقوله تعالی لا یصلیها الا الأشقی، یعنی: شقی، وسیجنبها الأتقی، یعنی: تقی، ونظایر آن در کلام عرب.

فرمودند : مُداومت براین اسم موجب برآمدن مقاصد دُنیا و آخرت و حُصول عزّت وکرامت است واین اسم مفتاح رزق و برکت است و برای رفع پریشانی بسیار نافعست وچون کسی براین اسم مُداومت نماید روزی او ازجائی بوی رسد که گمان نداشته باشد وعدد کبیرش «۱۶۲» است.

امّا اسمِ مُبارکِ «اَلظّاهِر»

اَلظّاهِر دومعنی دارد :

۱. اگر مأخوذ شود از ظهور ضدّ خفاء، یعنی : ذاتِ مقدّسیکه آیات ربوبیت وآثار قدرت او درتمامی آفاق وانفس ظاهر و باهر و روشن است

لقد ظهرتَ فلا تخفی علی احدٍ — الّا علی اکمهٍ لایعرفُ القمرا[۱]

عالم همه از نور تو روشن گشته — هم اوّل این سلسله‌ای هم آخر

فهو ظاهرٌ بآیاته محتجبٌ بذاته. ودرحقیقت نیست موجودی ازموجودات مگرآنکه مظهری ازمظاهر اوست بلکه تمامی موجودات جلوات فیض او ونمایشات

۲. ای نور تو درجمله‌ی اشیا ظاهر — وز منظر چشم اهل عرفان باهر

وجود وحدانی او مهیا باشند.

۲- هرگاه مأخوذ شود از ظهر که بمعنی پشت و پناه است، یعنی: غالب و قادر است بر آنچه میخواهد و از اینست قوله تعالی: «فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ» یعنی: گردیدند غلبه کنندگان و بمعنای مطلع و عالم نیز آمده.

فرموده‌اند: برای غلبه بر دشمن و قوّت کمر و باه و پیشرفت کارها مداومت براین اسم شریف اکسیر احمر است و برای ظهور مخفیات و گمشده‌ها مجرب است

عدد کبیرش «۱۱۰۶»، و وسطش «۱۱۶» است.

امّا اسم شریف «اَلْباطِن»

اَلْباطِن: معناه انّه قد بطن عن الاوهام فهو باطن بلا احاطة لایحیط به محیط کما فی البحار.

ذات مقدسیکه پنهان است از اوهام و خیالها، پس او باطن است بی احاطه که چیزی دور او را گرفته باشد هیچ محیطی باو احاطه نمیکند: فهو المحتجب

عن ادراک الابصار و تلوث الخواطر والافکار :

ومحجوبست بذات خویش که هیچ عقل وفهمی ادراک کنه ذات مقدسش را نتواند کند ومتلوث باذهان وافکار بشر نگردد ، اما مرئی ومحسوس است بآیات باهرات ؛

یا اَزَلی الظُّهور یا اَبَدی الخَفا | نورُکَ فَوقَ النَّظرِ حسنُکَ فَوقَ الثَّنا

ای زپیدائی خود بس ناپدید | جمله ی عالم تو و کس ناپدید

ای دریغا هیچکس را نیست تاب | دیده ها کور و جهان پُرآفتاب

بعضی گفته : او سبحانه باطن است بر هر چیزی . یعنی : عالم ومطلع است بر بواطن واسرار امور و از ضمایر خلق خود غافل نیست .

فرموده‌اند : مداومت بر این اسم شریف جهت اطلاع یافتن بر اسرار مکنونه ضمایر و اخبار مفید است و عدد کبیرش (۶۲) میباشد .

اما اسم شریف اَلْحَیّ ،

اَلْحَیّ : یعنی . زنده ایکه همیشه زنده و پاینده است بذات اقدس خویش که

محتاج نیست بحیاتیکه بآن زندگی کند، زیرا: حیات حقه حقیقیه ذاتیست برای پروردگار عالم که هرگز فنا براو راه نیابد و فوت براو روا نباشد و مدرکست بذات خود و تمام مدرکات تحت ادراک اوست و فعالی است مدبر که کارها از او سر میزند و تدبیر آنها میفرماید.

در خواص الأسماء از شیخ برسی «ره» نقلکرده که هرکس «۱۹» مرتبه این اسم را بر مریض بخواند شفا یابد و اگر بر صاحب درد چشم بخواند دردش برطرف گردد

و نیز از بعضی رسائل نقل فرموده که اگر کسی این اسم را تا هفت روز روزی «۱۰۱» مرتبه بخواند بر سر بیمار صحت یابد و اگر بر باغ یا کشت بخواند از آفت آسمان ایمن گردد و حاصلش با برکت شود.

و نیز فرموده اند: مداومت براین نام، بخصوص در عقب هر نمازی «۱۸» مرتبه باعث طول عمر و دفع مرگ مفاجات و توسعه معاش است و اگر کسی را امطلبی باشد که او را هیچ چاره نباشد بگوید: یا حَیّ یا قیوم یا

لا اِلٰہ الا اللہ محمد رسول اللہ علیؑ ولی اللہ ، آنمطلب برحمت برآورده شود و بعضی گفته که اوقات دعوت اینده اسم از سحر است تا طلوع آفتاب واینده اسم مفتاح تمام مطالب دنیا و آخرتست و بزرگان دین ازاینده اسم فواید عجیبه و ثمرات غریبه مشاهده فرموده اند .

اما اسمِ مبارکِ اَلحَکِیمُ

اَلحَکِیمُ : یعنی ، راست گفتار و درست کرداریکه افعال و محکم و متقن و صادر از روی حکمت باشد و کسی را مجال اعتراض بروی نباشد .

قال مولانا المجلسیؒ : الحَکیم معناه انه عالم والحکمة فی اللغة العلم ومنه قوله عزّ و جلّ ، یُؤتِی الحِکمَةَ مَن یَشآءُ .

حکمت در لغت بدو معنی گفته شده ، یکی علم حکیم ، یعنی : عالم بنا براین از صفات ذات خواهد بود و دیگری بمعنی اتقان در فعل و عمل ، حقتعالیٰ حکیم است یعنی ، افعال او محکم و متقن است و مشتمل بر مصلحت و خالی از

مفسده است بنابراین از صفات افعال است .

حکماء و دانشمندان برای حکمت تعریفات مختلفه فرموده اند . قال مولانا السبزواری

الحکمة هی العلم بحقایق الموجودات علی ما هی علیه فی نفس الامر ، یعنی ،

حکمت علم باحوال موجودات خارجیه میباشد بطوریکه هستند در واقع و در

بعض عبارات بقدر الطاقة البشریه است .

بعضی دیگر فرموده : الحکمة التشبه باله العالم و قیل انها التخلق باخلاق الله

فی الاحاطة بصور المجردات و التقدس عن المادیات و الیها الاشاره

فی الحدیث عن النبی ، تخلقوا باخلاق الله ای تشبهوا به .

حکمت شبه وصفی است باله عالم ، یعنی : بواسطه این علم ممکن است روح

انسان متصف بصفات الله شود و متخلق باخلاق الهی گردد و این اتصاف

و تخلق روح بشر را از حیات فانی بشریت بمیراند و بنشئه باقی ابدیت

حیات بخشد و بزبانحال رومی گوید :

در اقسام حکمت

مردم از ظلمت بنور اندر شدم — قطره ای دریای پر گوهر شدم

حکما، حکمت را دو قسمت نموده اند : ۱- حکمتِ نظری ۲- حکمتِ عملی

حکمتِ نظری را سه شعبه نموده اند ، الهی ، ریاضی ، طبیعی

حکمتِ عملی را نیز سه قسمت نموده اند ، سیاستِ مدن ، تدبیرِ منزل ، تهذیب اخلاق .

اما حکمتِ نظری ، علم باحوال موجوداتیست که وجودش متعلق بقدرت و اختیار انسان نباشد مانند ، علم بوجود واجب الوجود و مبادی عالیه و افلاک و عناصر و نفوس و قوی و صور و طبایع الی غیرِ ذالک

اما حکمتِ عملی ، علم باحوال موجوداتیست که وجودش متعلق بقدرت و اختیار انسان باشد . مانند : افعال و اعمال ما، از اینجهت که مؤدی بصلاح معاش و معاد باشد و آن اگر باعتبار مشارکت با جماعتی باشد در منزل آنرا تدبیر منزل گویند و یا در بَلَد که آنرا علم سیاست

خوانند واگر نه باعتبار مشارکت باشد بلکه باعتبار انفراد باشد من حیث ینبغی ان یفعل او لا ینبغی ان یفعل ، آنرا علم تهذیب اخلاق خوانند

الغرض در بعض از کتب مسطور است هرکس در نیمه شب این اسم مبارک را بسیار گوید تا آنکه بخواب رود محرم اسرار گردد .

در خواص الأسماء از شیخ برسی (ره) نقلکرده که هرکس این اسم را بنویسد و آنرا بشوید و بر زرع ریزد با برکت شود و از آفات ایمن گردد .

از حضرت امام (ع) نقلشده که فرمود : بجهت آسانی هر دشواری باید اسم الحکیم را بسیار گوید .

جنات الخلود گوید : برای راست آمدن کارها و دانستن مجهولات مداومت بر اسم الحکیم مجربست .

عدد کبیرش (۷۸)، حکم بدون یا نیز اسم خداست بمعنی داور و وکیل و عددش (۶۸)، عدد از حکیم کمتر است .

اَلْعَلِیْمُ : این اسم مُبارک با عالم و علام بیکمعنی است ، یعنی ، عالم بنفس بعلم ذاتی ازلی که عین ذات و ذات عین اوست : فهو العالم ازلا وابدا وکانَ الله علیما حکیما ، آگاه است بر همه سرائر و مطّلع است بر تمام ضمائر که : یعلم السّر واخفیٰ ، و پوشیده و غایب نیست از او مثقال ذرّه ای در زمین و نه در آسمان که : وَمَا یَعزُبُ عَن رَبّکَ مِن مِثقال ذرّةٍ فی الأرض ولا فی السّمآء . وعلم او باشیاء پیش از خلق آنها چون علم اوست بآنها بعد از خلق آنها و زیاد و کم نگردد و جهل و نادانی بهیچوجه در ساحت جلالش راهی نیست و نبوده و نخواهد بود و علمش محیط است بهر شیئی ، خواه جزئی و خواه کلّی ، امّا چگونگی و کیفیّت آن بر احدی جز ذات مقدسش معلوم نیست و جز اقرار بعجز و درماندگی چاره ئی نباشد

جهان متفق بر الهیتش فرو مانده در کُنه ماهیتش
نه ادراک در کُنه ذاتش رسد نه فکرت بکُنه صفاتش رسد

در بیان اسم مبارک «حَلیم»

دانشمندان برای علم، باعتباراتی تقسیماتی نموده اند که مرجع همه در تحت معنای لغوی آن که «دانستن» است میباشد. بعضی علم را بر سه قسمت نموده اند:

۱- علم توحید ۲- علم معرفت خدای متعال از ایجاد و اعدام و تقرب و ابعاد و احیاء و اماتت و نشر و ثواب و عقاب و غیر آن.

۳- علم باحکام شریعت از اوامر و نواهی و هر یک از این مسالک سه گانه سالکی است.

باز گفته اند، علم سه قسم است، علم طبیعی، علم ریاضی، علم الهی

در حدیث است: انما العلم ثلاثة، آیة محکمة او سنة قائمة او فریضة عادلة وما خلا من فهو فضل.

علم دین فقه است و تفسیر و حدیث   ما بقی تلبیس ابلیس خبیث

فرمودند: مداومت بر اسم مبارک «العَلیم» جهت فتوحات قلبیه و اطلاع بر

مَعارفِ حقّه و برآمدن حوائج مُهمّه مُجرّب‌ست و برای کشفِ مغیبات گفتن این اسم ۱۰۰ مرتبه بعد از هر نمازی مفیداست و هر کس بسیار گوید مطلع گرداند خدا او را بر دقایق علمها و خفیّات اسرار و از فواید مُداومت براین اسم حصول علم لدنی است، اسم عالم نیز دارای همین فوایداست، عدد کبیر «اَلعَلیم» «۱۵۰» میباشد.

امّا اسم مُبارک «اَلحَلیم»

اَلحَلیم: کَما فی البحار معناه انّه حلیم عمّن عصاه لایعجل علیهم بعقوبة، ذات مقدّسیکه حلم میکند بکسانیکه نافرمانی میکنند او را و شتاب نمیفرماید در عقوبت ایشان با قدرت او در عقوبت و عفو میفرماید و مهلت میدهد.

در خواص الأسماء است، مُداومت براین اسم برای ایمنی از خوف مجرّبست و اگر کسی این اسم را بنویسد و بشوید و آن آب را بر زرع بپاشد موجب نمو و برکت گردد و خواندن این اسم را روزی «۱۰۰» مرتبه برای

آرامی دل و اطفای نائره جهل و حمیت و فرو نشستن خشم نافع است و اگر سلطان بر کسی خشمناک شده باشد «۱۰۰» مرتبه این اسم را بخواند خشمش فرو نشیند. عدد کبیر «۸۸» و بسط «۱۶» است.

جدّ امجد «ره» در کتاب خواص الاسماء فرماید: اگر کسی را چیزی در گوش رفته باشد این اسماء را در گوش او بخوانند بیرون آید ان شاء الله: «یا علیّ یا عظیم یا حلیم یا عظیم».

امّا اسم مبارک «اَلحَفیظ»

اَلحَفیظُ: بمعنی حافظ بلکه مبالغهٔ آن اشاره بحفظ کمال الٰهی جلّ شأنه، یعنی: حافظ و نگاهدارندهٔ تمامی موجودات از تلف و فساد تا هر زمانیکه ارادهٔ بقای آنها را داشته باشد زیرا: محدثات همچنانکه در حدوث خود نیازمند بعلّت محدثه، همچنین در بقای خویش نیازمند بعلّت مبقیه فرموده‌اند: مداومت براین اسم برای کسیکه از مهلکه خائفست نافع و

سریع الاجابة میباشد و ذاکر این اسم پیوسته محفوظ است از غرق و حرق و سایر مهلکات و موذیات بریه و بحریه و بستن آنرا بر بازو موجب ایمنی از نکبتها میباشد و هر کس این اسم را بعد از نماز در روز جمعه بخط باریک «۹۹۸» مرتبه بنویسد و بر بازو بندد از وساوس شیطان و خوف سلطان و بیم مار و عقرب و خیالات فاسده در امان حضرت سبحان باشد.

اما اسم مُبارک «اَلْحَق»

الحق: قال الطریحی فی المجمع، الحق من اسمائه تعالی و هو الموجود المحقق وجوده. یعنی: ذات مقدسیکه هستی او ثابت و محقق است و دائم و همیشگی است بذات اقدس خود و شک و شبهه ئی در وجودش نیست و آنچه غیر او تصور شود از ممکنات دارای هستی موهومی است بلکه فی الحقیقه نیست هست نماست که:

کل ما فی الکون وہم او خیال   او عکوس فی المرایا او ظلال

ممکنات باعتبار امکان و فقر ذاتی باطل و غیر ثابت است چنانچه لبید گفته

الا کل شیئ ما خلا الله باطل   و کل نعیم لا محالة زائل

جز از حق نیست دیگر ہستی الحق   ہو الحق گو اگر خواہی انا الحق

فاذا قلنا انہ حق فلانہ الواجب الذی لا یخالطہ بطلان و فی حدیث التلبیہ

لبیک لبیک حقا حقا ای غیر باطل قال المعلم الثانی ابو نصر الفارابی یقال

حق للقول المطابق للمخبر عنہ اذا طابق القول و یقال حق للموجود الحاصل بالفعل

و یقال حق للموجود الذی لا سبیل للبطلان الیہ والاول تعالی حق من جہة الخبر عنہ

حق من جہة الوجود حق من جہة انہ لا سبیل للبطلان الیہ لکنا اذا قلنا انہ حق

فانہ الواجب الذی لا یخالطہ بطلان و بہ یجب وجود کل باطل ۔

در خواص الاسماء است کہ مداومت بر این اسم برای خلاصی از دست

طلبکار مجرب است و اگر کسی خواہد کہ دل او نورانی شود و بصفای باطن و جلای

قلب بجائی رسد که ضمائر مردمان بروی منکشف گردد نیمهٔ شب برخیزد و دو رکعت نماز گزارد پس دستها را بسوی آسمان بلند کند و (۱۰۰) مرتبه گوید «یا حق»، و بر این عمل مداومت نماید انشاء الله مطلوب حاصل شود. عدد کبیرش (۱۰۸) است.

امّا اسم مبارک «اَلحَسیب»

اَلحَسیب: به معنی وارد شده، المحصی لکلّ شیئ العالم به لا یخفی علیه شیئٌ ذات مقدّسیکه هر چیزی را احصا کننده است و عالم و داناست بآن و پوشیده و پنهان نیست بر او چیزی.

دُوُم: آنکه خدا محاسب است از برای بندگانش و ایشان را با عمالشان محاسبه میکند و بر آنها جزا میدهد «و هو فعیل علی معنی مفاعل نظیر مثل جلیس و مجالس یعنی: همنشین».

سُوُم: آنکه او کافی است «والله حسبی و حسبک»

فرمودند: مُداومت بر این اسم برای درست آمدن محاسبات و فیصل یافتن امور برهم ریخته مجرّبست و خواندن این اسم را «۸۰» مرتبه برای دفع شر غمّازان و حاسدان نافعست و برای دفع دشمن قوی مجرّبست.

در مفاتیح النّجات تبریزی «ره» است که در بعضی کتب مذکور است که هر کس هفت هفته هر روز هفتاد نوبت بگوید: «حَسْبِیَ اللهُ الحَسِیب». و ابتداء از روز پنجشنبه کند خدای عزّوجل کفایت مطالب او نماید و نجات دهد او را از آنچه میترسد»

امّا اسمِ مُبارکِ «اَلحَمِید»

اَلحَمِید: مَعناه المحمود و فعیل فی معنی مفعول، ذاتِ مقدّسیکه متّصف است بتمامی صفاتِ جمیله و مستحق است حمد و ثنای جمیل را بسبب افعال مستحسنه فرمودند: مُداومت بر این اسم برطرف میسازد اخلاق ذمیمه را و موجب میشود پیدا شدن اخلاق حمیده و پسندیده را اگر کسی این اسم

مبارک را بر ظرفی بنویسد و از آن آب بیاشامد حالت هزل و فحش از او زایل گردد و اگر کسی این اسم را بر طعامی بخواند بعد و کبیرش که «۶۲» مرتبه است و آن طعام را بکسیکه هزال یا فحاش است بخوراند حالت او بصلاح و تقوی مبدّل گردد و اسم محمود نیز همین خاصیت را داراست.

امّا اسم مبارک «اَلحَفِی»،

اَلحَفِی: به حاء مهمله بدو معنی گفته شده:

۱- عالم، و از این قبیل است قوله تعالی: یَسْئَلُونَکَ عَنِ السَّاعَةِ کَاَنَّکَ حَفِیٌّ عَنْهَا، «یعنی، سؤال میکنند ترا از ساعت که قیامت است گویا تو دانائی بوقت آمدن آن».

۲- لطیف «یعنی: ذاتیکه عالم است بتمامی امور و محیط است بهمه موجودات و لطیفست به نیکوئی و تلطف و مهربانی نمودن.

فرمودند: مداومت بر این اسم مبارک برای وقوف بر ضمائر نافعست

و خواندن این اسم برای حصول دوستی و محبت نیز مفید است .

در بیان اسم مبارک «اَلرَّب»

اَلرَّب : معناهُ المالِکُ و کُلُّ مَن مَلَکَ شیئاً فهو ربّه .

رَبّ «یعنی : مالک و هرکس چیزی را مالک شود رب آنست» یعنی ذات مقدسیکه حقیقتاً مالک تمامی موجوداتست و مالکیت غیر او بطور مجاز و بالتبع او سبحانه است .

رَبّ بمعانی متعدده آمده ، جمع کننده ، تدبیر نماینده ، اصلاح سازنده ، سید و رفیق و تربیت کننده ، و غیر ذالک .

وَمِنهُ قَولُهُ تَعالیٰ : رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ .

فرموده‌اند : هرکس این اسم را بسیار گوید خداوند او را حفظ فرماید در اولادش و نیز وارد شده : هرکس بگوید « یارب یارب یارب ، تا آنکه نفس او قطع شود در جوابش گفته شود که «لبیک ، حاجت تو چیست؟» و نزد

بعضی اسم اعظم است و برای هر مُهمی اگر کسی «۸۱۸» بگوید: سَلامٌ قولاً مِن رَبٍّ رحیم، آن مُهم برآورده شود.

امّا اسم مُبارکِ «اَلرَّحمٰن»

اَلرَّحمٰن: مَعناه الواسع الرّحمة علی عباده،

ذات مقدسیکه صاحب رحمت شامله است بر تمامی بندگانش از مؤمن و کافر و روزی دهندهٔ ایشان است بلکه رحمت واسعه ی او همه ی موجودات را فرا گرفته، «رحمٰن و رحیم» هر یک صیغهٔ مبالغه مأخوذ از رحم مانند غضبان از غضب و علیم از علم الّا اینکه مبالغه در «رحمٰن» بیشتر است از «رحیم»، معنایِ آن عام است امّا «لفظش از اسماء» خاصهٔ حق است: قُلِ ادْعُوا اللّه اَوِ ادْعُوا الرَّحمٰن، جز خدا باین لفظ نامیده نمیشود مگر با ضمیمه لفظ عبد.

کما قال الصّادق؏: الرّحمٰن اسم خاص لصفة عامّة والرّحیم اسم عام لصفة خاصّة

رحمن اسم حقتعالی است باعتبار جمعیت اسمائیه که مبدء انبعاث وجود بر حقایق جمیع مراتب امکانیه است و «رحیم» اسم خاص است جهت فیضان کمالات معنوی بر اهل ایمان فقط حقیقت محمدیه (ص) باعتبار جهت نبوت مظهر رحمن است و باعتبار جهت ولایت کلیه مظهر اسم رحیم است و باعتبار وحدت وجهت جامعیت مقام ولایت و نبوت مظهر اسم «الله» است مظهر کامل اسم اعظم در انبیا حقیقت خاتمه و در اولیا حقیقت علویه حضرت علی مرتضی وائمه بعد از اوست.

از حضرت امام رضا (ع) نقلشده: هرکس اسم «الرحمن» و «الرحیم» را بعد از هر نمازی «۲۹۸» بار بخواند جمله ی مردمان او را دوست دارند و از اهل تحقیق گردد.

در خواص الاسماء و مفاتیح النجات مذکور است: اگر کسی بعد از هر نمازی «۱۰۰» مرتبه این اسم را بخواند در جمیع احوال مورد لطف و عنایت حق گردد.

الرَّحیم : معناه انّه رحیم بالمؤمنین یخصّهم برحمته فی عاقبة امرهم کما فی البحار :
ذات مقدسیکه رحمت او مختص بمؤمنان است در عاقبت امرشان و کافران را
از این رحمت نصیبی نیست لقوله تعالی « وَکانَ بِالْمُؤمِنِینَ رَحِیماً » ، و باین اسم
غیر خدا نیز نامیده شود ، لیکن معنی آن خاص است چنانچه اشاره شد .
جدّ اَمجد در خواص الأسماء فرموده ؛ برای برآمدن تمام حوائج دنیا
و آخرت مداومت براین اسم نافعست و هرکس این اسم را ورد خود قرار
دهد سؤال ننماید از خدا و نه چیزی را مگر آنکه باو عطا میفرماید واگرکسی در
مهمی فرومانده باشد چون براین اسم مداومت نماید گشایشی درکارش
پیدا شود .

عدد کبیرش «۲۵۸» میباشد .

اما اسم مبارک « اَلذّاری » ،

اَلذّاری : معناه الخالق یقال : ذَرَءَ اللّهُ الخلق وبَرَئَهُم ای خلقهم .

ذاری «بذال معجمه و همزه آخر و گاهی بقلب همزه یا، یعنی «خالق و آفریننده، ذرأ، یعنی: خلق و منه قوله تعالی: وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ، «یعنی: بتحقیق خلق کردیم برای جهنم بسیاری از جن و انس را».

فرمودند: خواندن این اسم مبارک برای رد غایب مفید است هرگاه «۹۱۱» مرتبه بگوئی «یا ذاری» بقصد رسیدن خبر غایب، بزودی خبر برسد.

صاحب جنات الخلود گوید: خاصیت «ذاری» مانند خاصیت خالق و باری است چون غایبی که از او خبری نباشد بعد از نصف شب برخاسته در گوشه ی خانه ی خود ایستاده «۷۰» بار بگوید: یا ذارِئُ یا مُعِیدُ رُدَّ عَلَیَّ فُلَانًا، در آن هفته خبر باو برسد.

اما اسم مبارک «الرازق»

اَلرّازِق : کما فی البحار معناه: انّه عزّوجلّ یرزق عباده برّهم و فاجرهم رزقا
«خدای عزّوجلّ بندگانش را روزی میدهد خواه نیکوکار ایشان باشد و خواه
نابکارشان روزی دادنی».

پروردگار عالم روزی دهنده‌ی تمامی موجوداتست برحسب آنچه
حکمت و مصلحتش اقتضا کند و مراد از رزق چیزی است که از آن منتفع
توان شد خواه مأکول باشد خواه مشروب خواه معارف و مکاشفات
یا علوم حقّه و امثال آن. زیرا: قلوب صافیه بسبب آنها زنده میگردد
مثلاً رزق عقول کلیه، مشاهده‌ی جمال و جلال الهی است و رزق
نفوس کلیه اکتساب صفات و کمالات و رزق ملائکه تسبیح و تقدیس
الهی و رزق افلاک حرکات دوریه و رزق بندگان چیزیست که با آن
نشو و نما کنند برحسب اقتضاآت طبیعیه و رزق حواس ادراک
محسوسات است.

قال مولانا السبزواری: اِعْلَم اَنَّ رِزقَ کُلِّ مخلوقٍ ما به قوامُ وجودِهِ کمالِهِ اللایق به.

فرمودند: مداومت بر این اسم مبارک موجب برکت و وسعت در امر معیشت است و عدد کبیرش «۳۰۸» میباشد.

امّا اسم مبارکِ «اَلرَّقیب»

اَلرَّقیب: کما فی البحار معناه الحافظ و هو فعیل بمعنی الفاعل و رقیب القوم حارسهم رقیب، یعنی: حافظ، فعیل بمعنی فاعل است. پاسبان و دیدبان قوم را «رقیب» گویند و بمعنی صاحب اختیار نیز آمده. یعنی: ذات مقدسیکه نگاهدارنده و مراقب و ناظر مخلوقاتست در جمیع احوال و مخفی و پوشیده نیست بر او چیزی از حالاتِ ایشان و اختیار همه با اوست.

فرمودند: مداومت بر این اسم غفلت را از دل بیرون کند و خواندن آن «۷» مرتبه برای دفع دشمن قوی مجربست و مداومت بر آن جهت

حفظ مال و عیال از جمیع بلیات نافع است و عدد بکبیرش «۳۱۲» و وسطش «۳۳» میباشد.

اما اسم مبارک «اَلرَّؤُفُ»

اَلرَّؤُفُ: معناه الرحیم والرأفة الرحمة، یعنی: رحیم و رأفت بمعنای رحمت است:

«ذات مقدسیکه نسبت بجمیع بندگانش مهربان است و هیچکس را از خوان نعمتِ خود محروم نمیسازد».

جَدِ اَبجد در خواص الاسماء گوید: اگر کسی این اسم را نزد ظالمی بسیار گوید آن ظالم برای او خاضع گردد و اگر شفاعت مظلومی را نزد او کند قبول نماید و برای نجات مظلوم از حبس ظالم «۱۰» مرتبه این اسم را بگوید مجربست و اگر خواهی کسی را مسخر و مطیع خود گردانی در روز جمعه بعد از نماز این اسم را «۲۰۰» مرتبه بر آب یا بر شیرینی بخوان و آنرا بآنشخص بخوران مقصود حاصل گردد

الرّائی : معناه العالِم والرؤیة العلم .

رائی «یعنی : عالم و دانا ، رؤیت بمعنی علم است و بمعنی دیگر آن بیننده و نظرکننده است نه آنکه خدا بیننده باشد بآلتِ دیدن .

فرمودند : مداومت براین اسم جهت حصولِ معرفت و بصیرت نافعست

امّا اسم مبارک «السّلام»

السّلام : معناه المُسَلِّم ، یعنی سلامتی دهنده ، واین از باب توسّع است زیرا «سلام مصدر است و مراد از آن اینست که سلامتی از جانب او یافته میشود و «دارالسلام» محتمل است که اضافه بجناب مقدس او باشد یعنی «خانه خدا که مسمّی است بسلام .

معنی دیگر سلام دیعنی : ذات مقدسیکه پاک و منزّه و مبرّاست از هر عیب و نقص و زوال که خلایق را عارض میگردد.

سبزواری «ره» در مفاتیح النجات گوید : دربعضی کتب مذکوراست که

از خواص این اسم شریف شفای بیماران وسلامتی از آفاتست وهرکه آنرا «۱۳۶» مرتبه بر مریض خواند شفا یابد .

اما اسمِ مُبارکِ «اَلمُؤمِن»

اَلمُؤمِنُ : معناه المُصدق والایمان التصدیق فی اللغة ؛ مُؤمِن ، یعنی مُصَدِق وایمان در لغت بمعنای تصدیق است .

وَفِی البِحار، قال الصادق ؏ سمّی الباری عزّوجلّ مؤمنا لانّه یؤمن من عذابه من اطاعه ؛

حضرت صادق ؏ فرمود : نامیده شد خدای عزّوجلّ مؤمن ، زیرا : ایمن میگرداند از عذاب خود کسی را که اطاعت او کند ؛ وسمّی العبد مؤمنا لانّه یؤمن علی الله فیجیز الله امانه «ونامیده میشود بنده مؤمن زیرا : او بر خدا ایمن باشد وخدا امان وزنهار او را اجازه میکند ؛

خلاصه : اَلمُؤمن ، یعنی ذات مقدسیکه ایمن مینماید مطیعین را از

عذاب و ثابت میدارد ایمان را در قلوب مؤمنین واین اسم مبارک اشاره است بایمان سرمدی، یعنی: ایمان حضرت واجب الوجود بخدائی و یگانگی خویش و تصدیق پیغمبران خود که: شَهِدَ اللّٰهُ اَنَّهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَاللّٰهُ یَعلَمُ اِنَّکَ لَرَسُولُه.

فرموده‌اند: جهت ایمن شدن از شر جن و انس و سایر مکروهات (۱۳۶) مرتبه بخواند مفید است واگر کسی (۱۲۰) مرتبه بخواند از وسواس محفوظ ماند.

اما اسم مبارک «اَلْمُهَیْمِن»

اَلْمُهَیْمِن: معناهُ الشاهد، «یعنی: گواه»، واز اینجاست قوله تعالی وَمُهَیْمِناً عَلَیْهِ. یعنی: این قرآن گواهی است برآنچه پیش از این بوده [illegible] «یعنی: ذات مقدسیکه شاهد و گواه است براحوال کلیهٔ خلایق وآنچه که صادر میشود از ایشان از اقوال و کردار و غایب نیست از او ذرة المثقالی نه در زمین و نه در آسمان، و بمعنی حافظ و امین

نیز آمده است .

صاحب مفاتیح النجات گوید : در بعضی کتب مذکور است که هرکس این اسم را (۱۲۵) نوبت بخواند صفای باطن بهم رساند و اطلاع بر حقایق اشیاء پیدا کند .

جَدْ اَغْبَدْ «ره» در خواص الاسماء گوید : در بعضی کتب مسطور است که هرکس طالب اسرار باطن باشد در شبانه روزی یکبار غسل کند و تا چهل روز روزی یکهزار و چهل مرتبه این اسم را بعد از غسل بخواند بر قلوب خلایق مطلع گردد .

امّا اسم مبارک «اَلْعَزیز»

اَلْعَزیز : معناه لایعجزه شیئی ولایمتنع علیه شیئی اراده :

ذات مقدس رفیع القدری که عاجز نسازد او را چیزی و ممتنع نباشد آنچه را اراده نماید ، پس او قاهری است که مغلوب نشود و هیچ چیز با او

برابری نتواند کند ومثل ونظیر برای او نباشد.

مَفاتیحُ النّجات از بعض کتب درخواص این اسم شریف گوید که ذاکر آن بعد از نماز فجر هر روز «۹۴» نوبت موجب اطلاع بر بعضی علوم غریبه شود وهر که آنرا چهل روز هر روزی «۴۰» نوبت بخواند بکسی محتاج نشود.

جَدِّ کُعْدَ «ره» فرموده: در بعض از رسایل است که هر کس بعد از نماز صبح «۹۹» مرتبه این اسم را بخواند اسرار کیمیا وسیمیا براو کشف میشود وا گر هر روز «۱۰۰» مرتبه «ماعزنیا» بگوید عزت او زیاد میشود:

بعضی گفتند: هر کس هر روز «۴۱» مرتبه این اسم را بخواند ولیّ عظیم بیاید

امّا اسمِ مُبارکِ «اَلْجَبّار»

اَلْجَبّارُ: یعنی «ذاتِ مقدسیکه در مقام بزرگی وجبروت وعظمت وقهر وغلبه باندازه ئیست که دست احدی از خلایق باو نمیرسد وکسی است که جبران میفرماید نیاز نیازمندان وضعف وناتوانی ضعیفان را ومشکلند

گردن گردنکشان را.

وَفی البحار قالَ الصّادقُ علیه السّلام: لا جَبرَ ولا تفویضَ بل اَمرٌ بین اَمرَین عنی بذالک انّ الله تبارک وتعالی لم یجبر عباده علی المعاصی ولم یفوض الیهم امر الدین حتی یقولوا بآرائهم ومقائیسهم".

حضرت صادق ع فرمود: "نه جبر صرف است ونه محض تفویض بلکه امر سومی است میانه‌ی این دو امر."

حضرت صادق ع باینکلام قصد فرموده که پروردگار عالم جبر نفرموده بندگان خود را بر گناهان وکار دین را بایشان مفوض نفرموده تا گفتگو کنند بآراء وقیاسهای خود، زیرا، خدای عزّوجل حدّ ووظیفه‌ئی قرار داده وشریعت وفرض وسنتی گذاشته ودین را از برای ایشان کامل گردانیده، پس با وجود تحدید وتوظیف وشرع وفرض وسنت وکامل ساختن دین تفویضی نیست.

در توحید صدوق، رحمة الله علیه، است از حضرت باقر و حضرت صادق ع، که فرمودند: بدرستیکه خدای عزّوجلّ بخلق خود از آن مهربانتر است که خلق خود را بر گناهان جبر کند و پس ایشان را بر آنها عذاب کند و خدا از این عزیزتر و غالبتر است که امری را خواهد و موجود نشود.

راوی گوید: پس از ایشان سؤال شد که آیا در میان جبر و قدر که بمعنی تفویض است منزلهٔ هست که سوم باشد؟ فرمودند: بلی، وسیعتر از مسافتی که در میان آسمان و زمین است.

خلاصه: در خواص الاسماء و مفاتیح النجاة و مجنات الخلود گوید: اگر کسی این اسم را روزی (۲۱) مرتبه بخواند از شر ستمکاران ایمن گردد.

در خواص الاسماء مذکور است که مداومت بر این اسم برای هر دردی و المی مجرّبست و اگر کسی بر این اسم مداومت نماید جباران انس و جن برایش خاضع گردند.

در بیان اسم مبارک مُتکبّر

اَلْمُتَکَبِّر کما فی البحار، المتکبر مأخوذ من الکبریاء و اسم للتکبر و التعظیم.

در حدیث قدسی است: الکبریاءُ ردائی وَ العظمة ازاری.

اَلْمُتَکَبِّر یعنی، ذات مقدسیکه منزه و مُبرّا است از صفات مخلوقین و جمیع بزرگیها نسبت باو پست و ناچیز است و همه را در جنب عظمت و بزرگی و کبریائی خود ناچیز می بیند و تمام بزرگیها و عظمتها اختصاص بذات اقدس او دارد و احدی را نشاید که بتواند در برابر او اظهار بزرگی یا منیت و خودیت نماید، یعنی، برای خود هویت و وجودی قائل گردد و این صفت از صفاتِ خاصه حضرت حق است و هر کس خود را موصوف باین صفت داند در حقیقت مشرکست، زیرا، خود را با خدا شریک دانسته در صفتی که غیر او را نشاید متخلق بآن باشد کما قال الشاعر:

خودی کفر است اگر خود پارسائی است
خراباتی شدن از خود رهائیست

نشانی داده اند اهل خرابات که التوحید اسقاط الاضافات

بعضی از اهل معرفت گفته خرابات، اشاره بوحدت است و آن،

عبارت از مقام فنا، افعال و صفاتست و خراباتی شدن از خودرهائی

وخلاصی یافتن است. زیرا: خودی اضافه هستی بخود نمودن است و

درحقیقت کفراست وچنانچه پارسائی موجب خودبینی وهستی گردد

سالک هنوز از مقام کفر نگذشته است.

در حدیث است که: لا یدخل الجنة من کان فی قلبه مثقال ذرة من

خردل من الکبر:

امیر مؤمنان از رسول خدا روایت کرده: داخل نمیشود بهشت هرکه بقدر یکدانه خردل کبر در

دل او باشد وهرکه خود را بزرگ شمارد وتکبر کند در راه رفتن، ملاقات

خواهد کرد پروردگار خود را درحالتی که براو غضبناک باشد وفرمودند که

خداوند عالم فرموده: کبریا وبزرگی ردای منست وعظمت وبرتری

سزاوار من . هر که خواهد در یکی از اینها با من برابری کند او را بجهنم خواهم افکند وفرمودند متکبرین در روز قیامت بصورت مورچه های کوچک محشور خواهند گردید و پایمال همهٔ مردم خواهند شد .

بدانکه تکبر بر سه قسم است : ۱- تکبر بر خدا، چنانکه نمرود و فرعون کردند و این بدترین انواع تکبر است بلکه اعظم افراد کفر شمرده میشود .

۲- تکبر بر پیغمبران و اولیاء خدا که خود را بالا تر از آن داند که انقیاد و اطاعت ایشان را نماید و این نیز مانند تکبر بر خداست ، زیرا که خداوند اطاعت ایشان را اطاعت خود قرار داده است .

۳- تکبر بر بندگان خدا است یعنی ، خود را از ایشان بهتر و بالاتر داند و ایشان را در جنب خود پست و حقیر شمارد و این قسم نیز از مهلکات شمرده شود و بسا منجر بمخالفت حقتعالی گردد مگر در برابر کبر متکبران که فرمودند : التکبّر مع المتکبّر عبادة .

خلاصه فرمودند جهت رفعت و شوکت و عظمتِ شأن در میان خلق مداومت نمایند مؤثر است و خواندن آن نزد جباران و متکبران موجب خضوع و تواضع آنان گردد و عددِ کبیرش «۶۶۲» میباشد.

امّا اسم مبارکِ «السّیّد»

اَلسَّیِّدُ معناهُ المَلِکُ و سَیِّدُ القومِ مَلِکُهُم و عَظیمُهُم.

معنای «سیّد» پادشاه است، پادشاهِ قوم و بزرگِ ایشان را سیّد گویند، یعنی پادشاه با عظمت مفترض الطاعة.

بقیس بن عاصم گفتند بچه چیز سیّد و بزرگِ قوم خود شدی؛ قالَ ببذلِ النّدی وکفِّ الاذی و نصرِ المولی، گفت: ببخشیدن عطا و بازداشتن اذیت و رنج، و یاری دادن مَولی که همسایه و خویشان و امثال ایشان باشد با مراد از نصر المولی، یعنی، خدا با وجود آمد و کار یاری داد.

قالَ النّبیُّ: عَلیٌّ سَیِّدُ العرب فقالت عایشه یا رسول الله وَ مَا السَّیِّدُ قالَ:

الستَ سیّد العرب قال انا سیّد ولد آدم و علیٌّ سیّد العرب

مَنِ افتَرَضتُ طاعَتَهُ کَما افتَرَضتُ طاعَتی، عایشه گفت: یا رسول الله چیست معنی شنیدند؟ حضرت فرمود: کسیکه اطاعتش واجب باشد چنانکه اطاعت من واجب شده است.

کفعمی (ره)، در بلد الامین فرماید: قال الشّهید فی قواعده ومنع بعضهم من تسمیته تعالی بالسیّد قلت وهذا المنع لیس بشیء آه.

خلاصه فرموده: مداومت براین اسم جهت حصول بزرگی و شرافت نافعست و عدد کبیرش (۷۴) میباشد.

امّا اسم مبارک «اَلسُّبُّوح»

اَلسُّبُّوح، یعنی «ذاتِ مقدسیکه منزه ومبراست از هرچیزیکه سزاوار نباشد که وصف کرده شود.

اَلسُّبُّوح حرفی است، یعنی کلمه و اسمیکه مبنی است بروزن «فُعُّول» بضم فا، و تشدید عین و در کلام عرب فعّولی نیست مگر سُبُّوح و قُدُّوس

ومعنی ایندو یکی است.

لَمْ یَجْمَعُ الْجَزْء است: سبوح قدوس بر وزن بالفتح والضم وهو اکثر والفتح اقیس وهو من ابنیة المبالغة للتنزیه ومعنی سبوح طاهر عن اوصاف المخلوقات وقدوس بمعناه.

خُلاصه: فرمودند هرکس در وقت ظهر «۱۰۰» مرتبه این اسماء را بخواند از شر نفس و وساوس شیطان در امان باشد وهرگاه: این اسماء بعد از نماز جمعه بر نانی بنویسد وآن نان را بخورد ملکی الصفات گردد عدد کبیر «۷۶» میباشد.

امّا اسم مبارک «الشَّهِیدُ»

اَلشَّهِید فی المجمع من اسماء تعالی وهو الّذی لا یغیب عنه شیئ یعنی: ذات مقدسیکه غایب وپنهان نیست از او چیزی ومطلع است بر تمامی اشیاء وشاهد وحاضر است در هر مکانی یعنی

مدبر و خالق اوست شهید بمعنی علیم نیز آمده کقوله شَهِدَ اللهُ اَنَّهُ لا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ .

فرمودند : مداومت براین اسم برای اطلاع بر مغیبات نافعست مناجات جَنَّاتُ الْخُلُودِ گویند : جهت گمشده و غایب بر چهار گوشه ی کاغذ اَلشَّهِیْدُ الْحَقُّ بنویسد و نام گمشده یا غایب را در وسط کاغذ نویسد و. نصف شب بزیر آسمان آید و نظر در آن کند و هفتاد بار اینده و اسم را بگوید البته پیدا شود .

اما اسم مبارک اَلصَّادِقُ ،

اَلصَّادِقُ کما فی البحار معناه اَنَّهُ صَادِقٌ فِیْ وَعْدِهٖ وَلَا یَبْخَسُ ، یعنی ثَوَابَ مَنْ یَّعْهَدُهٗ ذات مقدسیکه راست گوید در وعدهٔ خود و کم نکند ثواب کسی راکه وفا نموده بعهد او .

فرمودند : مداومت براین نام مبارک موجب حصول صدق و صفا گردد

اَلصّانِع معناه، اَنّه صانِعُ کُلِّ مَصنوعٍ ای خالِقُ کُلِّ مخلوقٍ و مُبدِعُ جمیعِ البَدایع، یعنی: سازنده و خالق هر مخلوق و پدید آرنده‌ی همه‌ی بدایع و تازه‌ها و ترکیب کننده‌ی صُوَر.

قالَ مولانا السّبزواری (ره)، و یُطلَقُ الصُّنعُ کثیراً فی عُرفِ اَهلِ الحقیقةِ علی الوجودِ المنبسط.

فرمودند: مُداومت بر این اسم شریف برای استوار آمدن صنایع مفید است.

امّا اسمِ مبارکِ، اَلطّاهِر،

اَلطّاهِر، یعنی، منزّه و پاکیزه. حقتعالی طاهراست، یعنی، منزّه و مُبرّاست از اَشباه، و اَضداد و اَنداد و اَمثال، و حدود و زوال و انتقال و مَعانی خلق از قبیل عرض و طول و اَقطار و ثِقل و خفّت و دقّت و غلظت و دخول و خروج و ملازمت و مباینت و رایحه و طعم و

رنگ و محبت و خشونت و لین و حرارت و برودت و حرکت و سکون واجتماع و افتراق و تمکن در مکان و دون مکان، زیرا جمیع اینها مخلوق و حادث و نقص است و نقص مخالف با تنزّه و طهارت ذاتی است تَعالَی اللهُ عَنْ ذالِكَ عُلُوّاً کَبیراً.

فرمودند: مُداومت براین اسم برای حُصول اخلاق فاضله و خلاصی ازاخلاق رذیله نافع است عَدَدِ کَبیرش «۲۱۵» میباشد

اَمّا اسم مُبارکِ «اَلعَدل»

اَلعَدلُ، یعنی «ذات مقدسیکه حکمفرماست بعدل و حق و جمیع اقوال و افعال او پسندیده و مرضی است و آنچه کرده و میکند بروفق حکمت و مصلحت و منفعتِ بندگان است و جور و ستم در حُکم او نباشد و ازافراط و تفریط مُبرّا است و ظلم و جور درغیر اینده و نیست که: وَما رَبُّكَ بِظَلّامٍ لِلعَبید.

آدمی چون بنظر تأمّل وتفکّر در مُلک وملکوت ومخلوقات علوی وسفلی وارضی وسمائی بنگرد وحُسن انتظام وجودت ارتباط وکمال نظم ونسق درسلسله ی موجودات ببیند هیچگونه خللی درروابط ملکوت نبیند دَرخواصُ الأسماء است که هرکس در دل شب این اسم را بسیار گوید خداوند او را با لطاف خود مخصوص گرداند ودلش را خزینه اسرار خویش قرار دهد عدد کبیرش «۱۰۴» است.

امّا اسم مبارک «اَلعفوّ»

اَلعفوّ: اسم مشتق من العفو علی وزن فعول والعفو المحو.

عفو «، در لغت پاک نمودن ومحو کردن است ، اَلعفوّ یعنی » ذات مقدسیکه با نهایت کمال وقدرت وعظمت وجلالت خویش درصدد انتقام برنمیآید ومحو کننده ی گناهان مهلکه است وباندک بهانه از آنها میگذرد ، بنده هر اندازه گناه کرده باشد چون بدرخانهٔ

او رو د عفو میفرماید .

ما محو تجلی الٰهیم　　آسوده ز حب مال و جاهیم

عریان ز لباس خود پرستی　　وارسته ی جبه و کلاهیم

همواره بمسند قناعت　　در کشور فقر پادشاهیم

داریم امید عفو هر چند　　مستغرق لجه گناهیم

فرموده اند ، مداومت بر این اسم شریف جهت آمرزش گناهان و توفیق یافتن بتوبه نافعست .

در مفاتیح النجاة: نقل کرده که هر کس ذکر این اسم بسیار کند وسواس از او زایل شود .

اما اسم مبارک « الغفور »

الغفور : اسم مشتق من المغفرة ، کسی که بسیار باشد آمرزش او .

حقتعالی غفور است ، یعنی ، بلطف و رحمت خود گناهان بنده پشیمان

و آنهارا می بخشاید و کسی را بر اسرار او آگاه نمیسازد.

فرمودند، مداومت بر این اسم وسواس را زایل سازد و دارای همین فایده است اسم «الغفار»، و اگر کسی ظهر روز جمعه «۱۰۰» مرتبه این اسم را بگوید و بعد از آن گوید: «اَللّٰهُمَّ اغْفِرْلی یا غَفّار»، خداوند گناهان او را بیامرزد و اگر خواهی امری مخفی بماند و برورنکند سه روز روزی «۷۰» بار اسم «اَلْغَفُور» را بر دانه ی ریگ بخوان و بچاه انداز، عدد کبیرش «۱۲۸۶»، و عدد کبیر «اَلْغَفّار» «۱۲۸۱» است.

امّا اسم مبارک «اَلْغَنی»

اَلْغَنی: یعنی، ذات مقدسیکه غنی و بنیاز است بنفسه از همه مخلوقات که حاجت بهیچ چیز ندارد نه در ذات و نه در صفات خویش و همینطورکه حقتعالی غنی مطلق است و بهیچوجه احتیاجی در ساحت قدس او راه ندارد همچنین تمامی ممکنات در برابر حضرت واجب الوجود فقیر

ذاتی وصفاتی دارند بذات حضرت کبریائی که فرمود : وَمَا خَلَقْنَا
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ اِلَّا بِالْحَقِّ ۔ وایست نزد ارباب حکمت و
معرفت فقر نوری ممدوح واشارتست بقول پیغمبر اکرم که فرمود :
اَلْفَقْرُ فَخْرِیْ وَقَوْلُهٗ تَعَالٰی یٰاَیُّهَا النَّاسُ اَنْتُمُ الْفُقَرَآءُ اِلَی اللّٰهِ وَاللّٰهُ
هُوَ الْغَنِیُّ الْحَمِیْدُ ، خطاب بنوع انسان است که شما در جمیع
شئونات فقیر و محتاج هستید و غنی مطلق خداست وتوحید خاصی که
پیرایهء دل وزبان موحدان است همین فقر ذاتی نوری است
خلاصه فرمودند : مداومت براین اسم مبارک موجب زیادشدن
رزقست واگر تا ده جمعه ده هزار مرتبه این اسم را بخواند غنا و دولت
بیحساب اورا حاصل گردد عدد کبیرش (۱۰۶۰) میباشد .

اما اسم مبارکِ اَلْغِیَاثُ ،

اَلْغِیَاثُ : کما فی البحار معناهُ المغیث سمّی به توسعاً لانّه مصدر .

غیاث «بکسر غین بمعنی «فریادرس» نام نهاده شده است بمصدر از روی توسع و تجوز بنا بر بسیاری فریادرسیدن او بیچارگان را و اجابت کردن او دعای مضطرین را و بهمین معنی است «غوث» که هر دو واوی میباشند، اهل معرفت «غوث» را از اسمای قطب عالم دانند:

حکیم ربانی حاج ملا هادی سبزواری (ره)، در شرح اسماء گوید: اعلم ان مرادهم بالغوث قائم آل محمد صلی الله علیه و آله صاحب الامر والزمان المهدی المنتظر صلوات الله علیه کانه یسمی عند الحکماء مدبر العالم وانسان المدینة وهو المسمی بالغار قلیط کما قال عیسی (ع) نحن نأتیکم بالتنزیل واما التأویل فسیأتی بها الفارقلیط فی آخر الزمان.

خلاصه فرمودند: مداومت بر این اسم جهت رفع اضطرار و بیچارگی و وحشت تنهائی و خلاصی از شدائد و بلیات نافع است و اگر کسی

درکاری درمانده باشد که هیچکس بفریاد او نرسد یا کسی در دست ظالمی گرفتار باشد که بهیچوجه راه نجاتی نداشته باشد «۹۹» مرتبه اینکلمات را بخواند نجات یابد :

یا غیاثی عِندَ کُلِّ کُربَةٍ ومَعاذی عِندَ کُلِّ شِدَّةٍ ومُجیبی عِندَ کُلِّ دَعوَةٍ اَسئَلُکَ اَنْ تُصَلِّیَ عَلیٰ مُحَمَّدٍ وآلِ مُحَمَّدٍ واَمانًا مِن عُقوباتِ الدُّنیا وَالآخِرَةِ .

عدد کبیر «اَلغِیاث» ، «۱۵۱۱» ، وعدد وسطش «۱۵۲» میباشد .

اَمّا اسم مُبارکِ «اَلفاطِر»

اَلفاطِر : مَعناهُ الخالِق .

ذات مقدسیکه آفریده مخلوقات را ، فَطَرَ اَلخَلقَ : یعنی «خلق فرمود خلق را» ، وَمِنهُ قَولُهُ تَعالیٰ فاطِرُ السَّمٰواتِ ای خالِقُها ومُبتَدِعُها و مُختَرِعُها .

در حدیث مشهود بین الفریقین است کُلّ مولودٍ یُولَدُ عَلَی الفِطرۃ حتی یکونَ اَبَواہُ یُہَوِّدانِہٖ ویُنَصِّرانِہٖ ویُمَجِّسانِہٖ وَالفِطرۃُ بالکسر الخِلقہ۔ «فاطر بمعنی شکافندہ نیز آمدہ است»۔

فرمودند: مداومت براین اسم جہت پیشرفت مہمات نافع است۔ اجدّ الحجّذ رہ، فرمودہ: مکسر فاطر السّموات والأرض، نیز ہمین خاصیت را دارد وصورتش این است

فاطر	السّموات	وَالأرض
السّموات	والأرض	فاطر
والأرض	فاطر	السّموات

عدد کبیرش (۲۹۰) میباشد۔

اما اسم مبارک «اَلفَردُ»

اَلفَردُ کما فی البحار معناہ انّہ المتفرّد بالرّبوبیّۃ والامر دون الخلق ومعنیٰ ثان اَنّہ موجودٌ وحدہ لاموجود معہ۔

«یعنی: حقتعالیٰ متفرّد وتنہاست در ربوبیت والوہیت بلکہ در تمامی صفات کمال متفرّد و در امر وفرمان نیز منحصر است»۔

معنی دوم . آنکه او موجودیست تنها که هیچ موجودی با او نیست بلکه موجود حقیقی احدی اوست و ممکنات هرچه هست جز ترشح فیض او وجلوهٔ از جلوات وجود او چیز دیگری نیست .

وَفِی شَرحِ الأَسمَاءِ الفردیة فیه تعالیٰ الواحدیة بالوحدة الحقة التی معناها انه لا ثانی له فی الوجود لا ان الفردیة فیه عدم الزوجیة عما من شانه ان یکون زوجا لامتناع الزوجیة علیه .

خلاصه فرمودند مداومت بر این اسم جهت خلاصی یافتن از کثرت و هجوم مجربست و اگر کسی طالب خلوت باشد بعد هر نماز (۲۸۴) مرتبه بخواند از هجوم مردمان آسوده شود وانقطاع الی الله برایش حاصل شود

اما اسم مبارک «اَلْفَتّاحُ»،

اَلْفَتّاحُ : کما فی البحار معناه انه الحاکم ومنه قوله عزوجل وانت خیر الفاتحین وقوله عزوجل وهو الفتاح العلیم «یعنی» حاکم میان بندگان

بعدل، مَعنایِ دیگرِ «اَلفتّاح» یعنی «ذاتِ مقدسیکه بعنایت او هر بسته ئی گشوده شود و بهدایت او هر مشکلی کشف گردد و بدست اوست مفاتیح ملک و مفاتیح غیب و مفاتیح رزق و مفاتیح رحمت و مفاتیح فضل و قضا و حقیقت، پس کمال حقیقت «فتّاح» مخصوص ذات مقدّس حضرت کبریائی است.

فرمودند: هرکس بعد از نماز صبح هر دو دست را بر سینه گرفته و «۷۰» مرتبه این اسم را بخواند خدای متعال برطرف فرماید ازدل اُو حجاب را، یعنی «دلش از کدورات جهالت مُصفّا و پاک گردد بنور علم و معرفت.

امّا اسم مُبارکِ «اَلفالِق»

اَلفالِقُ: اسم مشتق من الفلق وَمَعناه فی اصل اللغة الشق.

فالِقُ مشتق از فلق، یعنی «شکافتن وشکاف و «فالق» یعنی «شکافند

ومنہ قولہ تعالیٰ : اِنَّ اللہ فالِقُ الحَبِّ والنّوی ، یعنی : بدرستیکہ حقتعالی شکافندہ ی دانہ وہستہ است ، پس ، اَلْفالِقْ ، یعنی ذات مقدسیکہ شکافندہ ی ظلمت عدم است بنور وجود وشکافندہ ی ظلمت لیل است بنور نہار وشکافندہ ی دانہ ہا وحبو باتست برای حصول ثمرہ ونبات وغیر ذالک وبمعنی خالق نیز آمدہ است .

فرمودند : مُداومت براین اسم مُبارک برای پیدا شدنِ راہگمشدہ مجربست عَدَدِ کبیرش ، ۲۱۱ ، وسطش ، ۲۲ ، صغیرش ، ٤ ، است

اَمّا اسِم مُبارکِ ، اَلْقَدِیْمْ ،

اَلْقَدِیْم : معناہُ المتقدّم لِلْاَشیاءِ کُلّہا ،،

ذات مقدسیکہ مقدم است برھمہ چیز بجمیع جہاتِ تقدُّمْ ونیست برای وجود او اولی وپیشی نگرفتہ است براو عدم وہیچ وجہ تغییر وتجدّد وحدوث دراو نیست بلکہ وجودِ صرف وحقیقتِ مُطلقہ است وازقید زمان ومکان

و سایر قیودات امکانیه منزّه و مبرّا است و ما سوای او موهوم،

کما قیل:

عالم و آدم طلسمی بیش نیست — اوست خود جمله اسمی بیش نیست

م	ی	د	ق
د	ی	ق	م
ق	ی	م	د

کلّ شیئٍ هالِکٌ اِلّا وجهه.

خلاصه فرمودند: مُداومت بر

این اسم شریف جهت طول عُمر و سلامت بدن نافع است.

عدد کبیرش «۱۵٤»، مُکسرش نیز همین خاصیت را داراست.

امّا اسم مُبارک «اَلمَلِکُ»

اَلمَلِکُ: به دو معنی آمده است، یکی پادشاه و صاحب اختیار و دیگری «مالِکُ»، وَهُوَ مالِکُ المُلکِ وَالمَلکوت.

مَلَکُوتُ بر وزن دَهَبُوتُ بمعنی «عزّت و سُلطان و ملکِ عظیم والملکوت السماوی هُو محلّ القدیسین فی السمآء، زیاد شد واوو

تا، در ملکوت کما اینکه زیاد شد در دهبوت و رحموت من الرهبة والرحمة عرب میگویند: رَهبُوتٌ خَیرٌ مِن رَحمُوتٍ، یعنی، اگر بترسی بهتر از آنستکه رحم کرده شوی.

خُلاصة: اَلْمَلِکُ، یعنی، ذات مقدسیکه مالک تمامی عوالم و موجوداتست بالحقیقة و مالکیت غیر او مجاز، یعنی، عاریتی است فرمودند: جهت توانگری و دوام مُلک و بزرگی و تسلط و خدم و حشم و مالک شدن املاک وغیره مُداومت نمایند واگر کسی روز جمعه پیش از طلوع آفتاب (۱۰۰۰) مرتبه این اسم را بخواند تمام حوائج دنیا و آخرت او برآورده شود عدد کبیرش (۹۰) میباشد

اَمّا اسم مُبارکِ «اَلْقُدُّوس»

اَلْقُدُّوس مَعناهُ الطّاهِر وَالتَّقدیس التَّطهیر وَالتَّنزیه.

«قُدُّوس» بروزن «فُعُّول» مشتق از قدس بمعنی طاهر و پاک و

«تقدیس» بمعنی تطهیر و تنزیه است، یعنی «ذاتیکه بسیار منزه باشد از معایب و قبایح، زیرا «فعول» صیغهٔ مبالغه است و آن ذات مقدس پاکست از مشابهت و انداد و اضداد و اولاد و غیر ذالک از صفات مخلوقات و تقدیس از برای خدا بمعنی نسبت دادن است او را بپاکی و برائت از مالایلیق به چنانکه ملائکه گفتند نحن نسبح بحمدک و نقدس لک.

حظیرهٔ قدس موضعی است که پاک باشد از چرکینیهای دنیا و آفات و آلام آن، یعنی «بهشت».

بعضی گفته‌اند «قدوس» از اسماء الهی است[۱] فرموده‌اند هرکس این اسم مبارک را بعد دکبیرش (۱۷۰) مرتبه بخواند باطن او از رذایل پاک گردد

[۱] [illegible]

اما اسم مبارک «القوی»

القوی قال الطریحی (ره)، فی المجمع: القوی من اسمائه تعالی و

معناه الذی لایستولی علیه العجز فی حال من الأحوال بخلاف المخلوق المربوب.

یعنی، ذات مقدسیکه صاحب قدرت کامله است و مستولی نشود براو عجز و ناتوانی در هیچ حالی از احوال بخلاف مخلوقات

وَهُوَ الغَالِبُ القَاهِرُ فَوقَ عِبَادِه.

فرمودند: هرکس دشمنی قوی داشته باشد و دفع او را نتواند کند از آرد هزار گلوله بسازد و بر هر یک یکبار بگوید یا قَوِیّ و بمرغ بخوراند شر آن دشمن از وی بگردد و اگرکسی القَوِیّ المَتِین بر علم رسم نماید در شرف مریخ، در حرب بر دشمن منصور و مظفر گردد و عدد کبیرش «۱۱۶» میباشد.

امّا اسم مبارک «اَلقَرِیبُ»

اَلقَرِیبُ: یعنی، ذات مقدسیکه نزدیکست علم او بتمامی موجودات

واجابت فرماید دعای هر خواننده را : فَاِنِّیْ قَرِیْبٌ اُجِیْبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ اِذَا دَعَانِ ، و عالم است بوساوس قلوب و بینا شد بین او ودلها حجابی : وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهٖ نَفْسُهٗ وَنَحْنُ اَقْرَبُ اِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيْدِ ، ما نزدیکتریم بسوی انسان ازرگ گردن ، . وَفِي الْحَدِيْثِ الْقُدْسِيِّ مَنْ تَقَرَّبَ اِلَيَّ شِبْرًا تَقَرَّبْتُ اِلَيْهِ ذِرَاعًا .

دوست نزدیکتر از من بمن است ؍ وین عجبتر که من از وی دورم
چکنم با که توان گفت که دوست ؍ درکنار من و من مهجورم

اَلَا اِنَّهٗ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيْطٌ . سبب افراق تو از محبوب حقیقی دوئیت و خودبینی موهومی تست وچون خودی تو ازمیان برفت وحدت ویگانگی آشکار گردد ، یکقدمی برنفس خود نه ، دیگری برکوی دوست ، وَهُوَ مَعَكُمْ اَيْنَمَا كُنْتُمْ .

گفتم بکام وصلت خواهم رسید روزی

گفتا که نیک بنگر شاید رسیده باشی

وَفِي الخبر: اِنَّ روح المؤمن اشدُّ اتصالاً بروح الله مِن اتصال الشعاع بالشمس.

تقرب و نزدیکی بسوی پروردگار نه از جهت طرق و مسافت و مقارنت شیئی با شیئی دیگر باشد کما قال مولانا امیر المؤمنین ؑ، داخل فی الأشیاء لا بالممازجة وخارج عن الأشیاء لا بالمباینة

وَقال مولانا الحکیم السبزواری ره، : قربه قرب الشیئ مع الفیئ انتهی

قرب حضرت حق ببندگانش بحسب احاطهٔ علم و مواهب فیض و الطاف واحسان اوست ونزدیکی خلق بحسب دوام ذکر و حسن طاعت وعبادتست.

« شعر »

کوی جانان را که صد کوه و بیابان در ره است

رفتم از راهِ دل و دیدم که ره یک گام بود

فرمودند: مداومت بر این اسم و اسم «المجیب» برای ایمنی از آفات و بلیات و آسان شدن دشواریها نافع است عددکبیرش «۳۱۲» میباشد.

اما اسم مبارکِ «القیّوم»

اَلقَیّوم کما فی بلدالأمین هوالقائمُ الدائمُ بلازوال بذاته و به قیام کل موجود فی ایجاده و تدبیره وحفظه.

ذات مقدسیکه پاینده وقائم و دائم باشد بذاتِ خویش بدون زوال وتمامی موجودات قائمند باو واوقائم است بارزاق وآجال واعمال ایشان واگر لحظهٔ آنها را بخود واگذار فرماید تمام زمین وآسمان وغیرآن برهم ریزد، پس کلیهٔ موجودات

چون ممکنند در وجودشان محتاج بقیوم هستند و در استکمال محتاج بفلک وحرکت او وحرکات کواکب مخصوصاً شمس که او مربی تمام است باراده ی حضرت حق وحیات کلیه ی اشیاء از حق بواسطه ی او فایض میشود، لذا، نباتیکه از پرتو آفتاب محروم است از دادن ثمر ومیوه معزولست.

بعضی گفته اند، قیوم یعنی» عالم بهمه چیز، بعضی گفته: قیوم کسی است که او را مثل نیست.

فرمودند: مداومت براین اسم موجب صفای قلبست.

ازحضرت امام رضا نقل است که هرکس این اسم را ورد سازد عمرش دراز شود واورا در دلها تصرف کامل پدید آید عدد کبیرش ۱۵۶ است

اما اسم مُبارک «القابض»،

اَلْقَابِضُ اسم مشتق من القبض.

قبض: بمعانی متعدده آمده از جمله‌ی آنها بمعنی ملک است، مثلاً گفته میشود: فلان مزرعه در قبض منست یعنی: در ملک من است یعنی: ذات مقدسیکه تمامی موجودات امکانیه در ملک و قبضه‌ی قدرت و تصرف اوست و بمعنی (تنگ گیرنده) و (باز- گیرنده) نیز آمده، زیرا: آنخداوند باز گیرد روزی وسیع را از فقرا و بعوض آن ثواب دهد یا آنکه روح را که به ذوی الارواح عطا فرموده از ایشان پس بگیرد.

فرموده‌اند: مداومت براین اسم موجب عظمت و هیبت و بزرگی است و این را از ذکرهای عزرائیل شمرده‌اند که با آن قبض ارواح میکند عدد کبیرش «۹۰۳»، و سطش «۹۳»، میباشد.

اما اسم مبارک «اَلْباسِط»

اَلْباسِطُ کما فی البحار معناه المُنعِم المُفضِل آه. بسط در مقابل قبض است

ذاتِ مقدسیکه پهن کننده است بر بندگان خود فضل و احسان و نعمتهای بیپایان و حیات بخشنده است بر قوالب اعیان و هیاکل ماهیات در هر آن کما اینکه گیرنده ی آنست در هر آن.

عددِ ابجدی «۷۲»، در خواص الاسماء فرموده: مُداومت بر این اسم برای وسعت و کثرت نعمت و حُصول دولت مُجربست و برای روشنائی دل نافع و این از ذکر های اسیر افل است و اگر کسی در ساعت زهره در روز جُمعه مابین الطلوعین این اسرا بر خاتمی نقش کند و با خود دارد پیوسته فرخناک و مسرور باشد و هر کس او را دیدار نماید دوست او گردد و روزی بر او وسیع باشد و اگر کسی در سحر گاهی با طهارت «۱۰» مرتبه بگوید «یا باسِطُ»، هرگز محتاج نشود و غم و اندوه در دلش نیاید و روزی او وسعت یابد آه.

عدد کبیرش «۷۲»، میباشد.

قاضِیُ الحاجات؛ یعنی «برآورنده ی حاجات حاجتمندان».

قاضی:؛ اسمی است مشتق از قضا و مَعْنِیِ قضا نسبت بحقتعالی به سه وجه اطلاق شده است:

۱- حکم و الزام، وَمِنْهُ قوله تعالی: وَقَضیٰ رَبُّکَ اَلّا تَعْبُدُوا اِلّا اِیّاهُ، یعنی «حکم و الزام فرمود پروردگار تو که عبادت نکنید مگر او را.

۲- خبر و اعلام، قوله تعالی: وَقَضَیْنا اِلیٰ بَنی اِسْرآئیلَ فِی الکِتاب یعنی «خبر دادیم به بنی اسرائیل در کتاب.

۳- اتمام و برآوردن، قوله تعالی: فَقَضٰیهُنَّ سَبْعَ سَمٰواتٍ فی یَوْمَیْنِ، یعنی «با تمام رسانید خداوند هفت آسمان را در دو روز. فرمودند: مداومت بر این اسم شریف برای برآمدن حوائج و مطالب مهمه مجربست. امّا اسم مبارک «اَلْمَجید»،

اَلْمَجید: مَعْناهُ الکریم العزیز و از انجاست قوله تعالی:

بَلْ هُوَ قرآنٌ مجید، یعنی «بلکه آنچه تکذیب کردند آن قرآن مجید

است، یعنی «کریم، عزیز، شریف و بزرگوار است.

مَجْدٌ: در لغت «یافتن شرف و بزرگواری است فرمودند»

مُداومت براین اسم موجب شفای هر دردی است و مُواظبت

براین اسم در خلوت مورث نور دل است و بمعنای اَلْمَجِیدُ

است اَلْماجِدُ.

امّا اسم مُبارک «اَلْوَلِیّ»

اَلْوَلِیُّ: قال الطّریحی «ره» فی المجمع، «وَالوَلِیُّ مِن اسمائه تعالیٰ

وهو النّاصر ینصر عبادَه المؤمنین وقیل المتولّی لامور العالم والخلایق

القائم بها.

و یعنی: ذات مقدسیکه یاری کننده است بندگان مؤمن

خود را و متولّی و صاحب اختیار امور عالم و خلایق است

یعنی «ولایت و سلطنت کلی خاص حضرت اوست و ولایت حضرات
محمد (ص) و علی (ع) و آل طیبین ایشان علیهم السلام، ظهور ولایت و
سلطنت حضرت خداوندی است و این بزرگواران مظاهر
ولایت کلیه ی الهیه اند. کما قال النبی (ص): اَلَستُ اَولیٰ بِکُم مِن
اَنفُسِکُم قالوا بلی یا رسول الله قال فمن کنت مولاه فعلیٌ مولاه.
و بمعنی سید نیز وارد شده قال النبی ... (ع) ... ، فی شرح الاسماء[2]
الولی من اسمائه تعالی وهو الولی الحمید ولابد لکل اسم
من مظهر فی هذا العالم ولم ینقطع الولایة بخلاف النبی والرسول فانهما
لیسا من اسمائه ولم یرخص الشارع اطلاقهما علیه، الخ.
ولایت صفت کلی الهی است که زوال و نفاد ندارد اگرچه نبوت
منقضی میشود و دائمی نیست ولایت اول ندارد ولی نبوت و رسالت
منقطع میشود الولی که از اسماء حق تعالی است انقطاع ندارد و اگر

۲- الولی له معان کثیرة منها المتولی لأمور العالم المتصرف فیه ولما کان

چنانچه حکومت این اسم منقطع شود دنیا خراب و عالم مادّه فنا
میپذیرد و احدی زنده نمیماند چنانچه از معصوم وارد است
لولا الحجة لساخت الأرض باهلها .

تبصره : بدان ای طالب رحیق معرفت «وَلایت» بفتح واو بمعنی
محبّت است بنابراین حضرات محمّد و آل ابرارش ولی پروردگارند
یعنی «مُحبّین و محبوبین حضرت حقند چنانچه دلالت دارد بر این معنی
حدیث : «رایت» در خیبر و طیر مشوی و غیر اینها و درباره ی مولی
امیرالمؤمنین ع با وَلایت بفتح واو بمعنی نصرت است بنابراین این
خانواده ناصر دین خدا هستند بزبان و شمشیر و منصورند از جانب
حق با نواع نصرتها

وِلایت بکسر واو بمعنی حکومت و سلطنت است و بدینمعنی اختصاص
بذات پاک حضرت احدیت دارد چنانکه فرمود : هُنالِکَ الوِلایة

یّتِه الحق، زیرا بسلطان و حاکم علی الأطلاق در متن واقع
و نفس الأمر بر جمیع موجودات عوالم امکانیه حق جلّ و علا است
و بجز او سلطانی نیست پس این سلطنت بذاته و لذاته مختص ذات
پاک اوست و این صفت مانند سایر صفات کمالیه عین ذات حق تعالی
است و ولایتِ حضرات محمّد و آل طاهرین او علیهم السّلام، چنانکه
گفته شد مظهر اتمّ ولایت کلیه ی الهیه است برای اینکه ایشان
متولّی تدبیر امور عامه ی خلایقند از جانب حق و مستحق ریاست
و سلطنت عامه میباشند و ولایتِ همه ی انبیای گذشته
رشحه ای از رشحات همین ولایت است از اینجاست که مولی الموالی
علی بن ابیطالب فرمود: منم موسی، منم عیسی و منم ابراهیم
و غیر ذالک.
نبوّتِ انبیاء و ولایتِ اولیاء از جزئیات و تجلیاتِ نبوّتِ

و ولایتِ مطلقه ی محمّدیه «صلّی الله علیه و آله»، میباشد.

بود نور نبی خورشید اعظم   گه از موسیٰ پدید و گه ز آدم

وجود اولیا او را چو عضوند   که او کلّ است ایشان همچو جزوند

فرمودند: مداومت بر اسم مبارکِ «اَلوَلی» برای حصول دوستی و محبّت نافعست.

اَلوالی نیز از اسماء الله است فرمودند اگر کسی این اسم را بر کوزه نویسد و پر از آب کند و در چهار حد خانه و بام آن بپاشد آنخانه از دزد و صاعقه و سیل و زلزله ایمن گردد ان شاء الله تعالیٰ.

عددکبیرِ اَلوَلی «۴۶»، اَلوالی «۴۷»، میباشد.

امّا اسم مبارک «اَلمنّان»،

اَلمنّان معناه اِسمُ المُنعِم المُعطی، یعنی «عطا کننده صاحب انعام، منّان صیغه ی مبالغه ی مَنّ بتشدید نون مشترک بین دو معنی است

بکی بخشنده و انعام کننده دیگری منّت و امتنان.

فرمودند: مداومت براین اسم برای ایمنی از خوف و رسیدن بنعمت نافع است و عدد کبیرش «۱۴۱» میباشد.

امّا اسم مبارک «اَلْمُحیط»

اَلْمُحیط: معناه انّه مُحیط بالأشیاء عالم بها کلّها کمّا فی الیجاد.

ذات مقدّسیکه مستولی است و احاطه دارد بتمامی اشیآء و هیچ چیز یافت نمیشود که از حیطه ی علم و قدرت او خارج باشد.

فرمودند: برای حصول علم و دانش و معرفت و غلبه ی بر هر چیز خواندن آن نافع است و عدد کبیرش «۶۷» میباشد.

امّا اسم مبارک «اَلْمُبین»

اَلْمُبین: یعنی «ذات مقدّسیکه ظاهر و هویداست با ثار قدرت و عظمت و جلالتش در همه ی ممکنات نمایان است و آشکار سازنده

حکمت و حجت خود را در تمامی موجودات و جدا سازنده ی حق است از باطل.

فرمودند: مُداومت بر این اسم برای احقاق حق و حصول مُحبت نافع است عدد کبیرش «۱۰۲»، و سطش «۱۲»، است.

امّا اسمِ مُبارک «اَلْمُقِیتْ»

اَلْمُقِیتْ: معناه الحافظ الرّقیب وَ یقال بل هُوالقدیر کمافی البحا

اَلْمُقِیتْ: بمعانی متعدده آمده، «حافظ و نگهبان و صاحب قدرتِ کامله بر تمامی ممکنات» «آفریننده ی رزقها و طعامها و رساننده ی آنها بجمیع اعضاء بدنها».

فرمُودند: مُداومَت بر این اسم مُبارک برای توسعه ی رزق نافع است وَ برای برآمدن حوائج و مقاصد، نوشتن این اسم بر کوزه ی پرآب و نوشیدن از آن مجرّبست عدد کبیرش «۵۵۰».

اَلْمُصَوِّر : وَهُوَ اسم مشتق من التصویر یصوّر الصور فی الأرحام کیف یشاء

ذات مقدسیکه تصویر میفرماید صورتها را در رحمها بهر کیفیت که میخواهد

پس حقتعالی خالق اجسام و مُشکل اشکال و مصوّر صور موجودات است

فرمودند : هرکس در حین مقاربت مکرر گوید، طفلیکه از او بهم رسد

خوش شکل و وجیه گردد.

از بعض کتب نقل است که اگر زنی نازا هفت روز روزه بگیرد، پس

این اسم را بر جامی نویسد و «۱۳» مرتبه آن را بخواند، آنگاه جام را

بشوید و از آن بنوشد خداوند او را پسر صالحی عطا فرماید و فرمودند

اگر کسی این اسم را «۲۰۸۲» مرتبه بخواند صاحب فصاحت و بلاغت

و طلاقت لسان گردد و بر شعر گفتن قادر شود

اَمّا اسم مبارک «اَلْکَرِیْم»

اَلْکَرِیْم : معناه العزیز و الکثیر الخیر و الجواد المفضل المنعم.

اَلکریم، بمعانی متعدّده آمده :

۱- بمعنای عزیز یعنی «ارجمند و عالیمقدار»، وَمِنہ قولہ تعالیٰ اِنّہ لقرآنٌ کریم «یعنی عزیز»، ویُقالُ فلان اکرم من فلان ای اَعزّ منہ .

۲- بمعنای کثیر الخیر و دائم النفع یعنی «ذاتِ مقدسیکہ خیرِ او بسیار و پی در پی و نفع او دائم است .

۳- بمعنای بخشِش کنندہ و اِنعام نمایندہ و از کرم اوست ابتدار بنعمت قبل از استحقاق و غفران ذنوب و عفو از مسئ و گناہکار و اعطای زیادہ از امید .

بَعضی کریم را مَعبُود دانستہ وَبرخی صاحب صفح و تجاوز گفتہ .

فرمودند : اگر کسی براین اسم مُداومت نماید روزی میدہد خداوند اورا ازجائیکہ گمان نمیکند .

صاحِبِ جَنّاتُ الخلوُد و مَفاتِحُ اَلنَجاتْ گویند : هر کس این اسم را پیش از خواب بخواند و آنقدر تکرار کند که بخواب رود حقتعالیٰ امر کند ملائکه را که برای وی دعا کنند و گویند : خدای تعالیٰ ایمن گرداند ترا . عددِ کبیرش «۲۷۰» میباشد .

اَمّا اسِم مُبارکِ «اَلْکَبیرْ»

اَلْکَبیرْ : معناه السیّد یقال لسیّد القوم کبیرهم .

سیّد قوم را «کبیر» گویند ، یعنی « بزرگ و کِبرِیاء اسم تکبّر و تعظم است .

بعضی گفتند «کبیر» یعنی آنکیسکه بزرگتر است از مُشابهت مخلوقات و کوچکتر است در جنب بزرگی او تمامی مخلوقات .

فرمُودند : مُداومت براین اسِم مُبارکْ جهتِ بزرگی و احتشام و فرمانروائی نافعست و گفته شده هر کس این اسم را بعدد آن در خلوت

و ریاضت بخواند پس دعا نماید دعای او مستجاب شود عدد کبیر ش «۲۳۲» میباشد.

اما اسم مبارک «الکافی»

اَلْکافی: کما فی البحار اسم مشتق مِن الکِفایة و کل مَن توکّل علیه کفاه و لایلجئه الی غیره.

کافی مشتق از کفایت است و هر کس توکل نماید بحقتعالی، کفایت کند او را و ناچار بغیر خود نسازد: وَمَن یَتَوَکَّل عَلَی اللهِ فَهُوَ حَسْبُه کسی که توکل بر خدا نماید خداوند بس است او را که اصلاح کار او کند. فهو حسبه: جهت کفایت مهمات و دفع شر اعداء، مداومت براین اسم مجربست. عدد کبیر ش «۱۱۱» میباشد.

اما اسم مبارک «کاشف الضُّر»

کاشِفُ الضُّر: مَعناه المفرج یُجیب المضطر اذا دعاه و یکشف السوء

یعنی «کسیکه فرج دهنده است اجابت میکند مضطر را هرگاه او را بخواند و برطرف میسازد از او بدی را یا برطرف کننده ی ضرر است از بندگان خود.

فرموده‌اند، مداومت براین اسم برای رفع هم و غم و فقر و فاقه و بیماری مُجربست.

اَمّا اسم مُبارک «اَلْوِتْر»

الوِتْر: مَعناه الفرد و کلُّ شیئٍ کان فرداً قیل وتر. یعنی «فرد و یگانه وهرچیزی که فرد باشد آنرا «وتر» گویند. یعنی «طاق» مقابل شَفْع که «دو» است.

فرموده‌اند: جهت انقطاع از مردمان و تجرد و خلاصی از ذلت در نظر عوام الناس مُداومت براین اسم مُبارک نافع است عددش «۶۰۶» میباشد.

اَلنّور، کما فی البحار معناه المنیر یعنی «روشنی دهنده و نوربخش
اَللهُ نُورُ السَّمواتِ و الأرض. ای منیرهم و آمرهم و هادیهم
یعنی «پروردگار نوربخش اهل آسمان و زمین و فرمان دهنده
و راهنمای ایشان است پس آنها در مصالح خویش با و در راه راست
رامی یابند چنانکه در نور و روشنی استعمال نور در راه چیز شایع
است چنانکه نقل است از حضرت علی بن موسی الرضا (ع) که فرمود
یعنی «هادٍ لأهل السّمواتِ و الأرض.
اهل معرفت گویند: مراد از نور در آیه مبارکه ی نور قلوب
عارفین است بتوحید حق و افاده اسرار محبین است،
خدای سبحانه را نور نتوان گفت، زیرا: نور را باصره میتواند
درک کند، وَاللهُ سبحانه و تعالی عن ذالک عُلوّاً کبیرا، اَلنّور
ظاهِرٌ لنفسه وَ المظهر لغیره و چون حقتعالی ظاهر است بآیات و

مظهر است همه ی ممکنات را. یعنی «ظهور و وُجود او بذات خود و ظهور و وُجود ممکنات بطفیل وجود مقدّس اوست. لذا» اطلاق نور بر او صادق است و گاهی ظلمت را تعبیر از عدَم و نور را تعبیر از وُجُود بمایند و وُجُودِ حقیقی وجود حضرتِ واجب الوجود است و سایر موجودات در برابر آن ذات مقدّس فانی و نابود است بلکه غیر وجود او موجودی نیست.

که جهان پرتوی است از رخ دوست   جمله ی کائِنات سایه ی اوست

اَلتَّوحِیدُ اِسقَاطُ الاَضَافَاتُ

ای ز وجود تو وجود همه   پرتوی از بود تو بود همه
نیست کن و هست کن هست و نیست   غیر تو و صُنع تو موجود نیست

پس نورِ مُطلق حقیقةً ذاتِ مقدسِ احدیّت است وبس و استعمالِ نور در غیر او مجاز است، زیرا: ممکنند و ممکنات بما هو هو معدومند

و معدوم بماهوهو ظلمانی و نابود است امّا هرگاه افاضه ی نور وجود بآنها شد موجود میشوند بدین اعتبار استعمال نور در آنها میشود در فلسفه ی اشراق کلمه ی «نور» مرادف[۲] لذا تقسیماتیکه مشائیان برای وجود کرده اند بنا باصالت وجود اشراقیان برای نور کرده اند .

دانشمندان سرعت «نور» را در یک ثانیه «۳۰۰ هزار کیلومتر» که «۵۰ هزار فرسخ» باشد گفته اند .

خلاصه فرمودند مداومت بر این اسم مبارک جهت صفای باطن و اطلاع بر امور خفیه نافع است و کسیکه «۱۰۰۰» مرتبه بگوید خداوند بظاهر و باطن او نوری افاضه فرماید .

در خزائن نراقی «ره» است که خواندن آیه ی مبارکه ی «نور» «۶۶» مرتبه در هنگام خواب منشاء حصول سیر در عالم رؤیا میشود

۲: بوجود

عدد کبیرش «۲۵۶» میباشد.

اما اسم مبارک «اَلْوَهّاب»

اَلْوَهّابُ مِنَ الهبه تهبُ لعباده ما یشآء، ویمنّ علیهم بما یشآء.

کلمه ی «وهّاب» مأخوذ از «هبه» صیغه مبالغه، یعنی «بسیار بخشش کننده» آنچه میخواهد ببندگانش میبخشد وبرایشان منت میگذارد وبآنچه میخواهد؛ ومنه یَهَبُ لِمَن یَشآءُ اناثاً ویهبُ لِمَن یَشآءُ الذُّکُورَ. بهر که خواهد دختر میدهد وبهر که خواهد پسر عطا میفرماید

کمال وهّابی منحصر بذات احدیّت ازآنجهت که عطای او بسیار است، بدون عوض وپی در پی میباشد. عطای ظاهری وباطنی، جسمانی وروحانی، دنیوی واخروی، سابق ولاحق.

عطای او «عام» است بخصوص بعضی دون بعضی نیست بلکه شامل

ملک و ملکوت و آشنا و بیگانه و دوست و دشمن و غیر اینها همه هست.

ای کریمی که از خزانهٔ غیب
گبر و ترسا وظیفه‌خور داری

دوستان را کجا کنی محروم
تو که با دشمنان نظر داری

خُلاصِه: این اسم شریف را کبریت احمر گویند.

مَولانا محمّد باقر سبزواری در مَفاتِحُ النّجات گفته: در بعض کتب مذکور است که هرکه ذکر این اسم را در سجده (۱۴) نوبت کند خدای عزّوجلّ غنی گرداند او را و هرکه در آخر شب (۱۰۰) نوبت بخواند این اسم را در حالتی سر برهنه باشد و دستها را برداشته باشد خدای عزّوجلّ فقر او را زایل گرداند و حاجت او را برآورد و هرکه بسیار گوید: اَلکَریمُ الوَهّابُ ذوالطَّولِ خدای عزّوجلّ رزق با و دهد از جائیکه گمان نداشته باشد. عَدَدِ کبیرش (۱۴) است

اَلنَّاصِر وَالنَّصِیر بمعنیً واحد والنصرة حسن المعونة .

ناصر و نصیر بیک معنی است و نُصْرَتْ، خوب یاری کردن است یعنی ، ذات مقدسیکه بهترین وجه یاری میفرماید بندگان مؤمن خود را در مواقع خود .

فوائد اگر کسی مداومت نماید بر ذکر : نِعْمَ المولیٰ ونِعم النصیر، در جمیع حرکات و سکنات بر دشمنان خود منصور و مظفر گردد و از غیر خدا هیچ حاجتی نخواهد الا آنکه روا فرماید و برای هر مطلبی مخصوص دفع دشمن در یک مجلس «۲۰۶۰» مرتبه بگوید : یارَبِّ اِنِّی مغلوبٌ فَانْتَصِر، مجربست .

عدد کبیر ناصر «۳۴۱»، و نصیر «۳۵۰» میباشد .

اَمّا اسم مبارک «اَلْوَاسِعُ»

اَلْوَاسِعُ کما فی البحار الغنی والسعة الغنی ، واسع غنی وسعة غنا ست

یعنی «ذات مقدسیکه بغنا و بینیازی خود فقر و احتیاج بندگان خود را برطرف میسازد و رحمت بیپایانش فرو گرفته تمامی ممکناترا وَسِعَت رَحْمَتُه کُلَّ شَیْءٍ و علم او احاطه دارد بر همهٔ اشیآء.

فرمُودَند: مُداومت براین اسم مُبارک برای توسعهٔ رزق وزیادتی عُمر مجربست. عددیکه بش «۱۳۷» میباشد.

امّا اسمِ مُبارک «اَلْوَدُود»

اَلْوَدُود: مأخوذ از وُدّ، یعنی «محبت یا فعول است بمعنی مفعول یعنی «محبوب» «دوست داشته شده» یَعْنِی اولیآء و مؤمنین خالِصُ الایمان او را دوست میدارند یا بمعنی «دوست داشتن» یعنی او اولیاء خود را دوست میدارد و ایشان او را دوست میدارند وَمِنهُ قوله تعالیٰ: «یُحِبُّهُم وَیُحِبُّونَهُ» خدا ایشان را دوست میدارد و ایشان خدا را دوست میدارند باآنکه بندگان صالح و مؤمنِ

خود را محبوب خلق میگرداند چنانکه در قرآن میفرماید : سَیَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمٰنُ وُدًّا .

خُلاصہ فرمودند : ہرگاه این اسمِ مُبارک بر طعامی ،،۱۰۰۰،، مرتبہ خوانده شود وجماعتیکه باهم عداوت و دشمنی دارند بخورند همه باهم دوست و مهربان گردند و مُداومت آن برای محبت مُجرّبست وَعددکبیرش ،،۲۰،، مرتبہ میباشد .

اَمّا اسمِ مُبارکِ ،،اَلهادی،،

اَلهادی : یعنی ،، دلیل و راهنما .

قالَ مَولانا الحکیمُ السبزواری رہ ، ہوالّذی بَصّرعبادَه وعرّفہم طریقَ معرفتہٖ حتّی اَقرّوا بربوبیّتہٖ ووحدانیّتہٖ .

ذات مقدسیکه بینا فرموده بندگان خود را وشناسانیده باشیان راه معرفت را تا اقرار نمودند بر بوبیّت ووحدانیّت او وقال

مولانا المجلسی ره فی البحار . الهادی معناه انه عزّ اسمه یهدیهم للحق والهدی من انه عزّوجل علی ثلاثة اوجه .

علامهٔ مجلسی (ره) در بحار فرموده : هدایت خدا یتعالی بر سه وجه است

۱- دلالت فرمود ایشان را بر دین .

۲- مراد ایمان است وایمان هدایتست از خدای عزّوجلّ چنانکه آن نعمتی است از او سبحانه وتعالی .

۳- نجات است وخدای عزّوجل بیان فرموده که زود باشد مؤمنان را بعد از وفات ایشان هدایت کند فقال وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ . آنکسانیکه کشته شدند در راه خدا پس هرگز ضایع و باطل نگرداند خداوند کارهای ایشان را بلکه زود باشد که هدایت کند ایشان را و اصلاح آورد حال ایشان را ، و هدایت بعد از مردن وکشته شدن

نمی باشد مگر ثواب و نجات .

مستزادی رہ، در شرح اسماء میفرماید : والهدایة اما ایصال الی المطلوب واما ارائة الطریق الموصل الیه واما تکوینیة اما تشریعیة والتکوینیة عامة لکلّ مخلوق کما قال تعالیٰ وَالَّذِی قَدَّرَ فَهَدیٰ وَقَالَ اَیضًا رَبُّنَا الَّذِی اَعطیٰ کُلَّ شَیئٍ خَلقَهُ ثُمَّ هَدیٰ والتشریعیة خاصة باهل التوحید والمعرفة والتکوینیة ایصال الی المطلوب لیس لابخلافِ التشریعیة، الخ .

خلاصه ، پروردگار عالم انواع هدایتها فرموده بارسال رُسُل و انزال کتب و هدایت کردن بمعرفت خیر و شر و نفع و ضرر و هدایت فرموده موجودات را بمصالح و مراشد شان و غیر ذالک در مفاتیح النجات است که هر که این اسم را بسیار گوید معرفت روزی او شود و نیز در بعضی کتب است که هر کس بعد از بیداری

وگرسنگی این اسم مبارک را با اَلْخَبیرُ المُبین بسیار گوید بر اسرار غیب مطلع گردد و همچنین است اَلنُّورُ الهَادِی و بعد از آن گوید: اِهدنی یا هادی و اخبرنی یا خبیر و بیّن لی یا مبین.

اما اسم مبارک «اَلْوَفِیّ»

اَمّا اَلْوَفِیّ، یعنی «ذاتِ مقدسیکه وفا کننده است بعهد و پیمان خود وبجا آورنده است وعده های ثواب را که ترکش از او سبحانه قبیح است برخلاف وَعده‌ی عذاب که ترکش مستحسن است و بمعنی عطا کننده بعطیه‌ی کامله نیز آمده و «موفی» بدینمعنی نیز آمده است فرموده‌اند: برای راست آمدن وعده نافعست.

حاج مُلّا شریف ره، در کتاب صَدَف گوید: برای ادای دین مدت «۴۰» روز که ابتداء آن روز پنجشنبه باشد روزی «۹۶» مرتبه مداومت شود. عَدَدِ کبیرش نیز «۹۶» است.

اَلْوکیلُ کما فی البحار معناه المتولی ای القائم بحفظنا وهذا هو معنی الوکیل علی المال منا ومعنی ثان انه المعتمد والملجأ والتوکل والاعتماد علیه والالتجاء الیه.

یعنی، ذاتِ مقدسیکه متولی است، یعنی، قائم بحفظ ماست و همین معنی وکیل بر مال از ماست معنی دوم آنکه پروردگار معتمد و پناه هست و توکل واعتماد براوست و پناه آوردن بجانب اوست، یا آنکه خدا وکیل است، یعنی، متکفل ارزاق بندگان است و قائم برایشان بمصالح آنها میباشد: حَسْبُنَا اللهُ وَنِعْمَ الْوَکِیلُ، یعنی، بس است ما را خدا و نیکو کفیلی است برای ما.

فرمودند: مداومت براین اسمِ مُبارکْ موجب ایمنی از حرق وغرق است وبرای دفع دشمن نیز مفید است وفرمودند هرکس این اسم را بسیار گوید فقرش مبدل بتوانگری گردد وسینه اش منشرح بنور توکل شود

عدد کبیرش «۶۶» میباشد.

اما اسم مبارک «الوارث»

اَلْوارِثُ: یعنی «ذات مقدسیکه پس از فانی شدن جمیع اشیاء باقیست و تمامی املاک پس از زوال مالکان راجع باوست زیرا: اوست مالک الملک حقیقی که صاحب ملکیت مستقره است و مالکان دیگر بروجه عاریتند، پس اوست «خیر الوارثین» والمؤمنون هم الوارثون لانهم یرثون منازل الکفار فی الجنة مؤمنون وارثند. زیرا: ایشان منازل کفار را مالک میشوند بارث، او لانهم یمکنون فی الارض فی زمان الرجعة.

مداومت براین اسم «۱۰۰۰» مرتبه موجب برآمدن حاجتست وبرای درازی عمر و بقای آثار فرزندان مجربست و:

عدد کبیرش «۷۰۷» میباشد.

اَلْبِرُّ مَعناه الصّادق، یعنی «ذات مقدّسیکه راستگوست.
گفته میشود: صدق فلان و برّ، یعنی «فلانی راست گفت با آنکه
ذات مقدّسیکه مشفق و مهربانست بر تمامی بندگان و نیکی کننده
است بر ایشان.

فرموده‌اند برای حصول توفیق در نیکوکاری و رفع الم و سختی و
محفوظ ماندن اولاد تا حدِ بلوغ نافعست وَعدد کبیرش «۲۰۲» میباشد

اَمّا اسمِ شریف «اَلْبٰاعِثُ»

اَلْبٰاعِثُ کما فی البحار معناه انّه یبعث من فی القبور و یحییهم و ینشرهم
للجزاء و البقاء.

یعنی «ذات مقدّسیکه برمیانگیزد و مبعوث میفرماید هر که را در
قبرهاست از مردگان در روز قیامت و زنده میگرداند و از
برای جزاء و بقاء محشور میسازد ایشان را.

اقوال درخصوص معاد بین فلاسفه و حکماء مختلف است بعضی قائل شده‌اند بمعاد روحانی فقط و بعضی قائلند بمعاد جسمانی تنها و این دو قول باطلست دسته سوم این دو معاد را باهم تلفیق کرده و بهر دو قائل شده اند و این قول حکمای اسلام و علمای ربانی و جمیع محققین از متکلمین و فقهای شیعه است.

حکیم ربانی حاج ملا هادی سبزواری (ره) در منظومه‌ی خود کسانیرا که بمعاد روحانی یا جسمانی تنها قائل شده اند خطاکار دانسته و بجمع میان هر دو معاد قائل گردیده و خود را در میدان دانش و معرفت حائز قصبات سبق معرفی فرموده.

مَن قَصَرَ المعادَ فی الرّوحانی قَصَّرَ کالقاصِرِ فی الجسمانی

و جامِعٌ بَینَهُما جا فائِزاً و قصبات السبق کان حائزاً

صاحب جنات الخلود گوید: کسی که در وقت خواب (۱۰۰) مرتبه

یا باعِثُ گوید و دست بر سینه مالد حقتعالیٰ دل او را زنده گرداند بنور معرفت خود و از برای برانگیختن کارها مُداومَتِ آن مفید است عَدَدِ کبیرش «۵۷۳» میباشد.

اما اسمِ مُبارکِ «اَلتَّوّابُ»

اَلتَّوّابُ معناه کما فی البحار انّه یقبل التّوبة و یعفو عن الحوبة اذا تاب منها العبد.

یعنی «ذات مقدّسیکه قبول میفرماید توبهٔ بندگان را و عفو میفرماید از گناهان ایشان هرگاه بنده از آنها توبه و بازگشت کند توبه از گناهان که اوّل طریق سالکین و رأس المآل فائزین و کلید استقامت مریدین است او را اساس جمله مقامات و مفتاح جمیع خیرات و اصل همه ی منازلات و مقامات قلبی و قالبی قرار داده اند، گناه بنده هرچند بزرگ باشد سعه ی رحمت الهی و فیض نامتناهی او

بدرجه ایستکه اسباب توبه را برای عاصی مُهیّا میفرماید اگرچندین هزار
مرتبه معصیت نماید وسپس پشیمان شود و روبجانب خدا کند وگوید،
پروردگارا فلان معصیت کردم درحضور مقدّس تو و تو قادر
بودی که مرا در آنحال نابود کنی، حلم ورزیدی و مرا نگرفتی الآن
پشیمانم ازکردار بدخود، نفهمیدم، ازمن درگذر، خدای مهربان
بکرم خود او را ببخشد و عفو میفرماید، وَلِنِعمَ ماقیل

اگرچندی بُدم سالک میان هالک وناجی
غلط کردم نفهمیدم زفعل خود پشیمانم

بلکه خداوند سیئآت او را مبدّل بحسنات میفرماید: اَلّا مَن تابَ
وَ آمَنَ وعَمِلَ عَمَلاً صالحاً فاولٰئِکَ یُبَدّل الله سَیّئاتهم حَسَناتٍ وکانَ
الله غفوراً رحیماً. بعد از آیۀ عذاب میفرماید: وکسی که توبه کند و
عمل صالح بجا آورد، پس بدل میکند خداوند بدیهای آنها را بحسنات

ومیباشد خدا آمرزنده ی مهربان، پس انسان نباید از رحمت واسعه ی خداوندی جلّ وعلا مأیوس گردد و از توبه کوتاهی نماید در هر حالتی باشد.

یارب ز گناه زشت خود منفعلم — از فعل بد و خوی بد خود خجلم
فیضی بدلم ز عالم قدس رسان — تا محو شود خیال باطل ز دلم

حکیم سبزواری (ره)، در شرح اسماء فرماید:

اَلتّوبَةُ ثَلاثَةُ اَقسام، توبة العام و توبة الخاص و توبة الأخص.

فالأولی: هی الرّجوع عن المعاصی وهی توبة العصاة. وَالثّانیة التّوبة عن ترک الاولی وهی توبة الأنبیاء الماضین (ع) وَالثّالثة الرّجوع عن الالتفات الی غیره تعالی وتقدّس وهی توبة نبیّنا (صلّی الله علیه وآله المعصومین)، فتوبتهم عبارة عن رجوعهم عمّا لعلّه صدر عنهم من عشرة التوجه الی غیر جنابه تعالی وهی المعتبرة عند

اهل السلوک، الخ .

جَذِّ اَبجد «ره»، در خواص الاسماء گوید : مداومت بر این اسم برای توفیق یافتن توبه و انابه و ترک نمودنِ معاصی و قبولی توبه مجرّبست و برای دفع وسوسه و آفت جن روزی «۳۰» مرتبه خواندن این اسم نافعست و خواندن آن بعد از نافله ی صبح همین خاصیت را داراست . عَدَدِ کبیرش «۴۰۹» میباشد .

امّا اسم مبارکِ «اَلجَوَادُ»

اَلجَوَادُ کما فی البحار مَعناهُ المحسن المنعم الکثیر الانعام والاحسان یعنی «ذاتِ مقدّسیکه احسان کننده و انعام دهنده ی بسیار است حقتعالی فیاض مطلق و بخشاینده ی نعمتهای متواتره میباشد بر بندگان خود از خوب و بد اعم از اینکه مستحقِ آن باشند یا نباشند . بعضی گویند : جواد کسی است که عطا و احسان

فرماید بدون سابقه‌ی سؤال و پرسش.

فرمودند: مداومت براین اسم جهت دفع صفتِ بخل و دنائتِ طبع و لئامت نافع است وعددِ کبیرش «۱۴» میباشد.

اما اسمِ مُبارَکِ «اَلْجَلِیلُ»

اَلْجَلِیلُ: مَعناه السیّد والعظیم.

یعنی «بزرگواریکه حقیر و ناچیز است جمیع بزرگیها و عظمتها در برابر او جلیل مطلق ذات حقتعالی است وبس و «جلیل» کسی است که موصوف باشد بصفات جلال و کمال، چون غنا و قدرت وعلم و ملک وتقدس وکمال این معنی مخصوصِ ذاتِ حضرتِ احدیّت است.

صاحب مفاتیح النجات گوید: در بعضی کتب مذکور است که هر که این اسم را بسیار گوید هیبت او در دلها قرار گیرد و همه بنظر تعظیم و توقیر در او بنگرند.

صاحب جنات الخلود گوید، برای یافتن جاه و منصب عالی و بزرگی وحشمت بین الناس مداومتش اکسیر احمر است و عددکبیرش (۷۳)،

اما اسم مبارک، الخبیر،

الخبیر معناه العالم
یعنی، ذات مقدسیکه مطلع و داناست بباطن موجودات و دقایق آنها و همه چیز نزد او حاضر و هویداست.

فرمودند: مداومت براین اسم مبارک برای مطلع شدن برامور پنهانی و برضمائر الناس مجربست. عددکبیرش (۸۱۲) میباشد،

اما اسم مبارک، الخالق،

الخالق، یعنی، ذات مقدسیکه تقدیرکننده ی وجود اشیاء و مهیاسازنده ی مواد آنهاست برای فیضان صورت کما اینکه حکایت میفرماید از عیسی علیه السلام، اِنّی اَخلُقُ لَکُم مِنَ الطّینِ کَهَیئَةِ الطّیرِ

یعنی «مقدر میسازم» یعنی، مثال و اندازه میگیرم برای شما
از گِل مانند هیأت مرغی، زیرا: عیسیٰ خالق آن نبود فی الحقیقه
بلکه ترکیب بندی او را نمود.

مَعنایِ دیگر برای «اَلخالِق»، یعنی «کسی که آفریننده و مخترع
تمامی موجوداتست بی سبق شبه و مثال.

جَدِّ اَبجَد در خواص الاسماء فرموده: مُداومت بر این اسم
برای استحکامِ عقیده و نورانی شدن قلب مؤثر است.

دَر بَعضی کتب است که هرکس این اسم را بسیار گوید خدا وند او را
بعلوم حکمیه و مَعارف الهیه و دقایق مَعانی مطلع گرداند و
اگر کسی «۵۱۱۰» مرتبه این اسم را بخواند از خداوند هرچه بخواهد
فی الحال مستجاب گردد. عَدَدِ کبیرش «۷۳۱» مرتبه میباشد.

اَمّا اسمِ مُبارک «خَیرُالنّاصِرین»

خَیرُ النّاصِرین : یعنی «بهترین یاری کنندگان» مانندِ خیر الرّاحمین کلمهٔ «خیر» افعلِ تفضیل در اصل «أخیر» بوده است.
بعضی گویند: خیر النّاصرین معناه «کثرة تکرار النّصر منه» کسی که تکرار میفرماید یاری خود را نسبت بندگانش چنانچه خیر الرّاحمین نیز تکرار رحمت اراده میشود.
فرموده‌اند: هرکس این اسم شریف را مُداومت نماید نصرت خدا در هر مصافی باور رسد و بر اعداء غالب آید. عددکبیرش «۱۲۴۲».

امّا اسمِ مُبارکِ «اَلدَّیّان»

اَلدَّیّانُ هُوَ الَّذی یَدینُ العِبادَ وَیجزیهم بِاَعمالِهم والدّین الجزاء، ذاتِ مقدّسیکه جزا میدهد بندگان را و مکافات میفرماید ایشانرا بسبب اعمالشان.
دین، بمعنی جزاست، مالِکِ یَومِ الدّین، یعنی «صاحب اختیار

روز جزا که قیامت است . عرب میگوید: کما تدین تدان ، یعنی چنانکه جزا میدهی جزا داده میشوی .

اَلدَّیّان : بمعانی دیگر هم آمده . قال الطریحی «ره» ، فی المجمع اَلدَّیّان بفتح الأوّل و تشدید الثانی من اسمائه تعالی و هو القهّار وقیل الحاکم وقیل القاضی .

خواصّ الأسماء : است که مداومت براین اسم تا «۷۰» روز ، روزی «۵۰۰۰» مرتبه موجب صفای باطن و امداد و دیدن از ملائکه و رجال الغیب است . عدد کبیرش «۶۵» میباشد .

اما اسم مُبارکِ «اَلشَّکُورُ»

اَلشَّکُورُ بالفتح المُعطی الثواب الجزیل عن العمل القلیل .

ذات مقدسیکه بخشش کننده ی ثواب بسیار است از عمل اندک وفی المجمع بالفتح من اسمائه تعالی هو الذی یزکو عنده القلیل

مِن اَعمالِ العِبادِ فیُضاعِفُ لَهُمُ الجزاءَ فشکرُهُ لِعبادِهِ مغفرتُهُ لَهُم.

«کسی که نمو میکند و بسیار میشود نزد او اعمال بندگان، پس مضاعف میشود برای ایشان جزا، پس شکر حقتعالی برای بندگان آمرزش اوست ایشان را»، و اگر بمعنای مفعول گیریم، یعنی «سپاسگزارده شده».

سبزواری (ره)، در مفاتیح النجات گوید: در بعض کتب مذکور است که هر کس این اسم را بر آبی «۴۰» نوبت بخواند و از آن چشمی را که رمد داشته باشد بشوید شفا یابد.

جدّ امجد (ره)، فرموده: مداومت بر این اسم برای وسعت معیشت مجرّبست و برای صفای باطن و پاک شدن دل از غلّ و غش و حقد خواندن این اسم را تا «۴۰» روز، روزی «۵۲۶» مرتبه بسیار مؤثر است.

اَلعَظیمُ : معناه السیّد و سیّد القوم عظیمهم و جلیلهم ، یعنی « سیّد و سیّد قوم عظیم و جلیل ایشان است ، یعنی » ذات مقدسیکه صاحب عظمت و بزرگی است که همه چیز در برابر عظمت او خوار و ذلیل است و عقول عقلا از احاطه ی بکنه معرفت او قاصر است و این عظمت بحسب شأن و قدر است نه برحسب جثه و ترکیب با آنکه او را عظیم گویند ، زیرا ، خالق خلق و صاحب عرش عظیم است.

فرموده‌اند : مداومت براین اسم شریف برای عظمت و بزرگواری و جاه نزد حکام و برای هیبت و شوکت در دیده ی انام فوائد عظیمه دارد و برای ادای دین و حصول وسعت در امر معیشت روزی « ۱۰۰ » مرتبه بعد از نماز صبح بگوید : « سُبحان الله العظیم استغفرالله » مجرّبست . عدد کبیرش « ۱۰۲۰ » میباشد .

آمّا اسم مبارک « اَللَطیفُ »

اَللَّطیف: کما فی المنجد معناه البرّ بعباده المحسن الیهم، و ایضاً العالم بخفایا الأمور و دقایقها.

ذات مقدسیکه نیکی کننده است ببندگان خود و احسان میفرماید با ایشان و کسیکه دانا و آگاه است بامور پنهانی و عالم است بدقایق و غوامض امور و خفیات غیوب و مضمرات قلوب».

با آنکه «لطیف» است، یعنی «ملاطفت کننده ببندگان خود و رساننده ی ایشانست بمصالح و منافع خودشان با آنکه لطیف است در تدبیرات خود.

حجةالله: لطیف است، یعنی «خالق خلق لطیف است چنانچه عظیم است، یعنی «خالق خلق عظیم است.

بعضی گفته: لطیف است، یعنی «تکلیف یسیر میکند و عطای کثیر میدهد بعضی گوید: لطیف است، یعنی «چون او را بخوانی جواب دهد

وچون او را قصد کنی مأوایت دهد وچون او را دوست بداری دوستت بدارد و اگر اطاعتش کنی جزایت دهد و اگر نافرمانی کنی ببخشدت و اگر اعراض کنی ترا بسوی خود دعوت نماید و اگر روی بجانبش کنی هدایت فرماید.

خُلاصة فرمودند: چه سریع الاجابتست برای گشایش مصیبت کسیرا که در هنگام سختیها این اسم را بخواند.

در خواصُ الآیات مذکوراست در دفع شدائد و آلام و ازالهٔ هموم و اوهام اثری تمام دارد خواه بر ذکرآن مُداومت نماید یا حروف آنرا در مربع وفقی نویسد و با خود دارد، هیچ مکروهی باو نرسد جَدّا لَغَدّهم، درخواصُ الاسماء فرموده: مُداومت بر این اسم برای وُسعتِ روزی مجربست و برای کفایت مهمات ورسیدن بهر مُراد روزی ۸۰، مرتبه خواندن این

اسم از مجربات است و برای جمع آمدن اسباب معیشت و رسیدن بوطن و ملاقات دوستان و گشوده شدن بخت دختران و شفای بیماران و برآمدن حاجات حاجتمندان دو رکعت نماز کند و بعد از سلام رو بقبله «۱۰۰» مرتبه بگوید با الطبع مجربست عدد کبیرش «۱۲۹» میباشد.

اما اسم مبارک «اَلشّافی»

اَلشّافی: یعنی «شفا دهنده ی امراض روحی و جسمی و رازق عافیت بیواسطه و رفع کننده ی بلاها بسبب اندکی از دعا.

إطلاقِ اسم «اَلشّافی» بر حقسبحانه و تعالیٰ بر وجه حقیقت است زیرا: اوست شافی حقیقی از کلیه ی اسقام و مرضها و بلاها کما قال الله تبارک و تعالیٰ حکایة عن ابراهیم ؏، فَاِذا مَرِضتُ فهو یَشفِین صاحب جنات الخلود گوید: این نام بر هر دوائی بعدد کبیرش

که «۳٦۱» است خوانده شود البته باعث صحت مریض گردد و مداومتش موجب شفای امراض ظاهر و باطن است و باعث آنستکه هرگز بیمار نشود و بر طعامیکه بخوانند ضرر نزند و دفع سموم قاتله نماید.

مؤلف گوید: خواندن اینده‌ا برای شفای امراض و دفع سموم نافعست علامه مجلسی (ره)، در جلد دوم حیات القلوب در باب معجزات پیغمبر اکرم (ص) نقل فرموده که طعام زهرآلود نزد آنحضرت و صحابه گذاشتند، چون آنحضرت خواست با آن طعام دست دراز کند، حضرت امیرالمؤمنین را گفت یا علی آن تعویذ نافع را بر این طعام بخوان، حضرت اینده‌ا را خواند: بسم الله الشافی بسم الله الکافی بسم الله المعافی بسم الله الذی لا یضر مع اسمه شیئٌ فی الارض ولا فی السماء، وهو السمیع العلیم، پس حضرت رسول و امیرالمؤمنین

و هر که از صحابه همراه ایشان بودند از آن طعام آنقدر خوردند که سیر شدند و برخاستند.

ش	ا	ف	ی
ی	ش	ف	ا
ا	ی	ف	ش

در خواص الأسماء است که:

مکسّر «الشافی» برای شفای مرض حامل آن نافعست.

تذکره: جد امجد مرحوم آیت الله آقای ملا حبیب الله الشریف الکاشانی در خواص الأسماء فرموده: اگر کسی با عقاد کامل با اجتناب از حرام در اکل و شرب و قول و فعل یکی از دعوات مذکوره را مباشر شود لاسیما با اجازه‌ی مرشدی کامل از علماء ربانیین امید است که خداوند او را از مقصودش ناامید نگرداند و اگر مصلحت الهیه در انجاح مقصود دنیوی نباشد از فیوضات اخرویه بی بهره نخواهد بود.

اللّهم ارزقنا خیر الدنیا و الآخرة بحق محمد و آله اولی المناقب

الفاخرة ، انتهى كلامه رفع مقامه .

«فصل»

عارف محقق ابن فهد حلی در کتاب عدة الداعی و همچنین عالم ربانی شیخ ابراهیم کفعمی (ره) ، در کتاب بلدالأمین فرموده اند : سزاوار است برای دعا کنند ، که هرگاه ذکر کند بزرگی خدا را و ثنا فرستد بر او ذکر کند اسماء حسنائیکه مناسب مطلوب او باشد ، مثلاً ، هرگاه مطلوب او رزق باشد ذکر کند از اسماء خدای تعالی ، مانند :

الرزاق ، الوهاب ، الجواد ، المغنی ، المنعم ، المفضل ، المعطی ، الکریم ، الواسع ، مسبب الأسباب ، المنان ، رازق من یشاء بغیر حساب ، واگر مطلوب او توبه و آمرزش باشد ذکر کند مانند : التواب ، الرحمن ، الرحیم ، العطوف ، الصبور ،

اَلشکور، اَلعفوّ، اَلغفور، اَلستّار، اَلغفّار، اَلفتّاح، المرتاح ذی المجد، اَلسّماخ، المحسن، المجل، المنعم، المفضل. واگر مطلوب او انتقام کشیدن از دشمن باشد ذکر کند مانند: العزیز، الجبّار، اَلقهّار، المنتقم، اَلبطّاش، ذی البطش الشدید، الفعّال لما یرید، مدوّخ الجبابرة، قاصم المردة. اَلطّالب الرّاغب المهلک المدرک، الذی لا یعجزه شیئ، اَلذی لا یطاق انتقامه وبر این قیاس اگر مطلوب او علم باشد ذکر کند مانند: العالم، الفتّاح، الهادی، المرشد، المعزّ، الرّافع، وآنچه مثل این باشد. «تیمّتم»

بدان ای طالب حقیقت ومعرفت که تعدد صفات حضرت حق وتکثر اسمای مقدسه ی او سبحانه موجب تعدد ومنافی با یگانگی ذات و بساطت او نباشد، زیرا: شبهه ئی نیست که اَلفاظ حادث

بهیچوجه با عالم کبریائی مناسبتی ندارد. وجود حضرت واجب الوجود اشدّ و اکمل مراتب وجود در عین بساطت کامله جامع جمیع کمالات و منزّه و مبرّا از جمیع نقایص است. پس حقیقتِ واحده بتعدّد عبارات و تکثّر اسمآء متعدّد و متکثّر نمیشود. و این اسمآء و صفات دلائل یکچیزند و آن دکمال است که عین ذات حضرت واجب الوجود است و تعدّد دلایل دلیل بر تعدّد مدلول نیست. زیرا: لفظ نسبت بمعنای خود بمثابه آئینه است و تواند که در چندین هزار آیینه صورتی دیده شود و تعدّد آئینه موجب تعدّد آن صورت نخواهد بود وَلِنِعْمَ مَا قِیل

صد هزار آئینه دارد شاهد مقصود من
رو بهر آئینه آری جان ورا پیدا سیستی

عِبَارَاتُنَا شَتّیٰ وَحُسْنُکَ وَاحِدٌ
وَکُلٌّ اِلیٰ ذَاکَ الْجَمَالِ یُشِیرُ

چون آفتاب بر شیشه های رنگارنگ بتابد رنگهای گوناگون برنگ همان شیشه از زردی، سفیدی، سرخی وغیره، ظاهر گردد، شخص غافل چون نظر کند گمان میبرد که این رنگهای مختلف از پرتو آفتابست و چون بنظر بصیرت نگرد جز یکرنگ برای آفتاب نبیند پس مجموع این صفات و اسماء قبله ی خاص توجه بندگان است بجانب معبود بیزوال نه آنکه این اسماء بالأصاله مقصود باشد.

جمالک فی عینی وذکرک فی فمی　　وحبک فی قلبی فأین تغیب

فصل فی المتفرقات

یَدَ مَلَدَ الأمین است برای دردسر. عن الباقر علیه السلام، ضع یدک علی الوجع وقل ثلثاً، فرمود: بگذار دستت را بر محل درد وبگو ۷، مرتبه: اَعُوذُ بِاللهِ الَّذی سَکَنَ لَهُ ما فِی البَرِّ وَالبَحرِ وَما

فی السّمٰوات وَالأرضِ وَهو السّمیعُ العلیم ، سپس آنحضرت فرمود برای درد گوش نیز چنین بخوان وَنیز حضرت عسکری ع فرمود : برای درد سر قرائت میشود این آیه بر قدح آب و آشامیده میشود : اَوَلَمْ یَرَ الّذین کفروا اَنَّ السّمٰواتِ وَالأرضَ کانتا رتقاً ففتقناهما وجعلنا من الماء کلّ شیءٍ حیّ افلا یؤمنون .

وَدرکتابِ صدف تألیفِ علامهٔ جلیل ، حاج ملا شریف شیروانی است ،

بتجربه : اکتب ست واوات لدفع الصداع واحفظها عندک .

بتجربه : اکتب حنین وسنین علی ظفر الابهام الیمنی عند مواجهة الخصم فتغلبه انشاء الله تعالیٰ .

وَدَر مکارمُ الأخلاق منقولست از حضرت امام رضا ع که حضرت رسول ص فرموده : چون شما را درد سر یا غیر آن باشد دستها را بگشائید و فاتحة الکتاب وقل هو الله احد و معوذتین ، بخوانید و دستها را

بروی خود بمالید هر مرضی که باشد برطرف شود .

وَنیز در مکارمُ الاَخلاق مرویست از ابیعبدالله ع، که خدا یتعالیٰ در عوض فدک تب را مطیع فاطمه ع، گردانید ، پس هر کس فاطمه ع، و فرزندان او را دوست دارد هرگاه بمرض تب دچار گردد، ۱۰۰۰، بار قل هو الله احد ، بخواند و بحق فاطمه (علیها السّلام ، دعا نماید مرض او زایل شود .

عَنْ اَبیعَبْدالله : کسی را که مرضی یا شدتی برسد و در آن مرض یا شدت قل هوَ الله اَحَد ، را نخواند و بمیرد از اهل دوزخست .

مؤلِف گوید : دخول نار شاید برای عدم اقرار بتوحید باشد در هنگام مردن .

وَنیز فرمود : هر که مأوی گیرد و بفراش خود و قرائت کند سوره ی « قُل هُوَ الله اَحَد ، را ۱۱ ، مرتبه ، خانه ی او و خانه ها ی اطراف و

در امان باشد.

فاضل نراقی (ره)، در کتاب خزائن فرماید دُعاء توسّل بحضرت کاظم (ع) بجهت جمیع دردها خصوصا درد چشم مجربست: اَللّٰهمّ بحقّ وَلیّک موسَی بن جعفرِ الکاظم (علیه السلام)، اِلّا اَسْلَمْتَنی جَوانِحی ما ظَهَرَ منها وَ ما بطن یا جوادُ یا کریم وصلّی الله علی محمّدٍ وآلِهِ اجمعین.

وَنیز در کتاب مذکور است فائدهٔ طریق ختم انعام صغیر بجهت بیمار هفت نفر در نزد بیمار نشسته در یکمجلس هفت نوبت بخوانند هر یک یکمرتبه وهمه یکدفعه شروع کنند هر یک که بلفظ دو جلاله برسند دو (الله) در (رسل الله) بر سر (اعلم) رسل الله، مابین دو (الله)، اینجا را بخوانند، چون تمام شود شروع بخواندن کنند تا آخر سوره بخوانند و اینجا بسیار مجربست بسم الله الرحمن الرحیم اَللّٰهُمَّ ارْحَمْ جِلْدَهُ الرَّقیقَ وَعَظْمَهُ الدَّقیقَ وَنَعُوذُ بِکَ مِنْ شِدَّةِ الحَریقِ یا اُمَّ مِلْدَم اِنْ کُنْتِ آمَنْتِ بِاللّٰهِ الاعْظَمِ

فلا تأکلی اللحمَ و لا تشربی الدّمَ و لا تصدعی الرّأسَ و لا تفوری من

الفم و تحوّلی عنه الی من یزعم انّ مع الله الهاً آخر فانه یشهدُ

ان لا اله الّا الله وحدهُ لا شریک لهُ و انّ محمّداً عبدهُ و رسوله

و هرگاه خواننده خود بیمار باشد بجای «جلدهُ» و «عظمهُ»، «جلدی»،

و «عظمی»، گوید و همچنین سایر ضمایر و افعال .

در نسخه‌یی دیگر چنین است : بسم الله الرحمن الرحیم اللّهمّ ارحم

جلده الرّقیق و عظمه الدّقیق من شدّة الحریق یا امّ ملدم ان کنتِ

آمنتِ بالله الأعظم فلا تأکلیه اللحمَ و لا تشربیه الدم و لا تصدعیه

الرّأسَ و تحوّلی عنه الی من اتّخذ مع الله الهاً آخر .

و نیز در خزائن است فائده محکی است از شهید ثانی و بعض دیگر و بنا

مجرّب نیز بوده . باشد که در دو ماه پی در پی هر روز «۴۰۰» مرتبه

بخواند خداوند عالم علم بسیار یا مال بسیار کرامت فرماید : استغفر الله

الّذی لا اله الّا هُوَ الحَیُّ القَیّومُ بدیعُ السّمواتِ وَالأرضِ مِن جَمیعِ ظُلمی وجُرمی وَاِسرافی عَلی نَفسی وَاَتوبُ اِلَیه .

فائده : از حضرت سیّد السّاجدین؏ مرویست که بعد از نماز صبح بلا فاصله بخواند بجهت دفع دشمن ، مقهور میشود : اَللّهُمَّ اِنّی ضَعیفٌ وَاَعدائی اَقوِیاءُ ، وَاَنتَ الأقوی وَقِنی شَرَّهُم وَاکفِنی اَمرَهُم وَاَعِنّی عَلَیهِم بِحَولِکَ وَقُوَّتِکَ یا قَوِیُّ .

در کتاب فاکِهَةُ الذّاکِرین تألیف علّامهٔ جلیل مرحوم حاج شیخ باقر بیرجندی برای تب لرز مسطور است ، بر سه مغز بادام بنویسد و هر روز یکی را بخورد ، در روز اوّل « بِسمِ اللهِ حَوما » ، در روز دوم « بِسمِ اللهِ ماحوما » ، در روز سوم « بِسمِ اللهِ ابو حوما » ، وَنیز بر کدو نوشته ابتدای لرز که خبر دار شود برگردن بیاویزد و باید بر پشت کدو که بتراشد بنویسد و به آب نارسیده باشد ، اینست اشعار :

یا مَن لَطیفٌ لَمْ یَزَل   اُلطُف بنا فیما نَزَل
اَنتَ الْقَوِیُّ نَجِّنی   عَن قَهرِکَ یوم الخلل

عَنْ أمیرالمؤمنینؑ ؛ للرّمد یقرأ و یکتب و یُحمَل : بسم اللهِ الرّحمن الرّحیم ،

قل هُوَ اللهُ اَحَدٌ   اِنَّ فی عینی رَمَدٌ
اِحمرارا فی بَیاض   حَسْبِیَ اللهُ الصَّمَد
یا بدیعا فی السّمآءِ   یا عزیزا لکَ عن ولد
عافِ عینی یا الهی   وَاکفنی شرّ الرَّمَد
لیسَ لله شریکٌ   لا لَهُ کفواً اَحَدٌ

در کتاب سحابُ اللئالی تألیف سیّد سند مرحوم سیّد عبدالله بلادی بوشهری است لدفع الفقر و عُسرِ المعیشة اقرأ فی کلِ جمعة هذه الکلمات سبعین مرّة
بِسْمِ اللهِ الرّحمن الرّحیم یا مُغنی یا غفور یا وَدود اَغنِنی بحلالکَ عن حرامکَ و بطاعتکَ عن معصیتکَ و بفضلکَ عمّن سواکَ برحمتکَ یا ارحم

ایضاً فی الکتاب المذکور : ختم مجرب للنجات عن البلیات والمهالک منقول اَن مَن اراد النجات عن المهالک یقول بعد کلّ فریضة تسعة عشر مرة نجاةً منک یا سَیّد الکریم نَجِّنا وَخَلِّصنا بحق بسم الله الرحمن الرحیم وان قرأتها فی مجلس واحد سبعمأة وست وثمانین مرة «۷۸۶» کان اکمل واتم واسرع فی الأجابة وقد جرّبها بعض الفقرآء کذ

قیل : اذا کسد متاع فلیکتب هذا الدعآء ویجعل فی وسط المتاع «

بسم الله الرحمن الرحیم لا اله الاّ الله وَالله اکبر سُبحان الله والحمد لله کثیراً اللّهمّ اِنّی اسئلکَ من فضلکَ ورحمتکَ فانّها بیدکَ لا یملکها احدٌ غیرکَ وصلّی الله علی محمّدٍ وآله .

در مفاتیح الجنان و مهج الدعوات است برای امان از شر جن وانس منقول از رسولخدا (صلّی الله علیه وآله) :

بسم الله الرحمن الرحیم لا اله الاّ الله علیه توکّلت وهُوَ ربُّ العرش

العظیم ماشآء الله کان و مالم یشأ لم یکن اشهد ان الله علی کل شیئ قدیر
و ان الله قد احاط بکل شیئ علماً اللهم انی اعوذ بک من شر نفسی
و من شر کل دابة انت آخذ بناصیتها ان ربی علی صراط مستقیم
در خزائن است «فائدة لدفع الضالة». قال فی الکتاب
المستطرف انه مجرب اقرأ سورة والضحی ثلاثا ثم قال یا جامع الناس
لیوم لاریب فیه اجمع علی ضالتی.
و بطریق آخر یقول: یا جامع الناس لیوم لاریب فیه ان الله
لایخلف المیعاد اجمع بینی و بین کذا.
و نیز اگر کسی نصف شب در زوایای خانه ی خود بایستد و «۷۰»
مرتبه گوید: یا معید یا معید پس گوید یا معید رد علی فلانا
در همان هفته غایب یا خبر آن بیاید.
ختم: لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین دفعتا

هزار مرتبه، بجهت مطالب و مقاصد عظیمه بسیار مجربست.

وَفی الکشکول لشیخنا البهائی ره، من کان له مهم دنیوی او اخروی فلیدع عشرة ایام فی کل یوم بعد صلوة الصبح قبل ان یتکلم هذا الحرز عشر مرات ثم یسجد و یسئل الله حاجته فان الله یقضیها معجلا والحرز هذا: یا مفتّح الأبواب یا مُقلِّبَ القلوبِ والأبصارِ یا دلیل المتحیرین یا غیاث المستغیثین اغثنی توکلتُ علیک یا ربِّ واُفوِضُ امری الیک لا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم اللّهم صل علی روح محمّد بین الأرواح و علی جسده بین الأجساد و علی قبره بین القبورِ و علی اسمه بین الاسماء، برحمتک یا ارحم الراحمین وصلی الله علی محمّد و آل محمّد. وایضاً شیخنا البهائی ره در کتاب مخلاط برای زیادتی قوة حافظه فرمایند خوانده شود: اللّهم ارزقنی فهم النبیین و حفظ المرسلین والهام الملائکة المقربین آمین رب العالمین.

و در بعض از جوامع از شیخنا البهائی (ره)، منقولست که هر کس در روز چهارشنبه شروع کند تا ۱۰ روز که آخر آن جمعه باشد هر روز ۱۰۰ مرتبه این دعا را بخواند با حضور قلب و با

طهارت بدن و جامه ی پاک اگر مطلب او حاصل نشد بر من لعنت کند : بسم الله الرحمن الرحیم یا مفتح الابواب یا مقلب القلوب و الابصار یا دلیل المتحیرین یا غیاث المستغیثین توکلت علیک یا رب و اقض حاجتی و اکفنی مهمّی و لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم و صلی الله علی محمد و آله اجمعین . در بعض نسخ از جمعه شروع کرده ختم یوم الاحد اگر عمل بهر دو بشود احسن است

و دفع ضرر دابه و گزنده . کما نقل عن ابن الفیض ره . : بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله و بالله محمد رسول الله اعوذ بعزة الله و اعوذ بقدرة الله علی ما یشاء من شر کل دابة تدب باللیل و النهار ان ربی علی صراط مستقیم . ایضا سلام علی نوح فی العالمین انا کذلک نجزی المحسنین انه من عبادنا المؤمنین ایضا و ما لنا الا نتوکل علی الله و قد هدانا سبلنا و لنصبرن علی ما آذیتمونا و علی الله فلیتوکل المتوکلون و نیز بر ظرف آبی آیه مذکور را بخواند پس بگوید : ان کنتم آمنتم بالله فکفوا شرکم و اذاکم عنا . و بر حوالی فراش باشد . و فی دوائر المعارف للعلامة الحجة السید محمد مهدی الاصفهانی من کتب

هذا الطلسم علی کاغذ اصفر و جعله فی کیسه لم یخل کیسه من المال ۹۹۹۹۹۹۹۹۹۹ / ههههههههههه

يا جبرائيل ع

يا ميكائيل ع

يا تمليخا

بسم الله الرحمن الرحيم

والشمس وضحيها

والقمر اذا تليها والنهار

اذا جليها والليل اذا

يغشيها والسماء وما

بنيها والارض وما طحيها

ونفس وما سويها فالهمها

فجورها وتقويها قد افلح من زكيها

وقد خاب من دسيها كذبت ثمود

بطغويها اذ انبعث اشقيها

فقال لهم رسول الله ناقة الله وسقيها فكذبوه فعقروها فدمدم عليهم ربهم بذنبهم فسويها ولا يخاف عقبيها

ازجهة فتح ونصرة براعداء

www.telasm.com

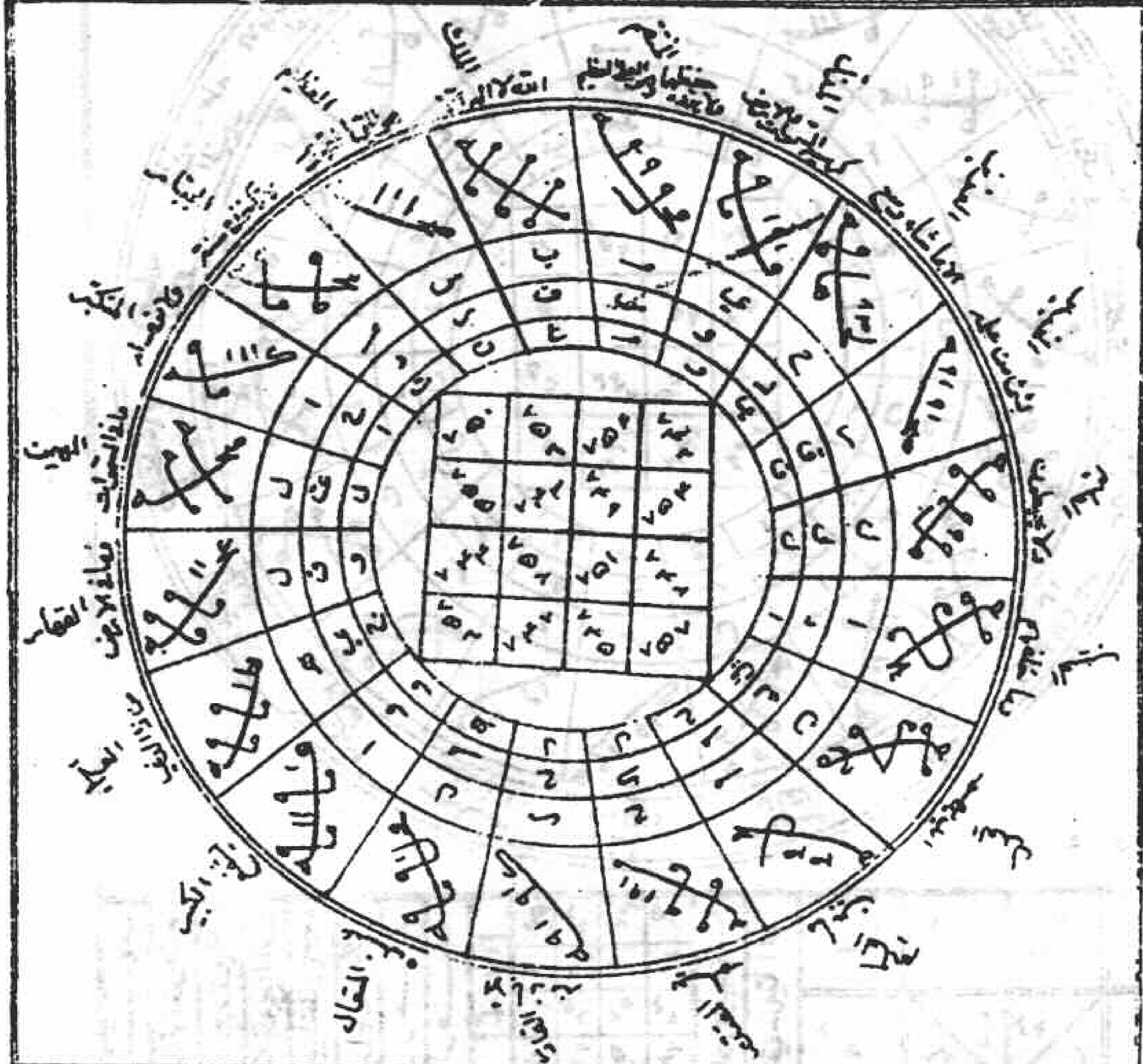
والقيت عليك محبة مني ولتصنع على عيني اذ تمشي اختك فتقول هل ادلكم على من يكفله فرجعناك الى امك كي تقر عينها ولا تحزن وقتلت نفسا

ع	م	ا	ج
ج	ا	م	ع
م	ع	ج	ا
ا	ج	ع	م

دايره مباركه جنة الاسماء جهة جاه وقبول عامه

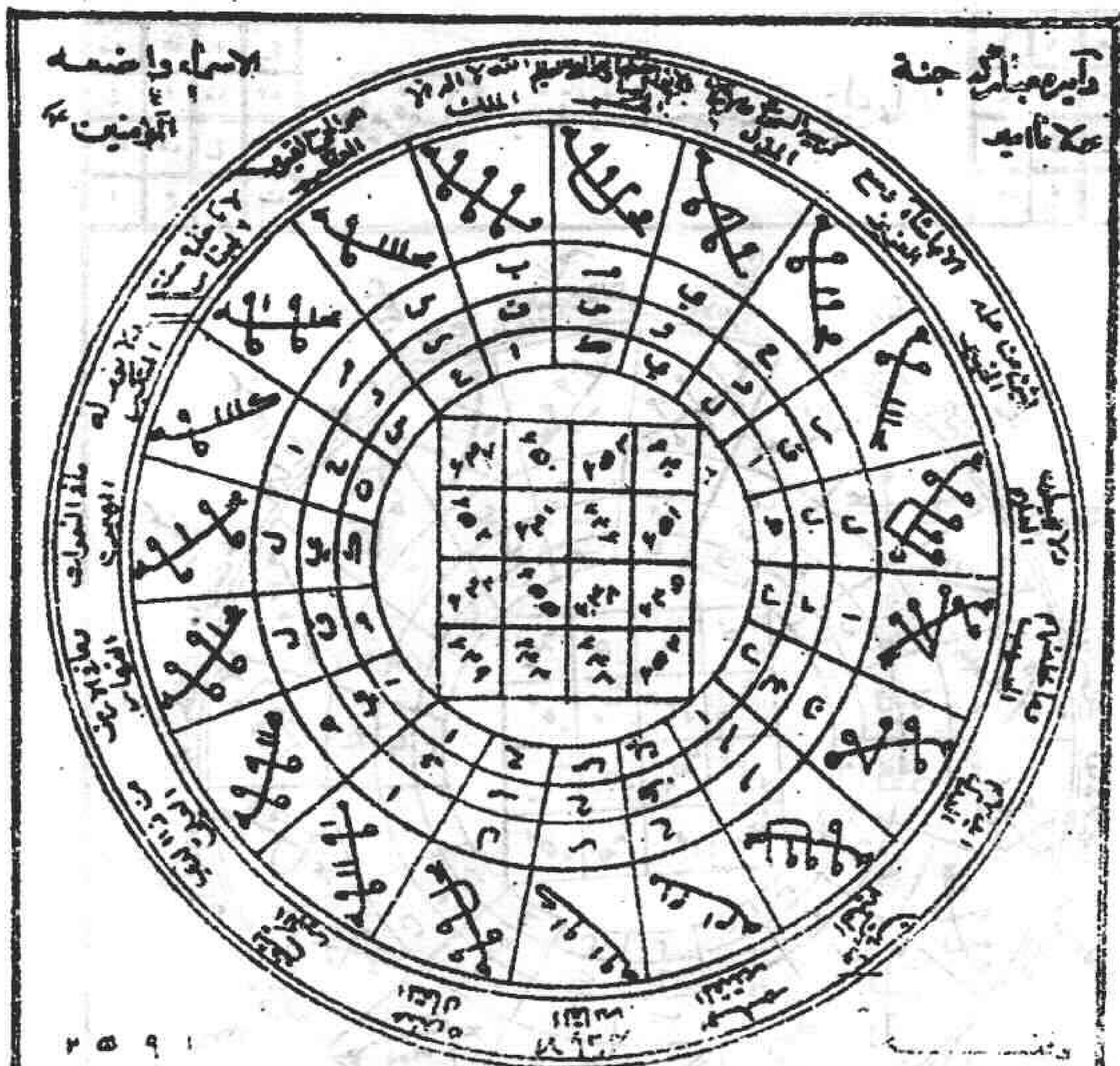
ع	ا	ت	ف
ف	ت	ا	ع
ا	ع	ف	ت
ت	ف	ع	ا

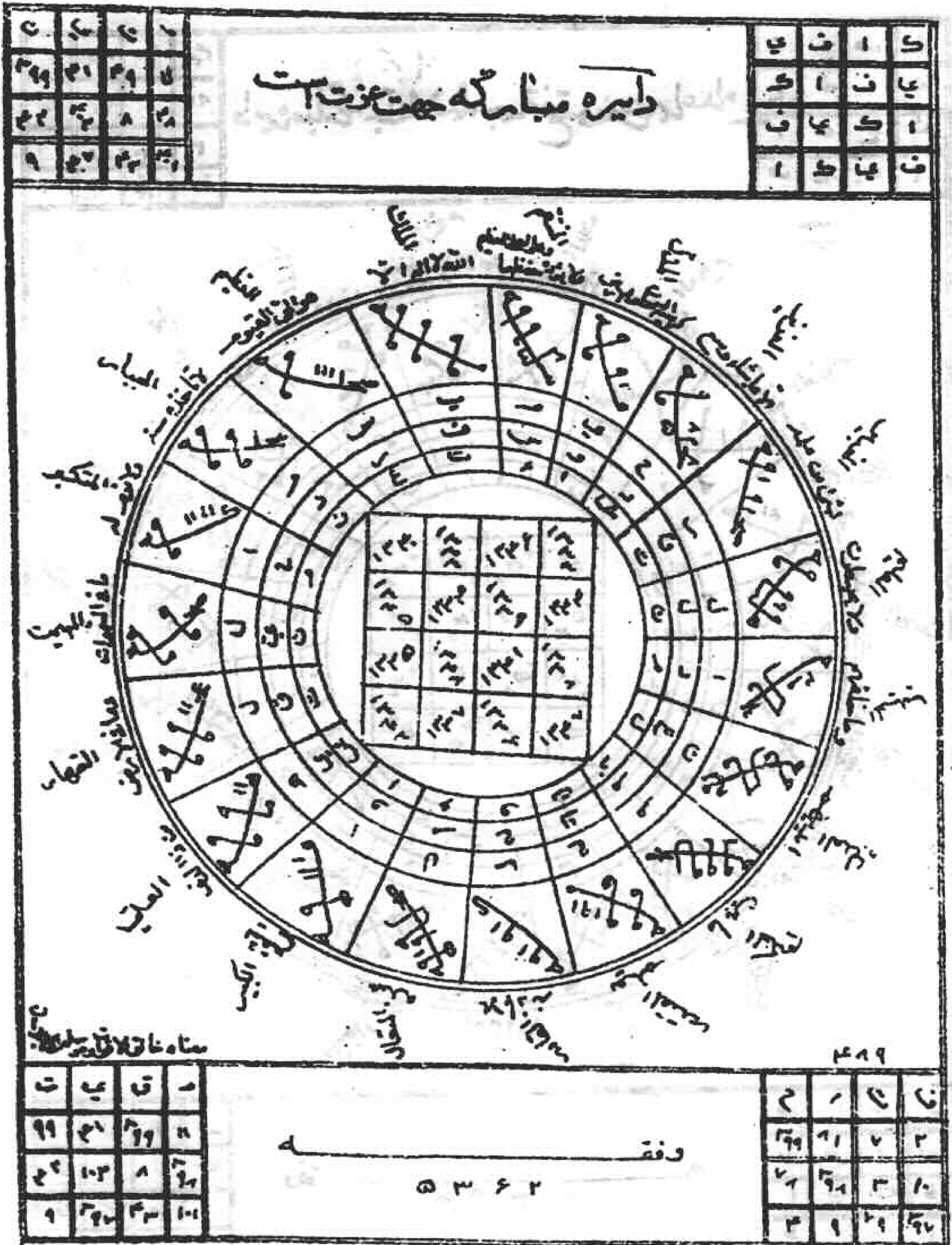

٤	ح	ا	ب
٣	١	١٠	٥٩
٤	٣	٥٢	٧
٥٠	٨	٣	٤

وفقـــــه
١٣٠٠

ده	بك	جو	بح
٤٦	٤٧	٦	٤٩
٤٨	٤٣	٧٧	٧
٧٢	٨	٢٩	١٢

دایره مبارکه جهت عزت
وفقه
۵۳۶۲
۴۸۹

ع	ف	ق	ن
ن	ا	ق	ع
ف	ع	ن	ا
ا	ن	ع	ف

دايره مباركه جنة الاسماء بجهة فتح ونصرت بر اعداء

٤٣	[illegible]	٩٨	١
١٧	٣	٤٢	٢٩
٣	مب ٩٠	٦٦	٣١
٤٢	[illegible]	٥	١٩

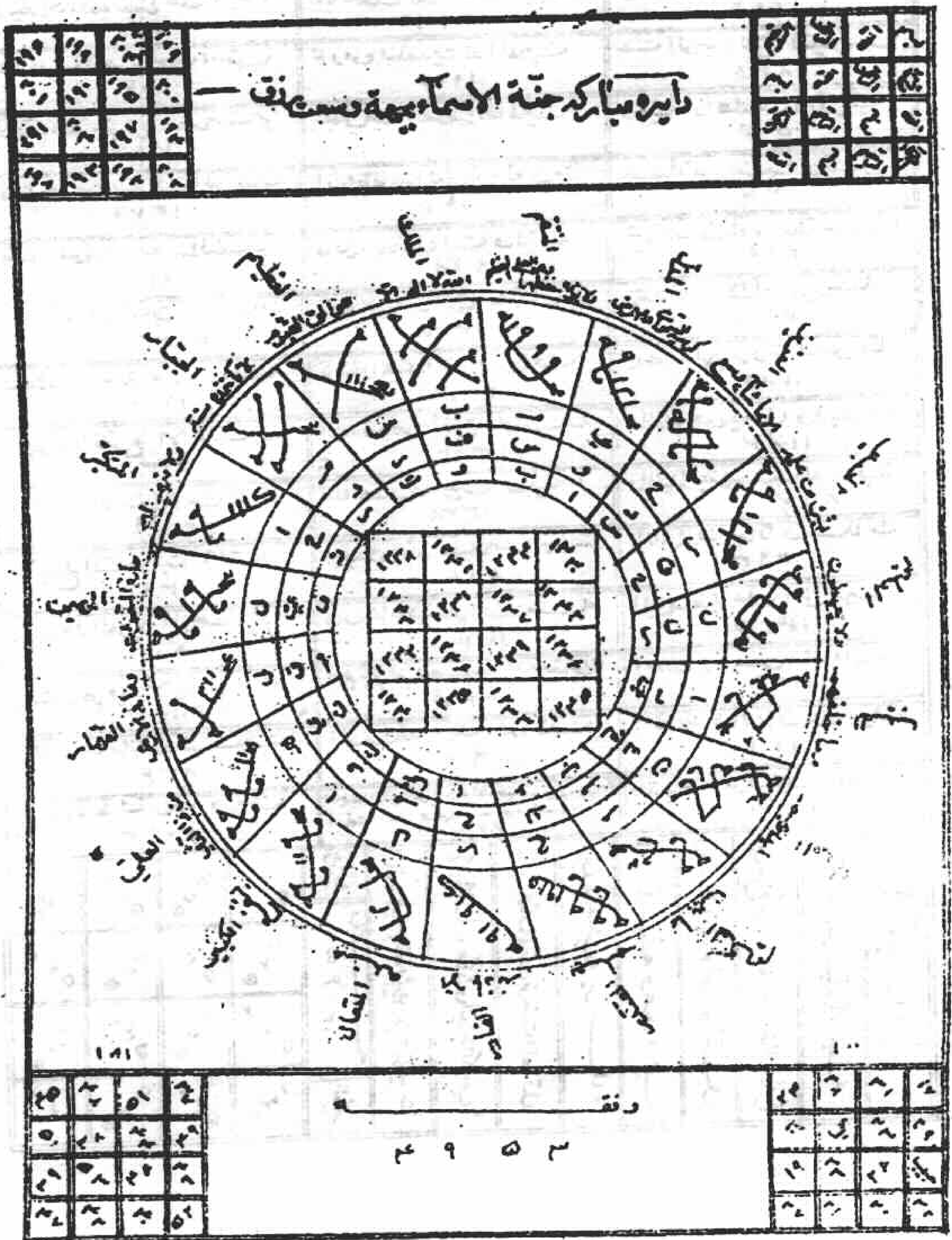
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

ى	ط	ا	ب
ب	ا	ط	ى
ط	ى	ب	ا
ا	ب	ى	ط

وفقه

٣٣٩٨

ص	ا	ل	س
س	ل	ا	ص
ا	ص	س	ل
ل	س	ص	ا

أو من كان ميتا فأحييناه ٧٨٤	إن الله كان عليما حكيما ٤١٨	والله يؤيد بنصره من يشاء ٨٤٥
وينصرك الله نصرا عزيزا ٨٧٨	إنا فتحنا لك فتحا مبينا ١٢٣٣	وإن الله كان عفوا قديرا ٦٦٦
وقال ربكم ادعوني أستجب ١٠٠٦	فادعوه مخلصين له الدين ١١١٦	وعنت الوجوه للحي القيوم ٨٣٦
وإن الله بكم لرؤوف رحيم ٧٦٠	نجني من القوم الظالمين ١٤٥٢	ونجيناه وأهله من الكرب ٥١٥
فإن حزب الله هم الغالبون ١٣٧٩	إن الله هو القوي العزيز ١٤٠٠	حسبنا الله ونعم الوكيل ٤٥٠
نعم المولى ونعم النصير ٨٢٤	قالوا سبحانك أنت ولينا ٩٢٨	تعز من تشاء وتذل من تشاء ٣١٩٧
إن الله هو العلي الكبير ٥٣٢	إن كل نفس لما عليها حافظ ١٣٢٧	وترزق من تشاء بغير حساب ٢٧٨٨
يستبشرون بنعمة من الله ١٧٤٢	فابتغوا عند الله الرزق ٣٠٤٨	وأعتدنا لهم رزقا كريما ١١٨٤
لا يحزنهم الفزع الأكبر ٥٩٣	إن الله هو الغني الحميد ١٣١٢	والذي هو يطعمني ويسقين ١١٨٣
يرسل عليكما شواظ من نار ٢٠١٩	قال هذا فراق بيني وبينك ١٣٧٨	وألقينا بينهم العداوة ٨١٧
ولا يفلح الساحر حيث أتى ١٣٩٤	سيجعل الله بعد عسر يسرا ٩١٦	يا نار كوني بردا وسلاما ٦٩٣
توكل على العزيز الرحيم ٩٨٠	ومن عاد فينتقم الله منه ١٠١٢	اليوم نختم على أفواههم ١٤٢٥
فأغشيناهم فهم لا يبصرون ٣٠٠١	صم بكم عمي فهم لا يعقلون ٤٣٧	أحسن كما أحسن الله إليك ٤٢٦
إياك نعبد وإياك نستعين ٨٣٦	الحمد لله رب العالمين ٥٨٢	الله يبسط الرزق لمن يشاء ٩١٦
ولسوف يعطيك ربك فترضى ٣٠١٣	الجملة القابضة ختم الآية [illegible] كهيعص ٨٢٨	وإذا مرضت فهو يشفين ٣٠٧٠

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

٢١٦٥

تكسير

بسم الله الرحمن الرحیم

طریقه نوشتن آیات مناسبه در دایره شمایله که ذکر شد آنست که باید قمر در خانه مشتری باشد و ناظر بعطارد

و طالع وقت یکی ثابته باشد و خالی از اتصالات نحوس و بیت تاسع از نحس و بودن یکی از سعدین در عاشر

یا تاسع و اتصال صاحب طالع با صاحب تاسع یا عاشر یا با صاحبان ایشان و در وقت کتابت عود باید سوزانید

تکسیر شده آیه که حروف او من کان میتا فاحییناه تقطیع شده از برای هر مطلبی آیه جداگانه که موافق مطلب

باشد و خود هر حرف میباید نوشت مثلاً از برای طلب علم ان الله علیما حکیما و از جهت نصرت بر اعداء ان الله

یؤید بنصره من یشاء یا آنکه آیه و ینصرک الله نصراً عزیزاً و از برای فتح نیز همین آیه یا آیه انا فتحنا لک فتحا مبینا

از جهت طلب عمر ان الله کان عفوا قلیلا از برای اجابت دعا و قال ربکم ادعونی استجب یا آنکه فادعوه مخلصین

له الدین از برای جاه و قبول عامه و عنت الوجوه للحی القیوم از برای لطف و ان الله بکم لرئوف رحیم و از برای

خلاصی از اعداء نجنی من القوم الظالمین یا و نجیناه و اهله من الکرب از برای غالب شدن فان حزب الله هم الغالبون

یا آنکه ان الله هو القوی العزیز از برای ایمن بودن انکم حسبنا الله و نعم الوکیل یا نعم المولی و نعم النصیر

یا سبحانک انت ولینا یا ان کل نفس لما علیها حافظ از برای طلب رزق و ترزق من تشاء بغیر حساب یا یبشرهم

بنعمة من الله یا فابتغوا عند الله الرزق یا و اعتدنا لهم رزقا کریما از برای عزت تعز من تشاء و تذل من تشاء

از برای ملک و ریاست فالحکم لله العلی الکبیر از برای دفع هم و غم لا یحزنهم الفزع الاکبر یا ان الله هو الغنی الحمید

از برای دفع درد شکم و سکن و هو الذی یطعمنی و یسقین از برای صرع یرسل علیکما شواظ من نار للبغض و العدوان

قال هذا فراق بینی و بینک یا و القینا بینهم العداوة و البغضاء از برای ابطال سحر و لا یفلح الساحر

حیث اتی از برای دفع شدت سیجعل الله بعد عسر یسرا از برای دفع تب یا نار کونی بردا و سلاما

از برای دفع دیو و پری و حفظا من کل شیطان رجیم از برای انتقام و من عاد فینتقم الله منه از برای عقد اللسان الیوم

نختم علی افواههم از انتقاء فاغشیناهم فهم لا یبصرون یا آنکه صم بکم عمی فهم لا یعقلون از برای

احسان یافتن از امراء احسن کما احسن الله الیک از برای خلاصی از حبس

ایاک نعبد و ایاک نستعین از برای ازدیاد نعمت الحمد لله رب العالمین

٧٤

٤	٩	٢
٣	٥	٧
٨	١	٦

بسم الله الرحمن الرحيم

بپهت — بپهت

دفع مرض و سحر

احضار به جهت

کردن خوشی بسیار

دیدن نشانه بیماران

خانه یافتن بجهت تسلط

بیا سابه است

باطیهوطا

٩٣١١٨٢٠

بهجت خت عرضه باعطاء دعوت و محبت موافق است

٩٤٩	٣١٣	٢٨٧٣	١٧١٣	١٨٩٨

الله نور السموات والارض	مثل نوره كمشكوة فيها	مصباح المصباح	في زجاجة الزجاجة
الظاهر المتعال العظيم / السميع الاحد / الواحد — ٣١٣٠	القدير القاهر [illegible] / الباقي البديع الباعث / الكريم [illegible] — ١٨٦٤	كاشف الضر / [illegible] / العليم — ١٨٤٦	العفو / الغفور / الملك الجليل — ١٦٥٢
٤٣١٢ / ٤٩٥ / [illegible] السلام / المؤمن المهيمن / المتكبر الوهاب — ١٨٣٧	٩٣٨ / ٣١١ / الغني / الفتاح / الجواد — ١٦٥٦	١٨٩٩ / ٣٤١٠ / [illegible] — ٣١٣١	١٧١٢ / ١٥٥ / الغياث / الغفار / طهر — ١٨٦٣
٩٤٧ / ٣١٠ / القريب القيوم / القابض الباسط / المجيب — ١٦٥٥	٣١١ / ٤٩٢ / [illegible] / الحسيب / [illegible] — ١٨٤٣	١٧١٥ / ١٥٨ / الرحمن الرحيم / [illegible] / [illegible] — ١٨٦٢	١٩٠٠ / ٣٤٢ / [illegible] الحفيظ / [illegible] / [illegible] — ٣١٣٢
١٧١٤ / ١٥٧ / [illegible] — ١٨٦٥	١٩٠١ / ٣٤٣ / [illegible] — ٣١٣	٩٤٦ / ٣٠٩ / المقيت المصور / الاكرم الكبير / اللطيف — ١٦٥٣	٣١٢ / ٤٩٣ / الله الوكيل / خير الناصرين / التواب — ١٨٤٥

شمار کرکنتار و فصل زندان	بربع با خانه شمار سیر و صورت	بر آنگه شده برابر همه جهان	خانه را یکی شمار تا بیست
اصابع کف تا بهر تا قربان	یک خانه ماه فصل سال بکن	بیرون خانه شطرنج با علامت	یک خانه سال که بر خانه حمل بکن

جهت دفع دشمن شکور				جهت حصول مرادات باسط				جهت محبت ودود				جهت صحت عنیف لطائیل			
۱	۱۴	۱۱	۸	۱۴	۱	۸	۱۱	۱۱	۸	۱	۱۴	۸	۱۱	۱۴	۱
۱۲	۷	۲	۱۳	۷	۱۲	۱۳	۲	۲	۱۳	۱۲	۷	۱۳	۲	۷	۱۲
۶	۹	۱۶	۳	۹	۶	۳	۱۶	۱۶	۳	۶	۹	۳	۱۶	۹	۶
۱۵	۴	۵	۱۰	۴	۱۵	۱۰	۵	۵	۱۰	۱۵	۴	۱۰	۵	۴	۱۵

جهت جدایی دشمن جبار				جهت برکت دیان				جهت دفع آزار زنان یا اللطیف				جهت سلامتی بدن سلام			
۴	۷	۹	۴	۴	۱۵	۱۰	۵	۵	۱۰	۱۵	۴	۴	۹	۷	۱۴
۱	۱۲	۶	۱۵	۱۴	۱	۸	۱۱	۱۱	۸	۱	۱۴	۱۵	۶	۱۲	۱
۸	۱۳	۳	۱۰	۷	۱۲	۱۳	۲	۲	۱۳	۱۲	۷	۱۰	۳	۱۳	۸
۱۱	۲	۱۶	۵	۹	۶	۳	۱۶	۱۶	۳	۶	۹	۵	۱۶	۲	۱۱

جهت صلح عزیز				جهت جن گرفتن سمیع				جهت حصول مرادات حلیم				جهت فتح جنگ فتاح			
۱۱	۲	۱۶	۵	۹	۶	۳	۱۶	۱۶	۳	۶	۹	۵	۱۶	۲	۱۱
۸	۱۳	۳	۱۰	۷	۱۲	۱۳	۲	۵	۱۰	۱۵	۴	۱۰	۳	۱۳	۸
۱	۱۲	۶	۱۵	۱۴	۱	۸	۱۱	۱	۸	۱	۱۴	۱۵	۶	۱۲	۱
۱۴	۷	۹	۴	۴	۱۵	۱۰	۵	۲	۱۳	۱۲	۷	۴	۹	۷	۱۴

جهت حاکم و سلطنت قادر				عاشق و معشوق حلال ... رشید				جهت زراعت وارث				جهت دفع ملخ کبیر			
۱۵	۴	۵	۱۰	۴	۱۵	۶	۵	۵	۱۰	۱۵	۴	۱۰	۵	۴	۱۵
۶	۹	۱۶	۳	۹	۶	۳	۱۶	۱۶	۳	۶	۹	۳	۱۶	۹	۶
۱۲	۷	۲	۱۳	۷	۱۲	۱۳	۲	۲	۱۳	۱۲	۷	۱۳	۲	۷	۱۲
۱	۱۴	۱۱	۸	۱۴	۱	۸	۱۱	۱۱	۸	۱	۱۴	۸	۱۱	۱۴	۱

شانزده در شانزده تکسیر سبع المثانی معدل الدور که از ذاتیت بنزوق بدهد باید در تاج جای داد تا باعث

جاه و جلال و موجب اعتبار گردد و در نزد سلاطین معزز و محترم بوده باشد شعبه

وفق شانزده در شانزده سبع المثانی	به تثلیث قمر یا شرف یا زهره یا خورشید
به لوحی این چنین کرده رقم بر وفق ده جایش	بیابوس و تاج ایوان سپهر هفتم چو ناهید

بسم الله الرحمن الرحیم	الحمد لله	رب العالمین	الرحمن الرحیم	مالک	یوم الدین	ایاک نعبد	و ایاک نستعین	اهدنا	الصراط المستقیم	صراط الذین	انعمت	علیهم	غیر المغضوب	علیهم	و لا الضالین
رب العالمین	الرحمن الرحیم	بسم الله	ایاک نعبد	و ایاک نستعین	مالک	غیر المغضوب	صراط الذین	انعمت	اهدنا	الصراط المستقیم	علیهم	و لا الضالین	علیهم	علیهم	غیر المغضوب
الرحمن الرحیم	رب العالمین	بسم الله	الرحمن الرحیم	ایاک نستعین	ایاک نعبد	غیر المغضوب	مالک	انعمت	صراط الذین	الصراط المستقیم	اهدنا	و لا الضالین	علیهم	غیر المغضوب	علیهم
الحمد لله	بسم الله الرحمن الرحیم	الرحمن الرحیم	رب العالمین	یوم الدین	مالک	و ایاک نستعین	ایاک نعبد	الصراط المستقیم	اهدنا	انعمت	صراط الذین	غیر المغضوب	علیهم	و لا الضالین	علیهم
اهدنا	الصراط المستقیم	صراط الذین	انعمت	علیهم	غیر المغضوب	علیهم	و لا الضالین	بسم الله الرحمن الرحیم	الحمد لله	رب العالمین	الرحمن الرحیم	مالک	یوم الدین	ایاک نعبد	و ایاک نستعین
صراط الذین	انعمت	اهدنا	الصراط المستقیم	علیهم	و لا الضالین	علیهم	غیر المغضوب	رب العالمین	الرحمن الرحیم	بسم الله الرحمن الرحیم	بسم الله	ایاک نعبد	و ایاک نستعین	مالک	
انعمت	صراط الذین	الصراط المستقیم	اهدنا	و لا الضالین	علیهم	غیر المغضوب	علیهم	الرحمن الرحیم	رب العالمین	الرحمن الرحیم	بسم الله	و ایاک نستعین	ایاک نعبد	یوم الدین	
الصراط المستقیم	اهدنا	انعمت	صراط الذین	غیر المغضوب	علیهم	و لا الضالین	علیهم	الحمد لله	بسم الله الرحمن الرحیم	الرحمن الرحیم	رب العالمین	یوم الدین	مالک	و ایاک نستعین	ایاک نعبد
علیهم	غیر المغضوب	علیهم	و لا الضالین	اهدنا	الصراط المستقیم	صراط الذین	انعمت	مالک	یوم الدین	ایاک نعبد	و ایاک نستعین	بسم الله الرحمن الرحیم	الحمد لله	رب العالمین	الرحمن الرحیم
علیهم	و لا الضالین	علیهم	غیر المغضوب	صراط الذین	انعمت	اهدنا	الصراط المستقیم	ایاک نعبد	و ایاک نستعین	مالک	یوم الدین	رب العالمین	الرحمن الرحیم	بسم الله الرحمن الرحیم	[illegible]
و لا الضالین	علیهم	غیر المغضوب	علیهم	الصراط المستقیم	صراط الذین	انعمت	اهدنا	یوم الدین	مالک	و ایاک نستعین	ایاک نعبد	الرحمن الرحیم	رب العالمین	الرحمن الرحیم	بسم الله
غیر المغضوب	علیهم	و لا الضالین	علیهم	الصراط المستقیم	اهدنا	انعمت	صراط الذین	و ایاک نستعین	ایاک نعبد	یوم الدین	مالک	الحمد لله	بسم الله الرحمن الرحیم	الرحمن الرحیم	
مالک	یوم الدین	ایاک نعبد	و ایاک نستعین	بسم الله الرحمن الرحیم	الحمد لله	رب العالمین	الرحمن الرحیم	علیهم	غیر المغضوب	علیهم	و لا الضالین	اهدنا	الصراط المستقیم	صراط الذین	انعمت
ایاک نعبد	و ایاک نستعین	مالک	یوم الدین	رب العالمین	الرحمن الرحیم	بسم الله	الرحمن الرحیم	علیهم	و لا الضالین	علیهم	غیر المغضوب	صراط الذین	انعمت	اهدنا	الصراط المستقیم
و ایاک نستعین	ایاک نعبد	یوم الدین	مالک	الرحمن الرحیم	رب العالمین	بسم الله	الرحمن الرحیم	و لا الضالین	علیهم	غیر المغضوب	علیهم	انعمت	صراط الذین	الصراط المستقیم	اهدنا
یوم الدین	مالک	و ایاک نستعین	ایاک نعبد	الحمد لله	بسم الله الرحمن الرحیم	الرحمن الرحیم	رب العالمین	غیر المغضوب	علیهم	و لا الضالین	علیهم	الصراط المستقیم	اهدنا	انعمت	صراط الذین

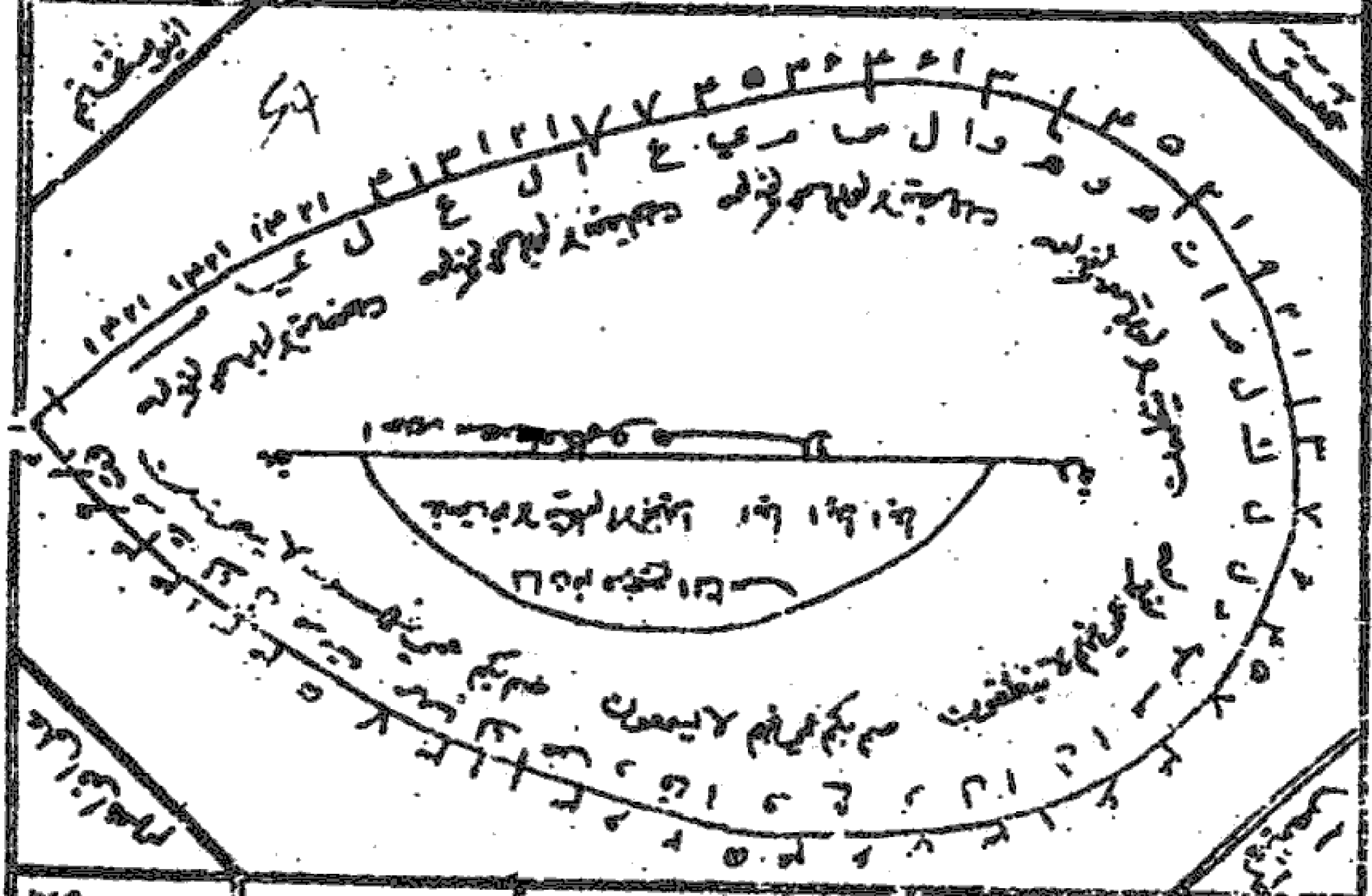
بسم الله الرحمن الرحیم

نقش شانزده در شانزده

۲۰۵۶

۱۰۰	۱۵۹	۲۲۶	۳۶	۸۸	۱۷۱	۲۱۴	۴۱	۷۲	۱۸۳	۲۰۲	۵۲	۱۲۸	۱۳۱	۲۵۴	۱
۲۲۵	۲۰	۹۹	۱۲۰	۲۱۸	۴۲	۳۴	۱۷۴	۲۰۱	۵۴	۷۵	۱۸۴	۲۵۳	۴	۱۳۷	۱۲۳
۲۱	۲۳۸	۱۵۷	۹۸	۴۲	۲۱۲	۱۰۹	۳۴	۵۵	۲۰۳	۱۸۱	۷۴	۲	۲۵۳	۱۲۹	۱۲۲
۱۵۸	۹۷	۳۸	۲۲۷	۱۷۰	۸۵	۳۴	۲۱۵	۱۳۴	۴۴	۵	۲۰۳	۱۳۰	۱۲۵	۴	۲۵۵
۸۰	۱۷۹	۲۰۹	۳۹	۱۲۴	۱۳۵	۲۵۰	۵	۱۰۴	۱۵۵	۲۳۰	۲۵	۸۴	۱۸۵	۲۱۰	۴۵
۲۰۵	۵۰	۷۹	۱۸۰	۲۴۹	۲	۱۴۸	۱۲۹	۲۲۹	۲۷	۱۰۳	۱۵۴	۲۰۹	۴۲	۸۳	۱۷۴
۵۱	۲۰۹	۱۷۷	۷۸	۷	۲۵۳	۱۳۳	۱۲۸	۲۷	۲۲۸	۱۵۲	۱۰۲	۴۷	۲۱۲	۱۷۲	۸۲
۱۷۸	۴۷	۵۸	۲۰۷	۱۳۴	۱۲۱	۷	۲۵۱	۱۵۴	۱۰۱	۳۸	۲۳۱	۱۷۴	۸۱	۴۸	۲۱۱
۱۳۰	۱۳۱	۲۳۷	۹	۲۸	۱۹۱	۱۹۴	۳۱	۹۲	۱۴۳	۲۲۲	۸۸	۱۰۸	۱۵۱	۲۴۴	۲۱
۲۳۵	۱۰	۱۱۹	۱۴۰	۱۹۳	۲۲	۶۷	۱۹۲	۲۳۱	۴۴	۹۵	۱۴۲	۲۳۳	۳۷	۱۰۷	۱۵۲
۱۱	۲۳۸	۱۳۷	۱۱۸	۴۲	۱۹۷	۱۸۹	۶۴	۲۵	۲۲۴	۱۲۱	۹۳	۲۳۲	۲۲۱	۱۲۹	۱۰۶
۱۳۶	۱۱۷	۱۳	۲۴۴	۱۹۰	۲۵	۴۳	۱۹۵	۱۴۲	۹۴	۴۳	۲۴۲	۱۵۰	۱۰۵	۳۴	۲۴۵
۴۲	۱۳۶	۲۱۶	۶۷	۱۱۲	۱۳۷	۲۲۸	۱۷	۱۱۶	۱۳۴	۲۴۲	۱۳	۴۲	۱۴۷	۱۹۸	۵۷
۲۱۵	۴۸	۹۱	۱۲۸	۲۳۲	۱۸	۱۱۱	۱۲۸	۲۳۱	۴۴	۱۱۵	۲۴۴	۱۱۹	۵۸	۷۱	۱۸۸
۳۹	۲۰۰	۱۲۵	۹۰	۱۹	۲۳۰	۱۲۵	۱۰	۱۰	۲۲۴	۱۲۱	۱۱۴	۵۹	۳۰	۱۸۵	۴
۱۴۲	۸۹	۳۰	۲۱۹	۱۳۲	۱۰۹	۳۰	۲۳۹	۱۳۲	۱۱۳	۱۴	۲۲۴	۱۴۲	۸۹	۳۰	۱۹۹

از جمله عقد القلوب بسیار مفید و عجیب و آزموده است با اذن استاد

مسبع ۱۷۵ طبع ۷	مسدس ۱۱۱ طبع ۶	مخمس ۶۵ طبع ۵	مربع ۳۴ طبع ۴	مثلث ۱۵ طبع ۳	قاعده
اثنی عشر ۸۷۰ طبع ۱۲	معشر ۵۰۵ طبع ۱۰	متسع ۳۶۹ طبع ۹	مثمن ۲۶۰ طبع ۸		

جهت خواهند لوحی قاعده بر سانند بیت منح که نوشته شده است قسمت کنند

از لوح سه در سه تا ۱۲ در ۱۲ وسه خانه که کسر واقع شود کسر هندکوم را داخل نمایند

قاعده ۱۵ در ۱۵ هزار و ششصد و هشتاد را از کل عدد وضع نمایند متمم را با تکسیر قسمت نمایند

پس تشققان ولوعی و یقین شیل	سال تیهقان وارد با سبب جه	شعر لبعض
پس تقاقیعی وا بیت و تسکن زشیل	یا نفس وقع عیب مثل دان دیجی شیل	

اللہ جل جلالہ

احمد جعفر زنجانی

قُلِ اللّٰهُمَّ مٰلِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَآءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَآءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَآءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ

